

Ilustrace znázorňuje život Viktora Lázničky. Je to komplex ráje a pekla, které prožíval.

V dolní půlce obrázku je mnoho utrpení, prožívání pekla a pocity beznaděje. Dále zde vidíme zatíženou mysl, která se neustále točila v cyklech nutkavého přemýšlení, lpění a odporu k životu - mysl plná těžkostí a strasti. Klíčky uvnitř pekla jsou zacyklení v egu, v mysli.

Kříž znázorňuje utrpení a bolest předanou Kristu, nebo odpuštění si či pokání. Růže na něm značí naději.

Narcis značí egoismus až narcismus, se kterým se Viktor dříve ztotožňoval.

Šachy provázejí peklo i ráj, v pekle z nich kape všechna faleš, na které byla postavena veškerá životní hra.

Z bahna ega vykvétá lotus, značící plnost a osvobození od trápení, které zřejmě bylo nutné k poznání Pravdy.

Otevřený lotosový květ je trvalý stav blaženosti, který otevírá cestu do ráje.

Holubice osvobozená z klíčky je znakem vnitřní svobody, lásky a přijetí.

Srdce znázorňuje nejvyšší hodnotu - Lásku, neodlučitelnou sestru Pravdy.

K srdci vzlétá holubice, která přikládá větvičku jako důkaz souznění, a oslavuje život.

Smyčky v ráji značí lehkost bytí.

(ilustrovala Adéla Stejskalová)

Osvícený šachový Kristus

Z pekla myslí do ráje srdce

duševní autobiografie

autor: Viktor Láznička

Obsah

Úvod	1
Psychická patologie.....	2
Pocit pekla	4
Rodinné vztahy	5
Šachové začátky.....	12
Šachová bublina.....	14
Komplex méněcennosti – nulové sebe-vědomí.....	16
Perfekcionismus.....	18
Masky – narcismus.....	20
Vrcholový šach a svěží duševní vítr	21
Peníze, chamtivost a vypočítavost	23
Sexualita	25
Sportování a turistika.....	27
Vrchol šachové kariéry a období temna	30
Četba a studium.....	33
Vztah k lidem – sociální fobie.....	35
Ztráta šachové motivace – uvolnění.....	38
Psychosomatika	39
Intelektuální obrácení – introspekce.....	44
Racionalista, ateista, materialista	50
Křesťanství – pootevření srdce.....	51
Smysl života a utrpení	67
Závěr šachové kariéry	69
Duchovní pýcha	71
Partnerské vztahy	72
Pokřesťanské teistické období	76
Přítomný okamžik – meditace.....	84
Berličky jako útek před bytím sám se sebou	96
Sebeláska – z hlavy do srdce – být sám sebou.....	97
Vnitřní dítě.....	98
Procitnutí a probuzení ze spánku ega	100
Proces rozpouštění ega.....	102
Zrcadlení.....	118
Život v dodávce.....	119
Epilog – Zaplouvání do osvětlení	119

Úvod

Text obsahuje především duševní a duchovní vývoj Viktora Lázničky. Bez jakéhokoli hodnocení jsou zaznamenány situace, které přispěly zřejmě nejvýrazněji k formování duševního příběhu autora. Text psaný od prosince 2022 do března 2023 je prochnut emailovou korespondencí, aby došlo k přesnějšímu vykreslení Viktorova duševního stavu v dané době.

Viktor je v tomto textu zpočátku brán jako plně ztotožněný se svou myslí a se svým tělem, jako běžný člověk. Postupně je na něj více a více nahlíženo jako na pravou podstatu, jež je zahalena mraky mentálních přesvědčení a strachy, které se však rozplývají a pravá podstata září více a více.

Vše je psáno zcela otevřeně, Viktor již nemá co skrývat. Jeho ego celý život něco skrývalo, aby lidi nepoznali jeho pravou tvář. Pravda je však nesrovnatelně víc než to, co si o něm okolí myslí. Viktora, respektive jeho ega, by se dřív vše dotýkalo, nyní nic. Z Viktora se stalo nic, nic nezbylo po jeho nabubřelém egu.

Psychická patologie

Dítě je vmanipulované do všech společenských ego her, nechce se jich účastnit. Ale pod velkým tlakem, třeba aby ho měli rodiče rádi, je nuceno se přizpůsobit. Tím upadá víc a víc do nevědomosti. A čím víc je dítě manipulováno, tím víc samo začne manipulovat, lhát, klamat. Viktor v tom byl dokonalý od mala, zejména svým rodičům často lhal. Již jako u týnežra se začalo velmi silně projevovat pokřivené duševní rozpoložení, a to hlavně kvůli tomu, že uvěřil, že je zlý a ošklivý, že vše na něm je špatně.

Například v 17 letech se přiopilý posral v posteli na pokoji, kde spalo hodně lidí, a on zapřel, že to udělal a svedl to na jiného šachistu. Pro Viktora nebylo lhaní a podvádění tabu. Zneužil svého šachového postavení. Lhal, lidi spíš uvěřili jemu, tak to spolubydlící odnesl. Přiznat se by byla silná rána pro jeho obrázek dokonalého před ostatními. O 15 let později se mu omluvil. V 17 letech na turnaji v Brně měl jednou za celou kariéru domluvenou výhru za úplatu. Šlo o splnění velmistrovské normy, nikoli o umístění, tedy o cenu. Normu by zřejmě dříve či později uhrál, to však neznamená, že je potřeba takto postupovat.

Asi v 18 letech měl představu, že půjde do politiky brát úplatky. Žádná pomoc společnosti z pozice veřejného činitele ho nezajímala. Chtěl do politiky jít pouze pro své blaho, pouze pro to, aby byl slavný a mohl ostatní ovládat, na lidech mu v tu chvíli absolutně nezáleželo. A tento duševní pád se dalších 6 let výrazně zhoršoval.

Tak od 21 let měl jednu emailovou adresu pro běžnou komunikaci, aby před druhými vše dobře vypadalo. Druhou na to, co by dobře nevypadalo, třeba podvádění, kolem 25 let ji přestal užívat. Není náhodou, že onen druhý email se jmenoval drakonicky@, jelikož Viktor se stával zcela nevědomě od 20. do 24. roku života ještě přísnějším, krutějším, a přesně to znamená slovo drakonický. Ještě více rostl jeho odpor sám k sobě, měl stále přísnější výraz ve tváři.

Narcismus a perfekcionismus postupně nabíraly více a více na obrátkách, hlavně mezi 17. a 24. rokem jeho života, až nabraly velmi silné psychopatologické rysy. *Vše musí být podle něj, všichni mu slouží.* Všemi, co nebyli podle jeho představ, pohrdal.

Postupně si myslel, že jako superšachistovi je mu vše povoleno. Třeba i za sebe nechat psát práce na vysoké škole, včetně bakalářské a diplomové. V roce 2020 emailovou formou navrhoval Vysoké škole ekonomické odebrat mu titul, asi si mysleli, že to je vtip. Psal i na Univerzitu Karlovu, aby mu odebrali titul, protože v tu chvíli nechtěl mít se systémem nic společného, nereagovali. Tituly mu zůstaly.

email rektorce z 4.8.2020

Dobrý den, paní rektorko, rád bych vás požádal o odebrání mého Ing. titulu získaného v akademickém roce 2012/2013 na Fakultě mezinárodních vztahů. Předpokládám, že je to možné. Důvodem je, že se s tím titulem nadále neztotožňuji. Uvítal bych, kdyby vše proběhlo diskrétně.

Chamtivost Viktora se projevovala třeba tím, že kdokoli mu chtěl krátit příjmy či jinak vzít či nedat peníze, tak to v něm vyvolávalo nenávistné pocity. Stejně tak kdokoli se stavěl do cesty plnění jeho šachových cílů, byl nenáviděn, zejména soupeři, kteří ho chtěli porazit či ho poráželi. Nenáviděn byl každý, kdo ho shazoval, každý, kdo se silně dotýkal jeho ega, jeho méněcennosti. I přesto, že ho mnozí podceňovali či znevažovali, on si šel důsledně za svým. Právě obrovská méněcennost plodila nenávistné, hněvivé a jiné destruktivní pocity, myšlenky a emoce. Když ho někdo hodnotil, vnímal to jako odsuzování, dotyčný byl nenáviděn. Viktor žil zcela v černobílém světě. Nenávisti podléhali i ti, kteří s ním nesouhlasili v něčem, na čem mu silně záleželo. Také ti, kteří zpochybňovali jeho duchovní dokonalost od jeho 25 let – ti, kteří narušovali jeho perfekcionismus, jeho sebeklam dokonalého. Pochopitelně život mu to stále zrcadlil. A to látání nedokonalosti v něm, zpočátku nevědomá snaha vše zakrýt, vytvářela větší a větší napětí v jeho organismu.

Viktor také míval radost z cizího neštěstí, radost, když třeba četl o znásilnění, vraždách, utrpení. Měl tedy i sadistické sklony, sám trýznil druhé, hlavně slovem. Měl radost z cizího utrpení, protože něco v něm mělo radost, když on sám trpěl. Avšak v této radosti mohla být na nevědomé úrovni i špetka toho, že utrpení je velká příležitost k prozření, k pochopení, že dotyčný nejde správnou cestou. A také že smrt nemusí být tak hrozná, ba naopak vysvobození, či přechod do jiné formy existence. Jen současná společnost má na úmrtí zcela nezdravý pohled.

Těsně před jeho 24. narozeninami vzal na turnaj ve španělském San Sebastianu výjimečně i mámu. Právě ona byla svědkem, jak zlý, hrubý a vulgární dovede být, když prohraje, když není něco podle jeho očekávání. Ona samozřejmě věděla už před tím, jak se Viktor dokáže vztekat, ale toto bylo ještě silnější kafe. Tou dobou porážky vždy těžce nesl. Emoce ho ovládaly především, když šlo o hodně, ve smyslu peněz či ela – tedy postavení na žebříčku. Když v sobě dlouhodobě potlačujete cokoli, dostihne vás to tehdy, kdy to nečekáte.

Viktor může úplně vše. Propukl naprostý duševní rozklad, *já jsem pán a všichni mi slouží.* Stával se z něj zcela krutý, tvrdý, bezcharakterní, patologický narcis, ale současně velmi traumatizovaný, zraněný a ustrašený chlapec. Byl krutý k jiným, protože sám byl krutý, tvrdý a nemilosrdný k sobě, nenáviděl sebe, potažmo ostatní. Do čehokoli citlivého, láskyplného se vkrádal tvrdý až démonický hlas, jakási tvrdost či krutost, která vše citlivé, láskyplné shazovala. Jakýsi vnitřní démon, jenž nutil k něčemu něžnému, láskyplnému, citlivému cítit odpor, zhnusení, *to je přeci pro slabochy.* Mentální program – zautomatizované nevědomé přesvědčení nelásky, tvrdosti, krutosti. To vše se dělo Viktorem zcela nepovšimnutě, nevědomě do jeho 24 let, než přišel pocit pekla. Mysl mu nabízela mnoho nesmyslných myšlenek, včetně obrovského sebeodporu, a on jim věřil. Věřil, že jimi je. Psychopatologická mysl tak ovládala jeho srdce. Mysl, které záleží jen na ní, jen na sobě, *ostatní jsou póvl.*

Následně byl v období duchovního hledání někdy nevinná, zraněná, pokořená, traumatizovaná dušička, zejména v době pokání, modlitby, později meditace. Jindy byl krutý manipulátor. Viktor byl do svých 24 let zcela nemilosrdný a bezohledný. Až v křesťanství jej fascinovalo milosrdenství, ale i tak nakonec zůstalo hlavně jen na intelektuální úrovni, na úrovni masek. Mysl fungovala dál krutě a on s ní byl zcela ztotožněn. A jak více ulpíval v době duchovního hledání na těchto líbivých a láskyplných maskách, které však nebyly v tu chvíli ještě jeho přirozeností, tím více ho ovládalo nevědomí.

Byl v tak pokleslém nesvobodném stavu, že se třeba bál být přímo na hraně propasti, jelikož myšlenky či pocity doslova cloumaly jeho tělem. Ozývala se démoničtější myšlenka, *ať skočí dolů.* Jasně cítil ještě třeba v květnu 2018, že by ta myšlenka mohla donutit jeho tělo skočit, spáchat sebevraždu, kterou on sám páchat nechtěl. *Jak by se mohl někdo radovat v životě, když ho neustále doslova napadají, atakují podobné a mnohé jiné patologické myšlenky?*

Na zcela nevědomé úrovni, asi nejvíce v období 18-24 let, Viktora ovládala myšlenka, že je úplně jedno, co se odehrává v jeho nitru, v jeho duši. Vlastně něco jako duši či nitro považoval za nesmysl, neexistující. Bylo pro něj důležité jenom to, jak vypadá před ostatními, byl na jejich názorech závislý. To, že ho tento postoj umrtvuje zaživa, neměl v tu chvíli ještě tušení. Dominovalo přesvědčení na zcela nevědomé úrovni, že je úplně jedno, co cítí, jak smýšlí. Hlavní je, jak vypadá před druhými, nikoli jak vypadá sám před sebou. Naprostá neupřímnost k sobě, naprosté obelhávání sama sebe. Díky tomu všemu se u něj více a více rýsoval drsný, hrubý, napjatý výraz v obličeji. S vnitřním obrácením se i výraz začal měnit.

Vědomě se neztotožňoval s tou psychickou patologií, narcismem, perfekcionismem, zcela ho to ovládlo. Myslel si, že život jiný být nemůže, vše probíhalo zcela nevědomě, roboticky, mysl jej zcela ovládala. Až pak začala přicházet naděje, že to může být jinak. Naděje, že život nemusí být tak prázdný, takové utrpení, že nemusí lidem jen ubližovat. A Viktor za tou nadějí šel od

svých 25 let hlava nehlava. *Až když člověk začne být pravdivý k sobě, může více a více zaplout do pravdy.*

Nejprve bylo potřeba přijmout veškerou patologii v jeho nitru takovou, jaká je, aby skutečně mohla vzplanout láska v jeho srdci, bezpodmínečná láska. Celoživotní odpor, nenávisť sám k sobě, ho vedl jen více a více do slepé uličky i v době usilovného duševního a duchovního hledání. Snad napětí ještě vzrostlo i v letech 2012-2019, v době hledání, jelikož čím víc se člověk v sobě pitvá a jen vše potlačuje, čím víc se v sobě pitvá s odporem k sobě, tím víc ho vše může ovládat. Utrpení však musí být mnohdy tak nesnesitelné, že nezbyvá nic jiného než najít cestu z něj, Pravdu.

Viktor se dlouho velmi bál, že všichni jeho kostlivci spatří světlo světa – tedy, že stav jeho duše bude odhalen, proto vše velmi usilovně s vypětím všech sil skrýval, nosil masky. Až od ledna 2020 došlo ke klesajícímu lpení na vlastní důležitosti, čímž rostla jeho vnitřní svoboda. Byl stále méně a méně spoutaný myslí a démonky. Postupně se přestal bát toho, kdyby ho ostatní za cokoli s ním spojeným odsoudili. Postupně všechna tajemství vyšla na povrch a Viktor se konečně mohl zcela uvolnit a již vůbec nic neskrývat.

Pocit pekla

Jedna věc je, jak se někdo tváří, druhá věc, jak je to v jeho nitru, Viktor byl mistr přetvářky. Jeho nitro bylo dáno napospas patologické mysli. A tak přišlo do jeho života velké utrpení, které ho nakonec zpokornilo.

Zejména asi začátkem roku 2012 ve vagónu metra v Praze ho vyděsil těžko vyjádřitelný odpudivý, proslizlý, odporný pocit pekla. Zřejmě Viktorova pozornost, která již nebyla sevřená šachovými cíli, spočinula i jinde, ve svém nitru. Nalezla tam spoušť, peklo, které dosud bujelo zcela nepozorovaně. Pocit pekla byl naprosto jasně cítěn jako každý jiný pocit, třeba smutku, radosti. Bylo věděno, že to je pocit pekla, nikoli zpětně domýšleno. Pocit pekla byl vyústěním jeho naprosto prohnílého vnitřního stavu, totální šachové zaslepenosti, totální patologie mysli, totální opuštěnosti, osamělosti, tvrdosti, krutosti. Všichni pro něj byli ohrožení, měl strach ze všeho, byl naprosto falešný narcis.

Do 31 let byl život jedno velké utrpení, obrazně řečeno peklo. To je však stále nesrovnatelné s prožitím pocitu pekla. Právě tímto prožitkem vygradovalo velké období duševního temna. Snad až pocit pekla ho tak šokoval, vystrašil, že ho přinutil si jej uvědomit. Plně si uvědomit, že je tu i nějaká vnitřní dimenze. *Počátek zpokornění?* Do té doby byl plně zaslepený strachy, vnějšími výkony, zcela odpojený od sebe, od svého cítění, prožívání.

Avšak vše probíhalo zcela nevědomě, netušil, že život obsahuje ještě něco jiného, něco hlubšího. Došlo k uvědomění, že to takhle dál nejde, opadla šachová zaslepenost, robotismus – a uvědomil si, jaké utrpení zažívá, a toužil aspoň po troše radosti v životě. Utrpení ho donutilo vydat se jiným směrem v životě a od roku 2012 se víc inspiroval moudřejšími lidmi, *moudrou literaturou*.

S přibývajícím věkem se Viktor více a více znechucen díval na sebe v zrcadle. Z jeho očí byla cítit duševní prázdnota, zlo, více a více se propadal do psychické patologie, až se na sebe nemohl dívat, byl si odporný, nenáviděl se. Někteří si mohli myslet, jak šťastný je, a on přitom zažíval pocit pekla.

Ale jak se vyvíjel příběh Viktora postupně?

Rodinné vztahy

Viktor v roce 2019 vyčítal rodičům, zejména mámě, jak moc kvůli nim ve svém životě trpěl. Od ledna 2020 dále bylo postupně víc a víc chápáno, žito, že jejich mentální naprogramování jim nedovolovalo celý život jednat jinak. Nikdo není z ničeho viněn, ba naopak všichni jsou bezpodmínečně přijímáni. Rodiče i jiní příbuzní nemohli jednat jinak, byli tak vychováni a zatím se neprobrali ze spánku ega. Jistě byly i světlé momenty v rodinném životě, to však neznamená, že vyrůstat s nimi nebylo velmi patologické a jedem pro duši dítěte.

Avšak tak to mělo být, každý má nějaké výchozí podmínky, každý se rodí do takového prostředí, aby se aktivovaly jeho mentální programy. Pak už záleží na každém, zda se s nimi bude či nebude identifikovat. Oni jen zapadli do Viktorova příběhu, ve kterém zejména máma hrála roli velkého *duchovního učitele*, nevědomě mu zrcadlila jeho ego, jeho lpění, jeho vnitřní nesvobodu. Dokud nebylo pochopeno, že si vše způsobuje sám ztotožněním se svými mentálními nevědomými vzorci, přesvědčeními. Ve skutečnosti to, co nás nejvíc štve, to, co nám způsobuje největší utrpení, se může hleděno perspektivou podstaty, Pravdy, stát tím největším požehnáním na cestě k Pravdě, jelikož si můžeme uvědomit, kde nás tlačí bota. *Vše je jinak!* Duchovně neprobuzený Viktor však vnímal mámu jako velké celoživotní břímě.

Příběhy jeho příbuzných a jeho se měly setkat přesně tak, jak se setkaly, vše mělo proběhnout tak, jak proběhlo, probíhá. Rodiče dělali to nejlepší, co v danou chvíli uměli. Jejich naprogramovaná mysl je nepouští k tomu, žít život jiným než zcela nevědomým způsobem, a i to je v pořádku. Když se však dítě začne vnitřně zcela osvobozovat, i ego příbuzných velmi vyjde najevo, nezdravé příbuzenské vazby se rozpadají.

Do Viktorových 11 let probíhal rodinný život na první pohled běžně, od 12 přišel zlom, začaly se postupně projevovat nezdravé mentální návyky. Viktor se před rodinou prakticky zcela uzavřel. Dále vylíčené platí zejména pro toto druhé období.

Níže je popsán racionální odhad, jak se mohla formovat psychika Viktora od nejmladších let. Ale to, v jakém stavu byla, nemusí nutně být zcela v souvislosti se vztahy s příbuznými, *prostě to nějak vzniklo. Klíčové je to, v jakém stavu je v daném přítomném okamžiku, ne to, jak ten nynější stav vznikl.*

Viktor byl narozen 9.1.1988 v Pardubicích. Matka zažívala náročné období před jeho porodem i po něm, jelikož se ocitla roku 1986 v zemi, ve které nechtěla žít, v Česku, pochází z Moskvy, z Ruska. Ale hlavně 20 měsíců před narozením Viktora jí zemřela máma a 20 měsíců po narození jí zemřel táta. A ona se zcela změnila, neunesla tuto tíži a dávala si za vinu, že za jejich smrt může ona, protože je jako jedináček opustila. V letech 1986-1989 komunikace probíhala pouze skrze papírové dopisy, a i přesto, že jednou ročně odjela na pár týdnů do Moskvy, byl tedy jejich kontakt minimální. Stresem, smutkem, beznadějí, depresí, vážností, snad i silným pocitem zodpovědnosti, pocitem viny za neštěstí své matky byl Viktor doslova odkojen.

V jeho 2 letech a 4 měsících odjela máma na 3 měsíce vyřizovat záležitosti po otcově smrti do Moskvy. On a jeho o 13 měsíců starší sestra tak nabyli dojmu, že je opustil jejich nejbližší člověk. Po návratu vnímal Viktor svou matku jako cizí ženu, domníval se, že jej opustila navždy. Tato opuštěnost byla typickým rysem jeho následujícího života. Vztah s matkou se opět navázal, ale trhlina v srdci zůstala výrazná.

Navíc záhy máma zjistila, že si vzala za muže někoho, o kom se domnívala, že je trochu jiný. Růžové brýle byly odňaty a dávky stresu a napětí byly snad každodenní potravou pro její okolí. Zajímavé je, že záhy začala máma oslovovat tátu pouze příjmením, což zřejmě symbolizovalo ochladání vztahu.

Snad vzniklo u Viktora přesvědčení, že usmívat se, radovat se, což je vlastní každému dítěti, je zakázané, *když je maminka tak smutná, když je vše tak vážné*. Vyvodil si snad, že za to, že se máma trápí, může právě on a celý život si dával za vinu, jaký nešťastný život ona vede.

Zejména od 25 let, kdy začal trochu víc myslet na druhé, často odjížděl od mámy s pláčem, protože *přeci kvůli němu se máma trápí*. Trápil se, že s tím neumí nic udělat, projevoval se perfekcionismus, nepřijetí věcí takových, jaké jsou.

Jeho opuštěnost byla zřejmě příživována třeba i tím, že když občas šli rodiče do kina či jinam, zakryli postýlku či kočárek z vrchu, po probuzení tak asi zažíval silné pocity opuštěnosti, osamělosti. Strach z opuštění podvědomě ovládal Viktora do jeho 32 let, proto se zřejmě tak silně přizpůsoboval okolí, proto mu tak moc záleželo na tom, co si okolí myslí. Už tak od 4 let byl velmi stydlivý a stydlivost není nic jiného než pocit, že nejsem v pořádku – strach, že takový, jaký jsem, budu odmítán, strach, že mě opustí. Naprosté nepřijetí sebe ho tak dlouho provázelo.

Otec, pocházející z Čech, byl emočně a pocitově velmi zaostalý, chladný člověk – člověk uzavřený pouze v mysli. Oba rodiče byli velmi odpojení od sebe, od toho, co cítí. Byli napjatí a neuměli vytvořit pohodové přijímající prostředí, pouze prostředí plné stresu. Oba byli a jsou infantilní, duševně zaostalí lidé, velmi typický výplod čistě materialistické, komunistické výchovy. Pouze nevědomá vypočítavost, žádná pocitovost, vřelost či nezištnost – tedy žádný prostor pro srdce. Jen dělat věci, které bys měl dělat, věci z povinnosti, ale ne ty, které tě baví, které chceš dělat – tedy ty, které cítíš, že chceš dělat. Táta ve svých 60 letech nemohl říci jedinou věc, která by ho v životě bavila, vše činil jen čistě roboticky, mechanicky, nevědomě. V takovém duševním rozpoložení jistě žije nemalý zlomek společnosti.

Oba velmi tvrdohlaví a nevědomí lidé, avšak jistá nevinnost nikoli zákeřnost u nich vnímatelná byla. Je-li však člověk dlouhodobě v silné tvrdohlavosti, snad veškerá nevinnost z jeho srdce může odejít, tak tomu bylo zejména u mámy, u táty snad o něco méně. Byli zcela ovládnuti svojí myslí, svým egem, svými mentálními *negativněji* laděnými programy, třeba hněvem či zlobou. V genech tak Viktor měl velkou odpojenost od sebe sama, od svého cítění. Téměř žádná vteřina nebyla vyhrazena na odpočinek, na uvolnění, na to být sám se sebou, jen neustálý stres. Jen program, že musí pořád něco dělat.

Otce vnímal tak do 13 let jako neomylného, slepě věřil, že svět, který pro něj prezentuje jak on, tak až na emocionální projevy i máma, je jediný možný – tedy čistě materialistický, čistě výkonnový, neemoční, nepocitový, plný chladu, svět postrádající bezpodmínečnou lásku. Současně Viktor toužil po uznání a přijetí od rodičů, proto se jim nevědomě přizpůsoboval. Přesto však nikdy od táty v podstatě ani od mámy nezaslechl pochvalná slova, jen kritiku.

Viktor slepě věřil tomu, že starší lidé vědí vše, pak přišlo šachové období, kdy ho nic mimo šachy nezajímalo. Až kolem 24. roku zejména utrpení začalo zásadně nahlodávat tuto podvědomou slepou víru. A postupně bylo zjištěno, že skoro nikdo nic neví, že se jen tváří, že vědí, včetně rodičů. Oni stejně tak oklamali sami sebe, jako se klamal on sám.

Rovněž prarodiče z tátovy strany jsou typickými materialisty. Při občasných pobytech tam však nebyl takový tlak na výkon, ale chvílky odpočinku, nicnedělání, bez stresu. Snad to bylo tím, že už měli něco odžito, a tak měli jistý nadhled, který může přijít s věkem. To byla světlá, spíš výjimečná místa v dětství, jelikož se prarodiče a máma záhy po jejím příjezdu do Česka kvůli penězům rozhádali. A téměř celý život tak návštěvy u prarodičů byly omezené, spojené s napětím kvůli tomu, že se to mámě nelíbilo. Velmi záhy tak téměř vše bylo spojeno s napětím.

Po mámě Viktor zdědil hlavně dělání věcí z povinnosti, naprostou závislost na tom, co si o něm lidi myslí a silný program oběti, *ostatní jsou přeci zodpovědní za jeho trápení*. Po tátovi perfekcionismus, dělání věcí jen z povinnosti, tvrdost srdce a přílišnou kritičnost. Po dědovi zejména narcismus a chamtivost, po babičce i rodičích sociální strach až fobii ve Viktorově případě. Po všech zdědil ohromnou vypočítavost, tvrdohlavost, odpojenost od sebe, přetvářování se. Tedy zdědil geny předurčující velké utrpení, je-li člověk ztotožněn s myslí, s egem. Prarodiče z matčiny strany si nepamatuje, oba dva byli intelektuálové, vystudovali

matematiku na univerzitě. Veškeré příbuzenstvo snad z obou stran v sobě též mělo jistou tvrdost a krutost, protože byli krutí k sobě.

Pro Viktorovy příbuzné je péče o duši něco nesrozumitelného. Otec dokonce předpokládal v 60 letech, že psychoterapie či psychologie je na stejné úrovni jako psychiatrie. Veškeré jeho příbuzenstvo bylo pouze racionálně až intelektuálně laděno, máma matematicka programátorka, otec inženýr, děda z tátovy strany inženýr s vědeckými patenty, babička učitelka. To, jak se někdo cítí, šlo velmi stranou v této rodině, s další a další generací podobně nezdravého nastavení utrpení zřejmě roste.

Ve skutečnosti Viktor, zpětně nahlíženo, neměl pocit, že má mámu a tátu, ale spíš vychovatele, kteří ho nevědomě pohánějí k tomu, jak být v životě nešťastný. Jelikož oni sami jinak neuměli, drtivá většina života s nimi byla o plnění povinností. Vztah s matkou a otcem byl velmi formální. Nevědomě pociťoval úlevu vždy, když rodiče odešli z domu, na chvíli byl klid. Nešťastní lidé, jelikož odpojení od sebe, mohou vychovat pouze nešťastného člověka. Toto nastavení, které viděl a nasával u rodičů a prarodičů, ale i v šachovém prostředí, ho hnalo do záhuby, zejména do duševní záhuby. Velká osamělost nastala záhy a s rostoucím šachovým zápalem se neustále prohlubovala.

Pouze sestra přistupuje k životu konstruktivněji, život ji učí, že tvrdohlavost, tedy silné lpění na svých představách, vede pouze k většímu a většímu utrpení, ona mu trochu naslouchá. Avšak ani se sestrou, ani s rodiči se nevytvořilo pouto během prvních 20 let Viktorova života, bylo to spíš spolubydlení než rodina. Přibližně od jeho 11 let začínaly velké neshody rodičů. Máma tátovi v emocích sprostě nadávala, dále mu říkala, že je fašista, kvůli jeho neustálé kritice a tvrdšímu dosti nemilosrdnému nastavení. *Projevit laskavost nejen mámě je slabost*, to bylo silné Viktorovo přesvědčení snad zděděné od otce. Mámina zralost však odpovídala tátově, podobná zralost téměř vždy přitahuje podobnou. Jen dotyčný to nevidí, avšak nevědomý člověk mluví skoro vždy o sobě, projektuje sebe do druhých, a tak mluvila máma ve skutečnosti hlavně o sobě, když tátu označovala jako fašistu.

Rodiče se starali materiálně, neboť jako všichni Viktorovi příbuzní jsou velcí materialisté, ale materie nemůže nasytit lidskou duši. Láska čistého materialisty je velmi povrchní, neuspokojivá, tedy podmíněná, tedy z ega. Pro naprostého materialistu něco jako pocity, vnitřní klid, být sám sebou jsou prázdné fráze. Čistý materialista hledá všude jen svůj prospěch, na druhých mu ve skutečnosti nezáleží. Dlouho byl také Viktor svázán tím, co je pro něj výhodné, úplně ve všem, ovládala jej obrovská vypočítavost. Až se z něj postupně stal bezpáteční manipulátor, to však zřejmě byla nutná maska, aby přežil nehostinné rodinné prostředí. Lidi se tváří všelijak, ale ve skutečnosti jim v drtivé většině záleží jen na nich, ať už smýšlí *negativně* či *pozitivně*. Jsou ztotožnění s egem, s myslí, a ta jinak nemůže, zisknost je její esencí.

Otec mu občas říkal, asi od jeho 13 let, jaký je Viktor egoista, občas použil i vulgárnější slovo, spíše výjimečně ho mlátil surově páskem. Občas ho shazoval a ponižoval před druhými, a Viktor zřejmě uvěřil, že je toho hoden. Silný perfekcionismus, hlavně co se školy, vzdělání týče, byl předkládán z tátovy strany, vše muselo být dokonalé, přesné, perfektní, *jinak jsi hlupák* – sebemenší chyba byla nemilosrdně vytknuta, žádný soucit. Mámina nevědomost byla schována za manipulativním emočním a pociťovým jednáním, energetickým upírstvím, ale třeba i za velmi častým pro Viktora traumatizujícím křičením na otce. Vše toto přispělo k vytvoření silného komplexu méněcennosti Viktora.

Nemohl být před rodiči ani trochu sám sebou, musel se začít přetvařovat. Snad právě proto se odmala bál lidí – proto, že nejbližší okolí nevědomě nutilo dítě do neustálých přetvárek, do velkého odpojení sama od sebe. Asi i proto se nenavázali žádné vztahy s příbuznými ani se sestrou. Snad kvůli nedobrym vztahům doma Viktor celý život při kontaktu s lidmi cítil napětí, zejména s těmi čistě racionálními, chladnějšími, přísněji se tvářícími, ale v podstatě s kýmkoli, s někým byl víc napjatý, s někým méně. Zejména se bál starších hodně racionálně zaměřených

mužů, snad kvůli tátovi. A rovněž se silně bál žen, zejména když s nimi chtěl navázat vztah, protože podvědomě měl přesvědčení, že každá žena vytváří takové utrpení, napětí, jako vytvářela máma doma. Jinde, před jinými lidmi, se velmi dobře přetvařovala.

Vnímavému, citlivému, autentickému dítěti, jako každé se takové rodí, nezbyvá než se tomu stresu, napětí, maskám přizpůsobit, aby přežilo. Vše se ovlivňuje na hlubší úrovni, vzorce chování se přebírají a roky ve stejné domácnosti způsobí, že z autentického dítěte se stane zcela odpojený od sebe, plný faleš, sebeklamu, komplexu méněcennosti člověk. U někoho víc, u někoho míň, u Viktora v obrovské míře. Rodiče mají představu, jak se dítě má chovat, jak má myslet, co má dělat a tyto své představy mu vnucují od mala. Říkají tomu výchova, ale zcela nerespektují, jak se dítě cítí, co má rádo, co chce dělat, ani se ho na to neptají. Dítě chce dělat něco, projevovat se nějak, samozřejmě v rámci nějakých přiměřených hranic, ale nemůže, rodičům se to nelíbí. Říkají, že je špatné, když se takhle chová, když je samo sebou, naopak ho chválí, když naplňuje jejich představy. A dítě v rámci přežití, aby nezažívalo tolik psychického a někdy i fyzického utrpení, tak se těm představám přizpůsobí, začne nosit masky, stává se odpojeným od sebe, falešným, a to vše probíhá nevědomě. Původ ega je tedy v sebezáchově, je obranou před dalšími duševními zraněními, avšak obranou nedostatečnou či neuspokojující – destruktivní.

To, co dítě od rodičů za 20 let nasálo, v dítěti podvědomě vzbuzovalo silný hněv až nenávist k nim – tyto emoce nebyly vůbec uvědomované. A silné programy, že *k příbuzným se vždy musíš chovat pěkně bez ohledu na to, co cítíš*, je cesta do pekla. A mnozí různými vztahovými povinnostmi, byť nevědomě, vydírají. Každý vztah musí být založen na tom, že se v něm oba cítí dobře. *Nic není svaté*, žádná automatická povinnost není, klíčové je, jak se v tom člověk cítí. Viktor měl pocit, že je zodpovědný za rodinné štěstí, že musí udržovat vztahy. Člověk však nemusí nic, jen může, společnost ho svazuje povinnostmi, on se však nemusí nechat svázat.

Vánoce byly pro Viktora útrpné, zejména asi od 18 let, pro velkou opuštěnost a prázdnotu. V mysli bylo, že Vánoce jsou symbolem rodinné radosti, čemuž tak bylo částečně do jeho 10 let. Později vnímal, že vše doma, i Vánoce, bylo spojeno s velkým stresem. Máma měla pocit, že zásadní je to, aby hlavně vše vypadalo skvěle, ale ten stres, to napětí, ty hádky kvůli hloupostem mezitím ji nezajímaly. O ničem duševním, vnitřním se doma nikdy nebavilo – velký chlad, žádná vřelost, žádné objetí, žádný cit, jen vnitřní opuštěnost. Jen osoby, se kterými žil, žádná blízkost, vřelost, po které nitro na nevědomé úrovni prahlo, naprosto povrchní vztahy. Při pohledu na život prarodičů, na jejich obrovskou vypočítavost, vše jen do vlastní kapsy, pro sebe, pro svou rodinu, a hlavně při pohledu na život rodičů ho tak od 24 let přepadávala úzkost, deprese, obrovská prázdnota. To také přivedlo Viktora k intenzivnímu hledání pravé prázdnoty, naplněné prázdnoty. Z prázdnoty útrpné se postupně stala prázdnota blažená.

Žít s rodiči bylo duševní mučení zejména od 13 do 18 let. Zůstali spolu snad hlavně kvůli tomu tak dlouho, aby zachovali to, že se rozvedou, až když budou děti plnoleté, rozešli a rozvedli se vzápětí. Táta se odstěhoval, moc často se pak s Viktorem nevidali, a když jo, tak se v tom pak dlouhé roky ani jeden necítil dobře. Přesto jejich následný vztah nebyl zatížen problémy, jelikož táta Viktorovi nevnucoval své představy o tom, jak má žít, dal mu svobodu – na rozdíl od mámy. Být velmi často přítomen jejich hádkám, jejich energii bylo devastující. Sestru také výrazně neblaze ovlivnily hádky rodičů, byla v roli usmírovatele, prostředníka. Viktor se před hádkami uzavíral do šachového světa. *Hlavně, aby to vypadalo, že je rodina pohromadě. Co se děje, vytváří a jak se cítí ti vevnitř, je už jedno*. On to cítil tak, že ho táta nemá rád s nastupující pubertou – velmi kvůli tomu žárlil na sestru na dovolené v Chorvatsku v roce 2003. Snad asi zcela rezignoval na nevědomé úrovni na to, mít láskyplný, otevřený vztah s tátou. Snad s pubertou, kdy Viktor možná chtěl projevovat odpor vůči představám rodičů, přišla tvrdá reakce z tátovy strany a on se zcela stáhnul do šachového světa. Dítě, které je hodně

malé, je snadné milovat, jak se dostaví první odpor, může to vyvolat v rodičích podráždění. Dětské nevinné srdce postupně začaly ovládat tvrdost, masky a faleš.

Ani s mámou nebyla o moc větší otevřenost. Měl ji radši, protože mu skoro ve všem vycházela vstříc, tedy jeho ego. Pěstovaly se tak nezdravé vazby, rozmazlenost. Táta nevycházela tolik vstříc, současně působil i jeho chlad, tak se to Viktorovi líbilo méně. *Máma příliš, táta málo*, žádná rovnováha. Projev lásky rodičů byl čistě vnějškový, jinak neuměli. Máma od mala silně podporovala jeho narcismus, i v šachové éře, táta jej podporoval naopak přílišným chladem. Výchova, že kluci nebrečí, potlačují emoce, pocity, dusí je v sobě, vede k tomu, že v sobě strádají jed, odpojují se od sebe. To přispívá k tomu, že se formuje obrazně řečeno démonek v našem nitru. Démoničtější pohled měl občas Viktor asi už od 6 let. Na rozdíl od sestry, která své emoce vyjadřovala, byla radostnější, kreativnější. Viktor byl zřejmě dosti zakomplexovaný, ustrašený odmala. Počátky narcismu tak byly položeny záhy.

Byl bezohledný raubíř již od útlého věku, třeba hodil sestru do kopřiv v 9 letech na táboře. Ta bezohlednost, tedy ego, však vznikala proto, že v něm byl od malička potlačován společností, zejména rodinou, jakýsi hravý, škádlivý raubířek, snad jeho jistá přirozenost, jakési koření života, které se jeho okolí nezamlouvalo. Pak tento rys sám potlačoval v sobě, respektive zbytnělé hlasy v jeho hlavě ho tak nutily činit, byl tak naučen, uvěřil tomu, že to je potřeba. Od 31 let dal naprostou volnost i raubířovi, stín byl postupně integrován, dal prostor své přirozenosti, již z pravdy, z vědomého života, ne z ega. Z bezohledného raubíře se opět stal dobrosrdečný raubířek.

Do 19 let byl doma jako tělo bez duše, i v dalších letech byl často naštvaný, občas s mámou nemluvil. Kolem 25 se jí pak snažil 8 let zachraňovat duši, ale ona si vždy myslela, že ví vše nejlépe. Pouze předstírala, že ji to zajímá. Nevědomě však využívala jen toho, že jí Viktor věnuje pozornost, tedy že ji živí energeticky svou pozorností, nešlo jí o to změnit se. Projevovala se jako extrémně tvrdohlavý, tedy vystrašený člověk, koneckonců takový byl i Viktor. Těžce nesla, když ji přestal takto žít. Už nebylo živeno její ani jeho ego tím, že jí nabízí či vnucuje pomoc. On mámě chtěl pomoci konstruktivně žít, vše jí vysvětloval, zejména jak funguje program oběti, co je sebeláska či dříve křesťanství a tak dále.

Do roku 2020 byla máma pro něj extrémní energetický upír. Pak menší, jelikož už se nenechal vysávat, jak měl odmala naučeno, ale i on sám byl do 2020 velkým energetickým upírem. Viktor měl taky pocit, že matka se trápí kvůli němu, bylo to její nevědomé emoční a pocitové vydírání, které vydatně živila výčitkami. Sedm let se kvůli tomu trápil, byl v bezvýchodné situaci, pak už byl víc sám sebou a nenechal takto sebou manipulovat. I před tím se zřejmě od 12 do 24 let uzavřel do šachového světa. Závislost na manželovi byla částečně překonána, máma se stala samostatnější, ale závislost na dětech se držela dlouho, než se z ní Viktor začal vymaňovat.

Až utrpení vyvěrající také z hádek s mámou kolem 25 let ho donutilo pootevřít vztah s ní. Snad o něco povolil program hodného chlapečka, bariéra čisté formálnosti trochu opadla a sblížili se, byť nevnímá Viktor mámu jako mámu. Zkvalitnění vztahů s rodiči bylo na něm, on se snažil. Asi bylo pochopeno, že jinudy cesta nevede než aspoň v sobě narovnat, uzdravit vztahy s příbuznými, zvědomit si nevědomé strachy a přesvědčení. A v tom jsou příbuzní velké zrcadlo. Avšak jakmile zejména ve 32 letech povolil program, že je zodpovědný za mámu, za to, jaký mají vztah, jejich vztah dostal silné trhliny, již nebyla vůbec naplňována mámina očekávání. S tátou došlo jen k minimálnímu pootevření, vše zůstalo neustále na velmi formální úrovni.

Život v Praze na vysoké škole trochu narovnal vztahy s rodiči, nevíдали se tak často, vliv jejich energie opadl. V tu chvíli ještě zcela automaticky bral jako svou povinnost s nimi mít dobrý vztah. Z Pardubic odjížděl často s pláčem, že se zas nepodařilo rozumět si s mámou. Perfekcionismus – tedy představa, jak má vypadat vztah, ho trápil. Přeci on musí mít dokonalé

vztahy se svými rodiči, že hlavně máma, se kterou se vídal mnohem víc než s tátou, musí vést šťastný život. Kolem 32 přišlo pochopení, že nemusí, že je to v pořádku takové, jaké to je.

Šel proti sobě, ve skutečnosti o narovnání vztahů neměl zájem, když nebyl zájem z jejich strany, vnucoval jim to. V hloubi duše na nevědomé úrovni měl na své rodiče alergii. Alergie se třeba projevovala obrovskou nechutí, odporem při telefonátech s mámou. Na sílu se to snažil přemoci, vždy měl raději SMS či email.

Vztah se sestrou byl taky spíš formálnější, hodně byli vedeni k soupeření, boji, a tak se velmi často prali, někdy i surově, a více se tak vzdalovali. Od asi 12 ještě vše více ochladalo kvůli Viktorově úniku k šachům. Dá se říci, že mezi nimi nebylo žádné sourozenecké pouto. Když sestru hodil do kopřiv na táboře, snad i ten stejný den byl pak velmi vystrašený v noci na stezce odvahy – věděl, že sestra jde před ním, doběhl ji a šli spolu, na to mu byla dobrá. Ona měla Viktora ráda, snažila se celý život navázat vztah, snažila se o otevřenější komunikaci. On však měl od mala své velké problémy, které se jen zhoršovaly. Tak lehčí navázání šlo asi až po 25 letech, po jeho vnitřním obrácení, avšak Viktorův duchovní život byl pro ni jako ateistku těžko srozumitelný.

Jako týnejžr se doma hodně mračil, byl vážný a smutný. To byl totální kontrast oproti pobytům na šachách. Sestra a rodiče byli překvapeni, když viděli, že se Viktor na šachových turnajích často usmívá, od nějaké doby ho znali jen jako mrzouta. Šachový svět sloužil jako útočiště mimo běžný život, tedy i rodinný, ten byl příliš depresivní.

Pocity nenávisti k mámě se občas dostavovaly asi od 13 let. Třeba během dovolené v Chorvatsku 2001 máma obrovsky křičela kvůli penězům na tátou, trápilo ji, jak vypadá před druhými. Trápilo ji, že táta šetří a nekoupí rodině podle něj dražší oběd, jako si koupili kamarádi.

Od roku 2001 se objevoval už dosti nezdravý výraz ve tváři rodičů, neustálé hádky je ničily. Tvrdost vstupovala víc a víc mámě do srdce. *Byla přeci oběť, a všichni jí ubližují, všichni jsou vinni z jejího neštěstí.* Do jeho 18 let žila máma v módu *tady jsem, starejte se o mě, vy jste zodpovědní za mě.* A Viktor to měl těž, *ostatní jsou zodpovědní za jeho štěstí či neštěstí.* Otec odešel a *balvan jménem máma-carevna* spadl sourozencům na bedra.

Asi od 13 do 18 let Viktor zakoušel doma častou našťvanost až nasranost, kterou však v sobě musel dusit, aby splnil očekávání rodičů, občas to však vybuchlo. Zejména, když ho nutili do něčeho, co vůbec nechtěl, třeba práce. Snad každou práci v jejich společnosti pak dělal s pocity nasrání. Při práci s jinými lidmi tyto pocity nebyly tak silné. Jeho nasranost se po tátově odstěhování projevovala ve společnosti mámy, zřejmě také protože ona v sobě má tuto vlastnost, jistá její potlačovaná nasranost a smutek ovlivňují okolí. Lidi se vzájemně ovlivňují svými energiemi, tedy tím, co je v jejich nitru. Snad, jak moc chtěl Viktor pomoci, jak šel příliš proti sobě, pak jejich vztah byl zcela nevyvážený. Vyvolávalo to v něm občas pocity nenávisti, myšlenky, že by bylo lepší, kdyby máma umřela.

Společné cesty s příbuznými se ještě víc rozcházel, když ho ve 25 začalo zajímat nitro na plný úvazek. Do teď byli aspoň podobně nastavení, materialisti, ateisti, nehledající nic hlubšího.

Od jara 2019 máma začala tvořit příbuzným peklo, stala se z ní *ledová královna*. Její vnitřní dítě trpělo víc a víc. Viktor zažil mámu posedlou nenávistí zejména vůči otci a jeho nové partnerce, ale také vůči svým vlastním dětem, protože s ní odmítali sdílet nenávist. Ovládla ji, protože si otec našel po 12 letech od rozvodu novou partnerku, a ona po celou tu dobu doufala, že se dají opět dohromady. *Přece slíbil u svatby, že svazek je navždy!* Skutečně to tak málem i po tak dlouhé době dopadlo. Její ego, její mysl to neunesla a stala se dosti paranoidní – *všichni jí ubližují*. Nenávist jí silně zkřivila tvář. I na těchto prožitcích s mámou Viktor lépe a lépe chápal, jak člověka ovládá jeho mysl, jak je doslova otrokem své mysli.

Jak může někdo něco slíbit, když nevíme, co bude za 5 minut, natož za třeba 30 let? Máme skutečně něco ve své moci? Není pak každý slib jen dalším projevem ega, další manipulací? Zachraňování matky bylo náročné, stále panovalo silné přesvědčení, že to je Viktorova úloha. Měl snahu vysvětlit jí rozdíl mezi sebeláskou a egoismem, avšak pro ni je sebeláska stejná jako egoismus, přitom sama sebe nenávidí, jako Viktor sám sebe nenáviděl. U táty to je velmi podobné.

Mámina nenávist či vydírání sebevraždou a velký stres kolem toho všeho občas vzbuzovaly ve Viktorovi pocity nenávisti vůči ní. I ty bylo potřeba zvědomit. Vysvětloval mámě, že má rád všechny stejně, že všichni jsou milovaní lidé se svými přednostmi a nedostatky, když jej také nutila k nenávisti k tátovi a jeho partnerce. Nadále bral ohled na mámin vnitřní stav, ale již se jí nepřizpůsoboval jako dítě. Už se nenechal semlít máminými pocity, emocemi jako když byl dřív nevědomý. Avšak stále bylo velmi nepříjemné trávit čas s ní. Programy zodpovědnosti za ni, že je nešťastná a tak, ještě doléhaly.

Mámu ovládala její mysl velmi silně, ale nelze ustupovat nevědomému člověku, byť se ohání slovem matka, a tím se snaží manipulovat. *Já jsem matka, vy se o mě musíte starat, uctívat mě, ať se děje cokoli.* I Viktor bral povinnosti matky jako samozřejmost nejen v pozdějším věku, ale nic není samozřejmé. *Že musí vařit, že na ni mohl být ošklivý, je to přeci matka,* jeho sluha. Vznikla nezdravá vazba, silná emoční a pocitová manipulace z obou stran, i od hodného vypočítavého chlapečka. Aby matka byla spokojená a jiní lidé také, a on z toho měl výhody, tak se potlačoval.

email od mámy z 10.11.2019

Samozřejmě přiznávám, že my jako rodiče jsme vám neukázali krásný vztah mezi manželem a manželkou. Takže samozřejmě chápu, že jsme vás s Kátou vychovali zcela nepřipravené na rodinný život. K tomu by mělo být vychováváno od dětství ve vaší vlastní rodině. To znamená, že osoba, která vyrostla v takové situaci, prostě nemá kde vzít správný model pro budování rodinných vztahů.

Objevovala se občas jistá upřímná mámina sebereflexe či lítost třeba nad tím, že její děti nejsou schopny žít ve vztazích, že se neustále rozcházejí a mají problémy. Tvrdohlavost pod tíhou velkého utrpení i u mámy časem trochu polevila. Dokázala si přiznat, že ne vše vždy dělala optimálně, což byl pokrok. To, že není dokonalý, si musel i Viktor na své cestě přiznat.

Program hodného chlapečka se ve vztahu s mámou projevovat dlouho. Ale někdy již byly použity hodně peprné vulgární výrazy k mámě, docházelo k narovnávání hranic, aby se Viktor ve vztahu mohl cítit dobře, aby nejednal z ega. Těžce to nesla, víckrát mluvila o ukončení vztahu – vídání se s ním. Ale vždy se jí to rozleželo v hlavě.

Poslední vlna snahy pomoci příbuzným proběhla v letech 2020-2021, neúspěšně, snad až příliš násilně. Pak následovala z Viktorovy strany rezignace, protože to vnímal jako ztrátu energie. Dlouho nepřijímal rodinné vztahy takové, jaké jsou – to, že jeho příbuzní jsou silně nevědomí lidé, kteří nechtějí žít život, ale jen přežívat. Nepřijímal to, že se více a více vzájemně odcizují. Máma vyhrožovala sebevraždou v červenci 2020, když pojedou Viktor na kola s příbuznými z otcovy strany. A on jel s vědomím máminých výhrůžek, bylo cítěno, že to je spíš jen emoční vydírání. Lpění na tom, jak se cítí máma postupně odcházelo. Tou dobou chodila k psychologce, jen aby ji přesvědčila o své pravdě, o tom, že jí všichni ubližují. On se následně tázal psychologce na názor na mámu. Prý je infantilní, depresivní.

Další ohlášený pokus o sebevraždu z 31.12.2020 již byl brán vážně, bylo cítěno, že může skutečně nastat. Byl daleko, zavolal policii a záchranku do domu, kde bydlela, odvezli ji na psychiatrii, kam Viktor dojel o hodinu později, avšak ihned ji propustili, podle doktora nebyl důvod k hospitalizaci. Se svým synem zažila tvrdý náraz, kdy dítě nechtělo být stejné jako

rodiče, vymaňovalo se z nezralosti ega. Musel přijmout i to, že matka trpí a nemůže jí pomoci, přijmout i to, že chce páchat sebevraždu a nebránit jí v tom.

email z 16.2.2021

Poslední 2 roky mámu silně ovládaly pocity a myšlenky nenávisti, do nějaké míry ji asi ovládly, a tak je duševně velmi nevyrovnaná. Dochází na psychiatrii, bere antidepressiva.

Pokus byl pouze v myšlenkové formě, policie a záchranka ji brzy překvapily.

Všechny mentální programy ega přestávaly ovládat Viktora postupně od roku 2020. Osvobození od programů ve spojení s příbuznými u něj bylo již na podzim roku 2022 takové, že nepůsobilo utrpení. *Jaký život chce každý žít, takový ať žije.*

Šachové začátky

Od 6 a půl roku chodil na balet, šachy a fotbal. Od mala jej provázela roztěkaná pozornost, spousta aktivit, někdy i naráz – *jen nebýt duchapřítomný, jen ne na chvíli se zklidnit*. Snad byl lehce autista, nikdy s ničím podobným nebyl diagnostikován, avšak jistě mnoho příznaků měl. Aby se zklidnil, tak ho rodiče dali na šachy, ale taky protože děda z Moskvy měl rád tuto hru. Balet brzy odpadl, nebavil ho, schovával se za sloup v sále, byl tudíž po půl roce vyhozen. Fotbal ho bavil, ale pak asi v 11 letech kvůli dominanci šachů ho přestal hrát, šachové úspěchy byly lákavější. Krom zcela běžné školní docházky bez jakýchkoli úlev na základní školu, osmileté gymnázium a vysokoškolské studium paralelně probíhala šachová kariéra. Zpočátku šachově zaostával za českými vrstevníky, například v březnu 1998 byl čtvrtý na Mistrovství ČR do 10 let, což byl tehdy velký úspěch.

email z 31.12.2007

V 6 mě rodiče přihlásili do kroužku, pravidelně jsme se scházeli každý týden asi na 2 hodiny asi tak do mých 10-11 let. Petr Šebesta se nás ujal, když mně bylo 7 a hodně dlouho jsem k němu spolu s dalšími chodil každý týden na tréninky, dokonce i když jsem měl už svého osobního trenéra. Řekl bych, že nám dal celkem dobré základy, byl hodně přísný a nekompromisní. Například když někdo něco neudělal, dělal třeba 50 kliků.

Myslím, že pár měsíců před Mistrovstvím Evropy do 12 let v Řecku jsem začal trénovat s Vigenem Mirumianem. Vlastně díky němu v mém šachovém projevu zbyly jisté známky agresivity. Spolupráce s Vigenem byla velice přínosná, naučil mě toho mnoho, což taky nebylo moc těžké, když jsem skoro nic neuměl. Bohužel ale asi v mých 12 letech musel odjet, a tím to skončilo. Ještě mi říkal, když jsme se loučili, že až se vrátí, tak ať jsem velmistr. Než odjel, tak ještě stačil jako svého nástupce navrhnout Konopího.

Michal Konopka ze začátku podle mě nechtěl mít se mnou vůbec co do činění. Nakonec si našel čas a řekl, že mi postaví jeden diagram, a podle toho, jak ho vyřeším, se rozhodne, zda mě bude nebo nebude trénovat. Dal mi nějaký na odlákání, jsem do toho čuměl a vůbec mě to nenapadlo, přitom to je triviální. I přesto, že jsem to nevyřešil, tak se rozhodl mě trénovat.

Od té doby jsme se scházeli pravidelně každý týden na 3 hodiny v jeho bývalém domově v Pardubicích. Věnovali jsme se převážně studiím, přehrávání vybraných partií klasiků převážně pozičního nádechu, analýze mých partií, nemohu jinak než to vynachválit. Jasně, že jsme se dívali i na ostré partie, ale těm jsme asi k mé smůle nevěnovali adekvátní kvantum času. Zahájení jsme ani moc nedělali, to spíš, když už někde hodně tlačila bota.

Naše, dá se říci, aktivní spolupráce skončila po Konopího přestěhování zpět do Prahy asi v mých 16 letech, sice on za mnou zpočátku celkem pravidelně jezdil a někdy já za ním, ale už to pochopitelně nebylo ono. A tak to nějak pomalinku skončilo. Nevím, jakou měrou k tomu přispěl výkonnostní rozdíl vyvstanuvší mezi námi. Asi se nespletu, když napíšu, že velkou.

Konopí měl dále snahu se o mě trochu šachově starat, tak zorganizoval asi 2 nebo 3 tréninky s Davidem Navarou u sebe v novém domově. Hodně jsem za ním zaostával, hlavně to bylo zdůrazněné při počítání variant. Pamatuji si, jak David to spočítal asi za 5 minut a začal se tam „nudit“. Já jsem tam seděl další půl hodinu a nic, Konopí mi přidal ještě trochu času, ale stále nic. Tak mi to nakonec museli ukázat. Asi už tehdy, což není překvapující, jsem měl potíže při propočtu s větším rozvětvením variant.

Asi rok jsem pak zůstal víceméně bez trenéra a pokoušel jsem se makat sám. Můj výkonnostní vývoj byl až na výjimky v pořádku, až asi na elu 2430-2450 jsem se zasekl na pár let, ale pak zase přišlo strmé stoupání. Pakliže se má snaha získat 2500 dala nazvat plácáním se, tak o 2600 vůbec. Během asi 2 roků jsem měl z 2480 2600, to byl opravdu velice strmý vzestup.

Veleúspěšné pro mě bylo jaro 2006, asi to bylo mou neokoukaností a rozsáhlou variabilitou v zahájení, kdy jsem se snažil v každé partii dosáhnout momentu překvapení, a až na výjimky se mi to dařilo. Měl jsem tak neskutečně lehkou ruku, nic mě netrápilo, nesvazovalo, „všechno mi bylo jedno“. Možná to bylo i tím, že jsem měl velké štěstí. Třeba na olympiádě v Turíně jsem hrál opravdu fantasticky.

Po těchto dobrých výsledcích přišla šance trénovat se Sergejem Movsesjanem. Mnoho jsem si od toho sliboval, bohužel má očekávání nebyla zřejmě naplněna. Asi nejlepší to bylo loni na podzim, kdy jsme se scházeli pravidelně 2-3krát do týdne. V dalším roce už to tak dobré nebylo, časově to příliš nevycházelo. Nedivím se Sergejově neochotě pokračovat ve spolupráci, protože si dokážu představit, jak těžké to může být pokoušet se trénovat se mnou po tak dlouhou dobu. Taky byl asi problém nezvyk, že tě někdo sponzoruje, že ti platí trénink a ty ho vůbec neznáš, a jsou kladeny nějaké nároky a cíle. Řekl bych, že trénink se Sergejem mi pomohl šachově vyžrát, ač se to zatím elově neprojevílo. Dále poznat prostředí širší světové špičky, naučil jsem se snad lépe pracovat v zahájení a stal se ze mě trochu ostřejší hráč. Ať už se stalo cokoli, tak Sergej mi hodně pomohl, ať už po šachové stránce, tak i po stránce osobní.

Na gymnáziu jsem věděl, na čem jsem a co musím udělat, a nic jiného mě netížilo než šachy. Po dobrých výsledcích na jaře 2007, když se dívám zpětně na Ostravu, tak se mi zdá, že jsem to přehnal se sebedůvěrou. Považoval jsem soupeře za vajíčka, která snadno rozšlápnu, kosa ale brzo narazila na kámen. O Krasenkovovi jsem si myslel, že mu u partie jebne, a že ho nějak ojebu, když to trochu přeženu. Možná jsem měl ale pravdu, což dokazovaly průběhy partií, bohužel však často přišlo uspokojení z dosáhlé pozice a s tím související ztráta koncentrace, a to se mi hodně vymstilo.

email z 27.7.2013

Babička mě přemlouvala na podzim 1999, abych ty šachy ještě zkusil. Mně to ten trenér Šebesta hodně zhnusil. Nakonec se jí to podařilo. Já měl ve věku 10-11 let docela velký depky z toho, že mám jet někam na 14 dní na turnaj. Pamatuju si, že před Mistrovstvím světa do 12 let ve Španělsku v roce 1999 jsem hodně probrečel. Viš proč? Protože jsem měl obavy z toho, jak po návratu budu zvládat dohnat látku, myslím, že jsem byl čerstvě na gymplu, tak mě to trochu svazovalo.

Viktor chtěl skončit s šachy v 11 letech. Babička ho přemluvila, ať pokračuje. Nedal na sebe, ale na ostatní, ne na to, co cítil, ale dal na výkon zaměřenou společnost. Proč skončit? Protože byl asi otráven trenérovými metodami, zejména když nebyl udělán domácí úkol, následoval psychoteror zdlouhavým koukáním trenéra do očí hříšníka, trenér byl silně zakomplexovaná osoba. *Nemůže souviset i toto s tím, že se pak Viktor do svých 30 let bál dívat lidem do očí?*

Šachy zřejmě taky začínaly být pro něj velký stres, příliš se stresoval kvůli výsledku, velmi se třásl napětím u partií. Tady je asi počátek zásadního odpojování od sebe, od toho, co cítí. A taky vzrůstal tlak ve školních povinnostech, tlak mít samé jedničky. Všude byl záhy samý tlak.

A vše bylo činěno jen na vůli, na sílu, *musíš, musíš, musíš*. To byl počátek velkého nárustu vnitřního napětí, obrovského tlaku, který na sebe Viktor od mala vytvářel či dovolil vytvářet. Taky zažíval velkou nudu asi od 14 let, nuda vychází z odpojenosti od sebe. Člověk přestává vnímat, co ho baví, dělá jen věci, které by měl dělat, věci z povinnosti. Započínalo období velkého nošení masek, přetvářek, falše, vypočítavosti, narcismu, extrémního komplexu méněcennosti.

Asi tak od 12 si dal cíl elo 2700, což v tu dobu bylo asi 10. místo na světě. A od té doby ho hlava nehlava, pocit ne pocit, jeho mysl k tomuto cíli vedla a dovedla, avšak za jakou cenu, za cenu obrovského růstu vnitřního napětí, za cenu ztráty své duše. Přání, tužby se nám mohou splnit, ale nedohlédneme důsledky, proto cesta ke štěstí je nepřát si, či na tom přání aspoň vůbec nelpět. Čím víc lpíme na nějakém cíli, přání, tím víc nás jeho dosahování destruuje – tím víc roste napětí. *Jen být teď a tady, v uvolněnosti*, Viktor žil do svých 31 let jen v myšlenkách na minulost a budoucnost, ve svých cílech a přáních.

V březnu 1999 na Mistrovství ČR obsadil 1. místo v kategorii do 12 let, avšak ještě nebyl suverénní na domácí scéně ve své věkové kategorii. Zatím byl elově slabý, asi 1600. V říjnu 1999 byl na své první reprezentační akci, na Mistrovství světa do 12 let, velmi však zaostával za světovou konkurencí.

Postupně se uzavíral do bubliny jménem šachový svět. Běžný život nežil, jen přežíval, žil jen šachově, tam se cítil jako týnejzr relativně dobře, byť za cenu postupně rostoucího napětí, které mu šachové turnajové partie od mala servírovaly. Jelikož byl víc a víc spoutaný výsledky a peněžními odměnami, než že by se bavil samotným procesem hraní.

Šachová bublina

Tak ve 12 skončilo Viktorovo dětství, rovněž z dětského šachového světa plně vstoupil do dospěláckého. Nastoupila třináctiletá etapa šachového a nuceného školního drilu.

Ve 12 a půl letech měl elo asi 1800, stále byl slabý, kluci z kategorie v ČR byli stále elově silnější. Asi už od 12 a půl bral šachy vážněji, víc trénoval, od 13 se to začalo projevovat na výkonech i elu. Ve 13 a půl letech byl stále daleko za mezinárodní konkurencí. V roce 2001 byl druhý na Mistrovství ČR do 14 let. Od 14 let se stává suverénnější ve své věkové kategorii v republice. V březnu 2002 vítězí na Mistrovství ČR do 14 let. I na mezinárodní scéně se již daří více, například na Mistrovství Evropy do 14 let ve Španělsku získal bronzovou medaili.

Mistr světa Karpov byl v této době Viktorův šachový vzor, později i mistr světa Kramnik. Karpovovy partie si často přehrával na šachovnici, ale i na slepo jen z hnihy tak od jeho 13 let. Měl výhodu, že velmi dobře rozuměl rusky, jelikož máma pochází z Moskvy, a v dětství tam každé léto jezdívali, navíc ho doma učili ruštinu. Tehdy bylo hodně šachových knih právě hlavně v ruštině. Viktor hrál tou dobou mnoho turnajů, hlavně v létě, ale i tak často chyběl ve škole, snad 1/4 času. V roce 2014 v 16 letech hrál první Mistrovství ČR mužů, úspěšně, skončil v polovině tabulky.

Trochu ve srandě, trochu vážně Viktor tak od 15 let prosil spíše zcela výjimečně boha během partií, aby vyhrál. Nevěřil v boha, byl naprogramovaný jako ateista, *ale co kdyby to vyšlo*, tak pro něj šachové výsledky začaly být klíčové v životě, že pro to chtěl zkusit vše. Ale co když kvůli šachovým úspěchům nevědomě zaprodal svou duši?

Od 13 tak do 17 let byly turnaje, když se zrovna nehrálo, poměrně velkou zábavou, byla tam vždy příjemná společnost, a současně byly odpočinkem od rodinného prostředí. Společnost však často ne zrovna morálně ctnostná a z ještě relativně nevinného chlapce se i díky tomu stával více a více psychopatologický zejména šachový narcis. Duševní korupci zintenzivnil alkohol. Zřejmě potřeba předvádět se, být středem pozornosti, ale taky uvolnění, byly hlavní motivy pití alkoholu asi do 23 let, pil spíše občas, ale zato se někdy pořádně opil. Pak pil střídměji, od asi 27 let dosud nepožřel prakticky žádný alkohol.

Tak v 16 letech mu jeden šachista říkal, jaký je Viktor egoista. V 17 letech mu řekl učitel angličtiny, že je chamtivý. Učitelka občanské výchovy ho označila za asociála v 18 letech. Sergej Movsesjan mu na podzim 2007 taktéž vyčínil, jaký je egoista. V září 2008 kamarád Honza rovněž mluvil o Viktorově egoismu. V létě 2010 jiný šachový kamarád na společné dovolené v USA byl otráven z toho, jaký je Viktor sobec, taky mu to řekl. V lednu a únoru 2011 při cestování po Austrálii a Novém Zélandu to s ním spolucestující občas měli náročné, taky ho museli upozornit na nevhodné chování. V červnu 2011 pronajatý průvodce na Srí Lance na 14 dnů Viktorovi řekl, jaký je sobec a ponoukal ho k buddhismu, na něco podobného však zatím neslyšel. A tak dále. Všichni měli pravdu, a třebaže se to jeho ega silně dotklo v daný moment, zpětně jim všem byl vděčný za nastavení zrcadla, za podnět k zamyšlení, zda skutečně nemají pravdu. Snad všichni, s kým se vídal, si mysleli totéž, jen mu to nesdělovali. Tyto podněty byly však brány vážně až o pár let později, v roce 2012, předtím jen čistě uraženecky, považoval se jen za nespravedlivou oběť.

email z 30.9.2013

Právě mě napadlo, že bych se asi musel odstěhovat na jinou planetu, kdybych si vedl od 14 do 18 deníky, a někdo si je po mně přečetl.

email manželce Evě z 25.10.2019

Posílám ti moji spíš intelektuální retrospekci. Snažil jsem se dojít k podstatě, jak o ní vždy básním. Člověk k ní ale nejspíš musí dojít existenciálně, že se třeba rozpláče, skutečně to prožije znovu, ne pouze intelektuálně, jak jsem to asi vždy činil já. Neříkám, že se mně podařilo přejít od intelektuálního k existenciálnímu, ale drobný náznak tu snad je.

Asi skutečně všechna má nejistota, všechno mé nepřijetí, všechny mé strachy, všechna má neláska a z toho vyvěrající pocit méněcennosti a z toho vyvěrající zranění a z toho vyvěrající jakási obluda, vychází z nepřijetí sama sebe. Skutečně se moje ego projevuje někdy jako obluda. Toto vše si se mnou nepěkně pohrálo a možná stále pohrává, byť snad naštěstí méně, snad se stávám vědomějším a snad se stanu i láskyplnějším.

Vím pouze to, že jsem stoprocentně nejpozději tak v 7 letech trpěl velkým pocitem méněcennosti, vnímal jsem se jako velmi ošklivý apod. Faktem je, že od útlého věku si nesu tohle velké břímě, vězení, jak to zakouším. A kvůli tomu dělám všechny ty ve skutečnosti zbytečné věci, nemuselo tomu tak být, kdybych od útlého věku, kdo ví, možná už od prenatalního, netrpěl pocitem méněcennosti a dokázal se přijímat. O ničem jiném moje křesťanství, meditace, prána, psychologie, filosofie není.

Jaký byl můj vnitřní stav asi v 15? Jako šachista jsem si začínal čím dál víc věřit, byl jsem sebevědomější a sebevědomější, ego rostlo a rostlo. Avšak jako lidská bytost jsem velmi trpěl pocitem méněcennosti – již jsem psal, že od útlého dětství jsem trpěl tím, že jsem ošklivý, že jsem se nepřijímal, trpěl neláskou. Tady to jsem potlačil šachovým sebevědomím, problém je, že jsem to nevyřešil, ale pouze potlačil, potlačil egem, a tak to ve mně dál vše hnulo a vytvářelo další a další duševní neštěstí, třebaže jako šachista jsem stále více vynikal.

Takový první zlom a velmi špatný krok nesprávným směrem se stal na Mistrovství Evropy družstev juniorů v červenci 2004. Kdy jsem se ve společnosti Slávy a Honzy opil. Každopádně oni se velmi významně podíleli na mém prvním naprostém opití se, poblíkal jsem pokoj, hrůza. A to bylo vůbec první moje seznámení s alkoholem. Takže jsem začal pít v 16 a půl. Bohužel způsob, jakým jsem začal pít pokračoval. Hodně dlouho nic, pak jednorázové nadměrné pití, velmi nevědomý člověk jsem byl. A to vše kvůli tomu, že jsem si nikdy nevážil sám sebe. Od té doby jsem se hlavně přes léto na turnajích občas hodně napil či opil, bohužel. Nikdy jsem v té době nepil mimo turnaje.

Alkohol a takové materiálnější věci je jedna věc, druhá je, že moje duše stále více zabředávala do ega, pro růst v šachu obětovat duši. Protože jsem si asi podvědomě myslel, že úspěch v

šachu může kompenzovat můj potlačený stav méněcennosti, nelásky, nepřijetí sebe sama. Zvrácený začarovaný kruh. Zlem vyháňt zlo nemůže plodit nic jiného než katastrofu.

Ale i poměry doma a jinde měly vliv na stav mé duše, která nezřídka trpěla hněvem, zlobou, záští, nenávisť, sobectvím, chamtivostí, závistí, strachem, úzkostí. Avšak za tím vším je zraněné nevinné vnitřní dítě. Člověk, jehož duše je takto stíhána, nemůže mít rád sám sebe, je nesmělý, stydlivý, myslí si, že ho nikdo nemůže mít rád, sám pak nemůže mít nikoho rád. To se týká i navazování vztahů, měl jsem tak nízké lidské sebevědomí, že jsem si nedokázal představit, že o mě má někdo zájem. Čím více jsem se duševně propadal, tím více jsem neměl rád sám sebe.

Bohužel jsem se postupně dostal mezi mým 16. a 17. rokem do takové šachové společnosti výrazně starších než já, která hodně pila na turnajích a neměla často správné životní hodnoty. Klidně nečti dál, popisuju to stručně, ale vím, že ti to nedělá dobře. Mně také ne.

V mých 17 a půl letech, kdy jsem se podnapil a v brzkých ranních hodinách mně Lukáš vnukl nápad, který mě nechal klesnout jako člověka ještě mnohem níž, než v jakém jsem byl tehdy stavu. Opilost neomlouvá, zárodek všeho je jinde. Bohužel tehdy jsem začal zcela výjimečně chodit tam, kam jsem neměl, za prostitutkou. Snad bych s tím nikdy nezačal, nebýt Lukáše, kdo ví. Každopádně stav mé duše odpovídal mému jednání. Je možné, že nějaké konkrétní upsání se vědomě zlu neproběhlo, to mohlo proběhnout v útlém dětství, třeba i dědičně. Nicméně vyskytli se v mém životě lidi, kteří mě ještě více svedli na špatnou cestu. Problém byl v tom, že jsem netušil, že něco jako duše existuje. Byl jsem naprosto pohlcený šachovým růstem, schopný obětovat cokoli pro to. Taky jsem v té době učinil drobný podvod, nezdravé duševní kořeny začaly produkovat nepěkné věci.

Postupně jsem byl v životě více a více nešťastný, stále větší egoista, sobec, podvodník – začarovaný kruh, propadal jsem se níž a níž. Mezi 17. a půl rokem a asi 20. rokem jsem žil tragicky. Pak mě vzali do party, kde byli dobří mravní lidé a já měl dobré vzory, tam někde začaly zárodky mého pozvolného obrácení, nicméně podvodů a dalších velmi špatných věcí jsem se definitivně vzdal o pár let později. Všechno tohle zanechalo spoušť v mé duši, kterou se snažím vyléčit. Je to těžké. Sám jsem si zavařil, byť nevědomě.

Věřím, že stejně tak jako člověk na sobě může napáchat hodně škody, věřím též, že stejně tak se může duševně uzdravit. Proto nechápu, jak může někdo o někom říct, že má blok na celý život, a že se s tím nedá nic udělat. Proto mám tolik rád Osha, Ježíše a jemu podobné, protože člověka podporují za každé příležitosti. Nemyslím si, že je někdo odepsaný a jen se ve svém trápení může plahočit. Bůh je milosrdný.

V duševní zpovědi v situaci hrozby rozchodu se Viktor s Evou asi shodli, že je Viktor posedlý, a taky že byl.

Komplex méněcennosti – nulové sebe-vědomí

Viktor viděl od mala skoro o 50 % hůř než člověk se zdravým zrakem, brýle skoro vůbec nepomáhaly, přesto vše musel dělat perfektně bez ohledu na okolnosti, měl takovou představu v sobě. Pochopitelně nemohl být nikdy perfektní. Z toho i z jiných důvodů se více ozývaly hlasy v jeho mysli, že je zlý, špatný, ošklivý, hloupý, a že ho nikdo nemůže mít rád, už tak v 7 letech. On to vše víc a víc potlačoval do svého nevědomí.

Bývalý spolužák z gymnázia na jednom sraze při studiu na vysoké škole na podzim 2008 řekl něco ve smyslu, že Viktor není špatný člověk a Viktora to velmi překvapilo, bral jako to nejsamozřejmější přesvědčení, že je. Vyrůstá-li dítě v prostředí prodchnutém atmosférou, že vše je v nepořádku, že ono je v nepořádku, nakonec tomu uvěří a bude podle toho žít. Žít velmi nešťastně. Čím víc tomu uvěří, tím víc nešťastně.

Se vším, co bylo spojeno s Viktorem, vždy přišel pocit, že je to v nepořádku. Třeba Česko je horší než jiné země, nebo houska, kterou jí, je horší oproti jiné housce. Vše, co Viktor říká, je

přeci hloupost a tak dále. Jeho mysl viděla na všem problému, zejména na tom spojeném s ním. V hloubi své duše měl přesvědčení, že vše je jeho chyba, že za vše může on, měl obrovské pocity viny, výčitky svědomí. Měl často pocit, že je podezřelý z něčeho, kde se jen naskytla teoretická možnost nějakého podvodu. Měl pocit, že se musí vždy hájit, měl pocit, že na něj všichni útočí, jelikož je na něm vždy něco v nepořádku.

Měl pocit, že musí všem vyhovět, on je přeci na posledním místě. Nic si jen tak nezaslouží, jen výměnou za něco, nulová sebehodnota. S tím souvisí, že byl velmi stydlivý, tudíž ustrašený od mala. Velmi se bál tmy, čerta, stezek odvahy, lidí. Byl velmi napjatý při sociálních kontaktech, hlavně kde to bylo zaměřeno zejména na výkon. Jelikož od mala mu byl vštěpován jen výkon spojený s napětím, žádné uvolnění.

Viktor ponižoval a podceňoval druhé, dávalo mu to pocit nadřazenosti – bylo to důsledkem silného komplexu méněcennosti. Na všech si vždy našel něco ke kritice, aby je shodil, ponížil, aby on se mohl cítit vyvýšen. Musel být vždy nejvyšší, proto chtěl být skvělý obdivovaný šachista, pak prezident, papež, Ježíš, Osho, osvícený. *Kdy bude konečně sám sebou?* Ponižoval a podceňoval druhé také proto, že sám byl často ponižován, že sám se ponižoval a podceňoval. V tomto opačném extrému mysl shazovala Viktora a ostatní vyvyšovala. Čím větší komplex méněcennosti, tím větší extrémy, celý život byl tak svou myslí vláčen z krajnosti do krajnosti. Silný komplex méněcennosti vedl Viktora k tomu, aby ho ostatní vnímali jako šachovou superstar, *keré se klaňte*. Byl primadona, tak to fungovalo v šachovém světě, tak to v něm bylo v šachovém světě živeno, jinde ne tolik. Měl pocit, že šachisti, zejména ti slabší, mu musí ve všem vyjít vstříc, sloužit mu. Tento návyk se přenášel do celého života a nedělal dobrotu. U šachistů si to jen víc dovoloval požadovat, zneužíval svého šachového postavení.

Stav vědomí Viktora, tedy stav chápání, jak tato realita funguje, chápání, kým či čím skutečně je, či míra otevřenosti srdce, v období kolem 19-21 let byl takový, že kdo nehraje šachy, je absolutní nula, jako by nežil, *život bez šachů nemá přeci smysl*. Jelikož jeho ego, jeho sebehodnota, bylo závislé na šachovém světě, na tom, jak ho šachový svět chválí a obdivuje. A on potřeboval být ten nejlepší, ten nejvíce obdivovaný. Zní to zvláště, ale jeho mysl jej začala zcela ovládat. Byl naprostým narcisem, trpěl obrovskou vlastní důležitostí, a šachy byly ta nejdůležitější, nejvážnější věc na světě, jelikož vydatně živily jeho ego. On však potřeboval být chválen a oslavován všude, nejen v šachu, až do svých 32 let.

Viktor se vnímal jako hloupý. Později sám sebe ubezpečoval, že přeci nemůže být tak *blbej*, když má tak poměrně dost intelektuálně zaměřené předky. Částečně i proto začal studium filosofie ve 29 letech, chtěl si připadat jako intelektuál. Ale případným titulem či studiem mentální program nerozpustíte, pouze uvědoměním, přijetím. V červenci 2017 šel na IQ test, chtěl náplast na jeho komplex, byl zklamaný, jak málo mu vyšlo, buď 121 nebo 124, přesně si nepamatuje. Neustále ho tak doprovázela silná nedůvěra v sebe, nulové sebe-vědomí, tedy nulové zdravé sebevědomí, byl naprosto ztotožněný s myslí, plodící velmi silný komplex méněcennosti.

Napoleonský komplex měl Viktor taktéž silný, připadal si horší než jiní tím, že dorostl menšího vzrůstu, asi 168 cm, styděl se za to. Styděl se za sebe od mala ve všem, měl pocit, že je špatný takový, jaký je. Proto se příliš přizpůsoboval druhým, příliš byl závislý na tom, aby o něm dobře smýšleli. V podstatě se doprošoval, aby s ním souhlasili, schvalovali, co dělá, jak smýšlí. Nulová sebeúcta, sebeláska, pouze závislost.

Od mala měl přesvědčení, že život je vážný, zřejmě protože matka kvůli úmrtí rodičů byla vážná, a přesvědčení, že není prostor pro legraci, vtip, humor. Také snad proto byl vesměs celý život vážný, smutný až depresivní, jelikož ego je vážné. Super vážný byl do 24 let, pak přišlo trochu uvolnění zejména v roce 2014, ale pak byl zas super vážný. Ze silné vlastní důležitosti v šachách se stávala více duchovní a morální silná vlastní důležitost.

Žádná krása či kreativita v životě, žádná poezie. Jen próza, vážnost, rigidnost, žádný nadhled, žádné zasmání se sobě – ego se neumí zasmát samo sobě. Jen destrukce převládala ve Viktorovi. Později se ukázalo, že i tento destrukční prvek může být kreativní, je-li užít k destrukci ega, jak jeho, tak i jiných lidí. Viktorova kreativita se po jeho obrácení začala projevovat na opětovném vytváření sebe sama, na opětovném nalézání sebe samého, své pravé podstaty.

Kolem 20. roku snad zcela ztrácel jakoukoli uvolněnost, i tváře byly dost ztuhlé, že ani usmát se moc nešlo – cokoli spojené s radostí a uvolněností odcházelo z jeho života. Smích nešel vyloudit, spíš křečovitý úsměv. *Kdo by se smál, když život byl takové utrpení.* Avšak byl utrpením proto, jelikož byl brán tak vážně.

email partnerce Arance z 11.04.2014

Napadlo mě, jak bych se mohl označit – studený čumák. Sedí to? Myslím, že to nebude daleko od pravdy. Problém je, že o mnoha věcech mě ani nenapadne přemýšlet do té doby, dokud mě někdo netrkne, třeba jako Ty. Naštěstí jsi mě trkla v mnohém. Uvědomuju si to čím dál víc, že se pohybuji ve sterilním šachovém prostředí. A je třeba s tím něco dělat.

email od Aranky těsně po rozchodu z 12.4.2014

Když jsi v té hospodě říkal o svém komplexu méněcennosti, moc mi to k tobě nesesedělo, ale teď vidím, že to zjevně nebyla střela úplně vedle. Vzpomínám si ještě na jeden případ. Když jsi v Jerevanu nevyhrál nějakou vyhranou koncovku, psal jsi mi, že si ani žádný postup nezasloužíš, když jsi takový chudák, že ani nevyhraješ takovou pozici. Byl to dost zvláštní mail, speciálně si pamatuju to slovo chudák a nepřítomnost jakékoli ironie, prostě jsi to přesně tak myslel. Neopovrhuj sebou. Opovrhuj sebou za morálně špatné skutky, ale rozhodně ne za to, že uděláš chybu v partii, nebo za to, jaký jsi.

Často si Viktor po prohrané partii dost sprostě nadával. Jeho masky v mnoha lidech vyvolávaly dojem, že je skutečně sebevědomý. Opak byl pravdou, ovládal ho velký odpor k sobě.

Silná nevědomost mu vládla, potřeboval za každou cenu zvítězit, být první. Dával do toho vše, to byl jeho charakteristický rys i v duchovní oblasti. Zřejmě návyk z dětství, asi ho kvůli tomu měli rádi. A ne nadarmo dostal jméno Viktor – vítěz, vždy musel být první, ten nejlepší, aby si vykompenzoval svou velkou vnitřní méněcennost, vždy musel všechny porazit, ponížit, potupit.

Z komplexu méněcennosti vycházela i silná nedůtklivost, skoro pořád se ho něco dotýkalo, a mysl pořád jela, analyzovala, řešila, ospravedlňovala Viktora, jeho ego, nedala si pokoje, dokud z toho jeho ego nevyšlo dobře. Dokud si vše mysl neracionalizovala tak, aby mohl být zachován vlastní perfekcionismus.

Perfekcionismus

Perfektní se někdo snaží být, protože se vnímá, že je v nepořádku. Teď a tady je něco špatně. A čím větší komplex méněcennosti, tím větší perfekcionista, tím silnější ego. Perfekcionismus a všelijaké masky a přetvářky jsou pouze destruktivní odpovědi na komplex méněcennosti. Od mala se u Viktora projevoval silný perfekcionismus, že musí být takový a takový a žádné slabosti nejsou tolerovány. Takto silný bič ho bičoval velmi silně 31 let, naprosto bezlítostně, nemilosrdně. *Je tu vzor dokonalosti a pokud ho nesplňuješ, jsi špatný, zlý, hloupý a ošklivý.* Bič přinesl velké utrpení, avšak současně příležitost, co nejdříve pochopit, o co v životě jde.

Perfekcionismus volně přecházel v program oběti, *všichni Viktorovi ubližují, on je chudáček, celý svět mu ubližuje, vše je nespravedlivé,* protože to není podle jeho představ. Ten, kdo má skutečně již více rád sám sebe, bere život vždy do vlastních rukou a nesvádí vinu na druhé. *Za*

neperfektní stav můžou jiní, Viktor přeci ne. Vše se ho dotýkalo, a to je pochopitelně manipulace, ostatní se museli chovat tak, aby se ho nedotýkali, nemohli být sami sebou. Pokud někdo hanil cokoli s ním spojené, vyvolávalo to v něm pocity hněvu či nenávisti. Přiznat chybu, přiznat, že něco neumí, bylo pro něj skoro nemožné, Viktor byl neomylný. Než jeho duchovní ego pochopilo, že i z přiznání chyby se dá něco získat, vytěžit.

Jeho perfekcionismus se projevoval nejen ohledně lidí či jeho činnosti, ale ohledně všeho – třeba když nešel pořádně internet, nebo když měl autobus zpoždění, ozvaly se pocity nasranosti. Perfekcionismus byl znásobený programem neztrácet ani vteřinu, potřebou být vždy maximálně efektivní, tudíž byl fanatikem ve všem, vše dělal na 100 %, nejprve šachy, pak duchovno. Měl vždy velkou sebedisciplínu a pevnou vůli, od mala vše dělal s velkou výdrží, když v něčem viděl smysl. Avšak často pevná vůle byla spojena s tím, že šel zcela nevědomě proti sobě, proti tomu, co cítil.

email od Roberta z 2.7.2009

Co vidím u tebe špatně: 1) Nemáš harmonogram, 2) Chybí ti sebedisciplína, 3) a i vůle a obecně malá soustředěnost, koncentrace.

Viktor si vzal slova šachového velmistra Roberta Cveka k srdci a již dosti pokročilou sebedisciplínu dovedl do dokonalosti, zejména pak tak od 21 let až téměř do sebezničení. A vše dělal jak dokonale sebedisciplinovaný voják a řítil se hlouběji a hlouběji do propasti ega. Vše dělal téměř do padnutí, do vyčerpání, ignoroval únavu, ignoroval, že ho to vůbec nebaví, ba naopak již sere, napětí rostlo každým dnem. Robert tak svým způsobem navedl Viktora k obrovské disciplíně, nechtěně tak k obrovské trýzni, pak o pár let později ho navedl k vnitřnímu obrácení, k počátku spásy.

Viktorův běžný den, když zrovna nebyly školní povinnosti, od roku 2009 býval podobný následujícímu.

3.8.2009

8 – budíček, 8-9 – běh, 9-9:30 – snídaně, 9:30-12:30 – šachy, 12:30-13 – oběd, 13-14:30 – šachy, 14:30-15:30 – četba „Dostojevského“, 15:30-17 – plavání, 17-19 – šachy, 19-20 – večeře, 20-22 – šachy, 22-24 – volno

Když Viktorovi někdo něco vytkl či upozornil na něco, spustil se program perfekcionismu, ihned to bylo třeba napravit a tvrdě na tom dřel. Vyhlášený šachový trenér Vladimír Chuchelov, se kterým v červnu a v září 2010 spolupracoval, prý nikdy neviděl nikoho s větší disciplínou a vůlí. Čím byl mozek Viktora nasáklý, v tom měl díky pevné vůli velmi dobré výsledky.

email od Aranky z 12.4.2014

Protože ty máš vždycky ze všeho pocit, že je to přece na pohodu, a že to sice třeba neumíš, ale kdybys chtěl, tak bys to uměl během chvílky.

Perfekcionista musí mít pocit, že není nic, co by nezvládl. Viktor měl kolem roků 2012-2014 pocit supermana, masku dokonalého pohodáře. Paradoxně si mnozí čistí materialisti mysleli, že je i přes jeho sobeckost šťastný, jelikož světské materiální věci byly skutečně plněny perfektně. Avšak naprosto byla ignorována duševní stránka života. K ní se perfekcionismus obrátil až od 24 let. *Egoista, natož narcis, nemůže být šťastný, i kdyby měl všechno, po čem materialista touží.*

Viktor byl plný představ, jak by měl žít, jak by mělo vše vypadat, škola, partnerka, šachy, rodina. *Ale kde byl on, byl v tom šťastný?* Podvědomě chtěl být sám se sebou, nasytit své nitro, vnímat své pocity. Každý chce, třebaže jen podvědomě, nalézt sebe sama, ale přitom jen plní pořád něčí očekávání, nějaké povinnosti.

Viktor od 18 do 23 let přebíral slepě názory jako papoušek po prezidentovi Klausovi, byl to jeho takový guru tou dobou, neměl vůbec vlastní názory, bál se mít vlastní názory, bál se, že by byly vždy špatné, nedokonalé. Cokoli spojené s ním, i jeho názory, je špatně.

Asi ve 24 letech došlo k uvědomění, že je vlastně nepopsaný list. K uvědomění, že žádný světonázor, žádnou ideologii za vlastní nepřijal, ani ta zděděná nevědomá ateistická, materialistická přesvědčení po příbuzných, třebaže byl ještě lehce pod jejich vlivem. Dlouho mysl zaplňovaly jen šachy. Ideové prázdno, které se u Viktora objevilo po odmítnutí Klause, bylo záhy zaplněno křesťanstvím, ale pak zase nastalo prázdno, až zůstalo pak zcela ničím nezaplňené, bez přimknutí k jakýmkoli mentálním konceptům.

Viktor se zcela bál být sám sebou, na nevědomé úrovni měl strach jednat ve shodě se svým prožíváním, byl naprosto odcizený sám od sebe, jen naslouchal odborníkům, druhým lidem. Tak silně se odvolával na odborníky ještě kolem svých 26 let, až ho na to upozornila přítelkyně v roce 2014. Tak moc si nevěřil, že se na sebe skoro nespolehal, absolutně si nedůvěřoval. Což se projevovalo třeba i propočtem variant u šachů, někdy si vše opakoval i 20krát, snad i víckrát, jak zaseklý magnetofon pořád dokola ze strachu, aby se špatně nerozhodl, tak moc se bál chyby, nedokonalosti. Stejně tak v celém životě Viktor vše detailně opakovaně propočítával, aby ho nic nepřekvapilo. Jeho mysl zřejmě také viděla v nějaké situaci více souvislostí či možností, jak ji interpretovat než mysl běžného více uvolněného člověka, proto se ztrácel v komplexitě své mysli – nebyl flexibilní v rozhodování.

Bál se spoléhat na sebe, jelikož by neměl koho obvinít z případné nedokonalosti. Takhle ze strachu si před nějakým sociálním kontaktem pořád dokola opakoval, co řekne, a poté zas co řekl, jaké to bylo, jak působil, co si o něm myslí, a tak pořád dokola. Jeho život byl jedno velké mentální přežvykování, ruminace, neustálé často nesmyslné tlachání mysli. Viktorova mysl byla jeden velký chaos, a on si myslel, že tím chaosem je.

Projevoval obrovskou snahu být dokonalý. To, co mu nešlo, kde byly jeho slabiny, bylo třeba zdokonalit jako v šachu. Stále musel plnit nějaké představy dokonalosti. Člověk tak obelhal sám sebe, tak se odcizil sám od sebe, od svého cítění, až si může začít myslet, že i ten bič vlastně chce, ve skutečnosti však nechce. Vždy bylo potřeba naplnit cíl, vždy být dokonalý, jinak přicházel *pocit slabocha*. Učil se z chyb, jelikož chtěl být perfektní.

Perfekcionismus však plodil neustálou nasranost, protože nikdy není nic perfektní, pořád je něco špatně, nedokonalé, všude je problém, i na duchovní cestě. Tak funguje lidská mysl, zejména ta negativněji více neuroticky laděná. *Třeba, až když v zdánlivé nedokonalosti uvidíme dokonalost, tak se ledy pohnou.*

Perfekcionismus na jednu stranu působil totální utrpení, na druhou stranu vyvolal ve Viktorovi touhu po Pravdě, touhu po vnitřní duchovní dokonalosti, vnitřní svobodě. V tomto smyslu byl perfekcionismus hnací motor, hnal k pochopení, že perfekcionismus není ta správná cesta k Pravdě, avšak bylo jí potřeba projít.

Perfekcionismus se během duchovního hledání projevoval i v tom, že Viktor musí být dokonale klidný, tichý, nehádavý, bezkonfliktní, láskyplný, hlavně ne sám sebou, a tak jen přibývaly další a další masky, tentokrát ty líbivé, pozitivní.

Masky – narcismus

Masky či přetvářky byly potřeba, aby byla zachována Viktorova perfektnost, kterou chtěl oslňovat okolí. Téměř perfektně vytvářel před ostatními obrázek sebe jako dokonalého, jelikož byl závislý na jejich obdivu, chtěl před nimi vypadat dobře. Z toho plynula i extrémní domýšlivost, představy, jak ho lidi vždy obdivují, jak na něj všichni obdivně hledí. Velmi dobře klamal svými nevědomými maskami – někteří ho jistě obdivovali a ego z toho bylo syceno,

neviděli tu jeho vnitřní prohnilost, pravou tvář. Byl naprosto neautentický, naprosto odpojený od sebe, skrýval to, co se neslučovalo s jeho představami o sobě. Vše probíhalo zcela nevědomě až do roku 2019.

Nosil masku, že je vždy na prvním místě, ten nejlepší, masku sebevědomého machírka, avšak ve skutečnosti byl zcela bez sebedůvěry. Nedostatek zdravé sebedůvěry, tedy přílišný strach, přílišný respekt k zejména silnějším hráčům, se projevoval i v mnoha šachových partiích horšími výsledky.

Silnou také byla maska hodného a příjemného na lidi, aby z nich něco získal, jinak mu na nikom nezáleželo. Přizpůsoboval se druhým, aby ho brali, přizpůsoboval se jejich očekáváním, pokud to pro něj bylo výhodné, vypočítavost byla za vším jeho jednáním. Mluvil tichounkým hlásečkem nejistého, hodného chlapečka, aby nikomu neublížil, ve skutečnosti mu to bylo úplně jedno. Mluvil tak taky proto, aby mu nikdo neublížoval.

I při partiích se maskoval, nechtěl, aby soupeři z jeho tváře vyčetli jakékoli vnitřní pohnutí – to, jak se cítí, když si třeba uvědomil, že zahrál špatný tah, nasazoval tak *poker face*, kontroloval své emoce. Kontroloval své emoce i v běžném životě. Kontrola však není nic jiného než masky, ego.

Absolutně žádná spontaneita. Jen masky, klamání, přetvárování, bylo v něm ve skutečnosti silně vystrašené dítě. Klamal především sám sebe, skutečně si myslel, jak je dokonalý. Sám neprokoukl, že uvnitř něho je troska, sám si to do roku 2014 ani neuvědomoval. Od té doby přišlo částečné prozření a větší upřímnost k sobě, bylo pochopeno, jak moc se klamal. Klamal se však nadále, ale trochu jinými duchovně laděnými maskami, naprostá upřímnost k sobě následovala až v roce 2019. Nemohl již hrát běžné ego hry pozitivního myšlení či duchovní hry, to vše způsobovalo stále větší utrpení. Jelikož masky vyžadují neustálou sebekontrolu, aby ty masky někdo neprokoukl, tudíž vzrůstá napětí. A to se pak projevuje psychosomaticky na těle. Všechny přetvářky, masky, všechna neautentičnost musela odpadnout. Ve Viktorovi bylo něco hodně přidušeného, mnoho jedu nahromaděno, a to již bylo neúnosné.

Lidi kolem sebe chodí, přetvářejí se, a ve skutečnosti jejich nitra vřou a touží po souznění duší. To může nastat jen tehdy, budeme-li více spojeni sami se sebou, nebudeme-li se bát odhalit naši skutečnou tvář, jen takto může být člověk uvolněný a žít v radosti. Viktor své nitro výrazně otevřel přítelkyním, protože tam už nebylo co ztratit, mnoho utajovaného v něm už poznaly, masky byly výrazně prohlédnuty.

Vrcholový šach a svěží duševní vítr

V únoru 2006 v Brně vyhrál své jediné Mistrovství ČR dospělých v klasickém šachu s velkou převahou, od té doby se mistrovství až na jednu výjimku dobrovolně neúčastňoval, dával přednost kvalitnějším turnajům v zahraničí. Jeho šachový růst ty roky byl rychlý.

V červnu 2006 se zúčastnil první reprezentační akce dospělých na olympiádě družstev v Turíně. Velmistrem je od 18 let. Toto období lze označit jako vstup k úplně vrcholovému šachu, do širší světové špičky. Byl to přechod od turnajů, kde se setkával s českými šachovými kamarády – tedy vídali se pouze na turnajích, jinak neměli vazby. K turnajům, kde byl hodně sám, jelikož ho zvali již na silnější turnaje, kam jiné, s kterými se do teď na turnajích vídali, nezvali či tam nejezdili. Hrál soutěže družstev a jednotlivců po celém světě. Byl to pozvolný vstup do velké osamocenosti, opuštěnosti, jež vygraduje asi o 6 let později.

Od olympiády v Turíně velmi často četl oslavné komentáře o sobě na šachových stránkách, ale i jinde na internetu. Velmi to hrálo jeho ego, a to bobtnalo, prožíval snad až extázi při čtení jména Viktor Láznička. Stalo se to drogou, závislostí na oslavě a obdivu, navozoval si tak tímto narcismem příjemné pocity. O 12 let později se to naopak jeho ega silně dotýkalo, začali totiž psát negativně, zejména kvůli tak zvanému podvodnému zápasu.

Navozování příjemných pocitů probíhalo například i mentálním opakováním vtipných věcí, co třeba někde Viktor řekl, nebo vzpomínáním na to, co o něm pěkného řekli, jak o něm pěkně smýšlí, jak ho obdivují. Toto sycení ega, tato závislost na egu, toto navozování příjemných pocitů se však vždy proti danému jedinci obrátí. Každá závislost je zhoubná. Šachové prostředí pro něj bylo drogou, ale jako s každou drogou to bude mít i odvrácenou stránku, velkou abstinenci prázdnou. Když se zrovna nedařilo na šachách, tak o to víc se prohloubila beznaděj v životě. V šachách byla spatřována jistá naděje na štěstí.

Bylo stále náročnější být sám se sebou, se svým egem, které se snadno naštvalo a nade všechny povyšovalo. Viktor cítil větší a větší prázdnou, nesnesitelnou být sám se sebou, aniž by si toho byl vědom. Až to opojení drogou, slávou, obdivem trochu opadlo, spočinul před tvrdou realitou naprostého prohnílého duševního stavu.

Třeba ještě v 19 před první zamilovaností si myslel, že láska je naprostý nesmysl, výmysl umělců, spisovatelů. Jelikož se do té doby setkal jen s chladem a vypočítavostí hrající si na lásku, zejména u příbuzných. V tak beznadějném stavu tou dobou žil. Zamilovanost, ale třeba také adrenalinové zážitky, porod a následná péče o novorozence, či vnitřní obrácení dokážou na nějakou dobu ztlumit ego pod vlivem hormonů. Ztišit mysl, strachy, a to je možnost nahlédnout na věci jinak, než se ego zas rozjede.

Na podzim 2008 Viktora přizval kamarád Honza, jenž chvíli před tím upozornil na jeho sobectví, do party šachistů a jejich kamarádů jinak nastavených než jen výkonnostně zaměřených. Moc laskaví lidé. Párkrát do roka se s nimi Viktor setkával a byl moc rád a snad i vděčný, že s nimi mohl začít trávit čas, bylo tam i několik dobrosrdečných katolických křesťanů, a to ho jistě pozitivně ovlivňovalo. Třebaže to s ním občas muselo být náročné, oni ho přijímali. Oni, a i jiní mu časem dali svým nepovýšeným chováním pochopit jeho nadutost. Vídával se s nimi tak 10 let, ta setkání se stala kořením a nadějí jeho života. Dali mu zakusit, že život nemusí být jen utrpení, roboticky zaměřený jen na výkon, dali mu pocítit lidskost. Tam snad poprvé skutečně pocítil jistou hřejivost, jistou nezištnost. A snad i ten křesťanský vliv se o pár let později projevil.

V této partě se cítil skvěle, chtěl s nimi trávit čas. Jeho mysl ho na nevědomé úrovni přesvědčila, že aby ho brali, musí nasadit líbivé, pozitivní masky. Podvědomě si myslel, že nemůže být sám sebou, jelikož jeho duševní pokleslost, psychopatologický narcismus, by zřejmě nebyl akceptován. Zde lze hledat zárodky přizpůsobování druhým z vypočítavosti v rámci pozitivních psychologických masek. Tato pozitivní psychologická úroveň však byla stále velmi okrajová v jeho životě, významněji se ozvala až v roce 2012.

Dalším podstatným krokem bylo přestěhování se od mámy do Prahy. Částečně, tedy jen na pár dní v týdnu, na podzim 2007 v době semestru, trvaleji až o rok později. Člověk povystoupí ze zajetých kolejí, ze zajetých mentálních vzorců, z energie příbuzných – třebaže vše probíhalo jen podvědomě, něco to spustit v jeho nitru mohlo.

Od podzimu 2010 se přestěhoval do bytu, ve kterém žili kamarádi z oné party, a to bylo jistě další velké povzbuzení na cestě k postupnému obrácení. Kamarád Honza mu nabídl, že s nimi může spolubydlet, a to pro něj bylo úžasné. Již dřív ho to napadlo, a tak nějak by si to přál, *ale kdo může stát o takové nic, o takového bezcenného člověka*, myslel si, ale stalo se. Toto spolubydlení mu ještě více nastavilo zrcadlo v tom, že jsme si rovni, že není kvůli šachovým výsledkům nějaký výjimečný. To mu dosti pomohlo uzemnit se, snad se ozval lehčí náznak zpokornění. Oni Viktorovi na rozdíl od profesionálního šachového prostředí nedovolovali chovat se jako kakabus, jako nabubřelý narcis, superstar. Brali ho jako rovného, chtěl s nimi trávit čas, chtěl s nimi bydlet, a tak musel trochu vystoupit ze své povýšenosti. I přes tyto vlivy byl soužen velkou vnitřní opuštěností.

Tou dobou hrál hodně turnaje v zahraničí, to byla příležitost poznat nové země, nové kultury, i třeba nábožensky orientované. Pobyty na turnajích trávil často o samotě, jelikož se

zahraničními hráči se skoro nikdy nebavil, neviděl v tom perspektivu, když neměli být v pravidelném osobním kontaktu.

email o tom, na čem mu záleží, z 2.11.2008

Dobré vztahy s lidmi, které mám rád. Vzdělání, udělat bez problémů zkoušky. Elo, výsledky v šachách. Dobré vztahy mezi příbuznými. Na dobré fyzické. Naděje, že to za pár let bude vypadat jinak. Na penězích, ale ne pro sebe, hlavně pro mou holku.

Viktor živil naději, že štěstí a radost vstoupí do jeho života.

Peníze, chamtivost a vypočítavost

Ve 14 začíná vydělávat hraním šachů, vydělává víc a víc. A peníze dosti podpoří korupci jeho charakteru, má časem pocit, že si může koupit vše, že je mocný pán. Že toto smýšlení nevyhovuje jeho duši, na to přišel později. Víc a víc se i díky finanční nezávislosti odcizoval rodině, víc a víc rozkvétal narcismus. Byl velmi chamtivý, strašně na prachy, zřejmě měl nevědomé přesvědčení, že prachy jsou to nejdůležitější, jelikož se kvůli nim doma křičelo a vznikalo utrpení pro všechny, třebaže peněz nikdy málo neměli.

V 16 se od spolužáků naučil vsázet na sport. Snad vsázel i z nudy. Celkově mohl prosázet tak 1,2 miliónu Kč. Nakonec ho sázení odnaučila prohra 400 000 Kč vsazených na 3 tenisové favority s kurzy asi 1,03 v červnu 2012, tedy zdánlivě jistá sázka, jeden však prohrál. A Viktor už se nesnažil dohánět před tím prohrané peníze zvyšováním vkladu sázek jako dřív. Na sázku si půjčil od kamaráda. Jelikož měl ještě nějaké peníze na akciích u táty, spravoval mu je tehdy, tak je potřeboval vybrat. Zalhal tátovi, že to je na nějakou bezpečnou investici, místo toho šlo o prosázené peníze, které potřeboval vrátit.

Krom jiných šachových příjmů 3krát vyhrál v přepočtu kolem 350 000 Kč. Daně řádně platil od 21 let. Vsazení bylo už ojedinělé asi od 21, až ve 24 a půl letech v podstatě skončil vsázet ze dne na den, v tom mu pevná vůle pomáhala. Snad se bál případných dluhů, zbývalo pár set tisíc. Už jen zcela výjimečně v roce 2019 vsázel na šachy, nakonec prohrál 50 000 Kč, myslel si, jak snadno si jako velký šachový odborník vydělá. Kolem 19-22 let občas zašel do kasína, hlavně na poker nebo ruletu, tam prohrál jen v řádech desítek tisíc. Skoro vždy zpočátku vyhrával, ale chtěl víc a víc, projevovala se chamtivost, a nezbylo nic a nějaká drobná ztráta navíc. Dále prohrál například sázku s kamarádem o 100 000 Kč v roce 2010 o to, který tým vyhraje fotbalovou Ligu mistrů.

V roce 2012 se i pod vlivem výše popsaného jeho přístup k penězům velmi změnil. Z naprosto prostopášného, z finančně bezstarostného floutka, jelikož měl dostatek peněz, třebaže jich mnoho prosázel, se stal šetrivý chamtivec, obávající se, že by nemusel uživit případnou rodinu, *nedejbože, že by musel začít chodit do práce*. Chamtivost byla zpočátku velmi nenápadná, jelikož jako týnejžr třeba zval mnoho svých šachových známých na panáky.

Šachem si už v té době vydělával dost, přesto však i tento strach z Viktora vytvořil velkého chamtivce. Mnoho či dostatek peněz ještě neznamená, že srdce člověka není zatíženo velkou chamtivostí. Člověk si moc nevybere. Každý má nějakou výchozí pozici a záleží na něm, jak s tím v životě naloží. Peníze a sex byly pro něj do jeho 25 jediným bohem. I přes křesťanské obrácení ho posedlost penězi začala opouštět až od 32. roku. Zřejmě vždy ho to táhlo k podstatě a do svých 25 vnímal podstatu hlavně v penězích, jelikož jako materialista v nich spatřoval hlavní zdroj moci. *A pro moc a obdiv byl postupně schopen zaprodat zcela svou duši.*

Drogy, ani psychedelické látky či jiné látky nikdy nebral, ani nekouřil cigarety. Byl závislý na slávě, na obdivu, na penězích, a z toho plynoucí moci. Závislý na svém stále nabubřejším egu. Čím víc ulpíval na šachové slávě, tím víc se propadal do depresí v běžném životě.

Celý život Viktorova mysl počítala, co je pro něj výhodné – to byl mocný vir v jeho duši. Do 31 byl až na jedno krátké období totálně vypočítavý, totálně vychcaný. *Co z toho budu mít?* Mysl vyhledávala jen vlastní prospěch, to je její podstata. Podvědomě si myslel, že si vše za prachy koupí, třeba i kamarádství, partnerku, štěstí.

Vnitřní obrácení v roce 2014 mu dalo okusit něco jiného, nevypočítavost, nezištnost, nevychcanost. To však brzy pominulo. Trvale mu dal okusit tuto nezištnost až meditativní život. V již velmi vědomém období od ledna 2020 se i Viktorova spoutanost penězi začala oslabovat, až zcela vymizela. V červenci 2020 měl ostrou výměnu názorů se šachovým svazem kvůli pár tisícům, ještě byl dosti vnitřně nesvobodný ohledně peněz. Ještě na podzim 2020 zabořila zbytečná drobná finanční ztráta 1500 Kč, ale již mnohem méně než dřív. Snad víc zabořelo to, že to bylo kvůli vlastní hlouposti a návyky byly, že to se netoleruje. Jeho mysl často ani nevadila výše ztráty, ale to, že to byla jeho chyba. Ale i tak to byl již velmi vědomý stav, chamtivost ztrácela na intenzitě.

Na podzim 2020 odcházely či zásadně zeslabily zvědoměné existenční finanční strachy, jasně to bylo Viktorem vnímáno jako u jiných strachů. V tu dobu chtěl konzervativněji investovat téměř všechny svoje úspory do fondu, který o 9 měsíců později zkrachoval. Nakonec ze dne na den se rozhodl investovat do kryptoměnového fondu, o kterém se dozvěděl zcela náhodou. Pavla, který ten fond vedl, chtěl požádat o radu ohledně úspory na zdanění investic v zahraničí. Znal ho od svých asi 11 let z šachového prostředí, avšak posledních 9 let před listopadem 2020 nebyli vůbec v kontaktu.

Krom odpovědi na otázku mu Pavel sdělil, že má taky fond, a navrhl, zda do něj Viktor nechce investovat, okamžitě bylo jasně cítěno, že chce. Pavel řekl, ať si to ještě do dalšího dne rozmyslí, ale Viktor stejně nad ničím nepřemýšlel, bylo cítěno, bez jakýchkoli pochyb, že do fondu chce investovat. Původně myslel, že vloží jen 40 000 EUR – minimální vklad, jak měli napsáno na svých stránkách, jelikož kryptoměny se mu zdály velmi rizikové. Nakonec to nějakou chvíli před tím vzhledem k rychle se rozrůstajícímu počtu klientů zvýšili, ale na stránkách to nestihli uvést. Tak to bylo trochu překvapení, ale bylo jasně cítěno, že i tak chce do toho jít, a Viktor musel vložit 100 000 EUR, tedy téměř všechny své peníze – život ho doslova donutil vydělat víc. A tak to bývalo i jindy, že život ho doslova nutil jít cestou, která se jeho myslí přičila, avšak ukázalo se, že to byla pro něj ta nejlepší cesta.

Za měsíc od vložení byl čistý výnos 100 %, za dva 200 %, za tři 300 %, za rok asi 500 %. Mohl vše vybrat a mít zisk asi 12,5 miliónů Kč, neučinil tak. Další rok byl méně úspěšný, přesto celkově za 2 roky získal asi 6 miliónů Kč čistého, což platilo i začátkem roku 2023. Jakmile není člověk ovládaný strachy, svým egem, i život se k němu chová velmi vlídně, to se týče i finančních záležitostí. Důvěra v život může být taková, že je cítěno, že je o vše postaráno, že se nemusíme o nic strachovat – ba můžeme se zcela uvolnit.

V únoru 2021 po růstu 300 % za 3 měsíce, vybral na radu Pavla vklad, avšak bylo to v nesouladu s Viktorovým cítěním. Ukázalo se, že z finančního pohledu to bylo velmi nevhodné, můžeme-li říci, že je něco nevhodné. Projevilo se ještě trochu slepé naslouchání odborníkům. Závislost na penězích dále velmi oslabovala. Například v létě 2021 nejel na Světový pohár do ruského Sochi, kde jen za 3 dny by minimálně dostal 100 000 Kč, ale možná i mnohem víc, jelikož by byl v zápase favoritem a mohl by postoupit do dalšího kola. Lpění na penězích velmi polevilo, *dřív nemyslitelné*. Dřív by ten program spoutanosti penězi zcela sám rozhodl a Viktor by naprosto vnitřně nesvobodný jel. Avšak už byl velmi výrazně napojen na to, co cítí teď a tady, a již nešel proti tomu. Tedy byl si vědomý toho, jak se ho ty programy snaží ovládat.

Krypto fond v květnu 2021 zaznamenal ztrátu 4 milióny Kč za týden, Viktor to však již bral téměř nehnutě. Snad pro ještě dosti penězi spoutané lidi to mohla být ukázka, jak člověk může být vnitřně svobodný i v tomto ohledu. Další pád krypta na jaře a v létě 2022 asi o 7 miliónu Kč už prakticky bral zcela v klidu. Již se ozývala velká důvěra za vším, co se dělo v jeho životě.

V době jeho křesťanského období a až do roku 2018 přispíval na charitu, zřejmě také v naději, že to utlumí jeho chamtivost. Neutlumilo, další vypočítavost nemůže nic skutečně změnit, pouze zhoršit. Mnozí lidé přispívají pouze proto, aby trochu uchlácholili své svědomí, tedy čistě pokrytecky a vypočítavě, tak to měl i Viktor.

Rozdávačné období probíhalo hlavně od léta 2021 do jara 2022, Viktor rozdal asi 1 milión Kč kamarádům, bylo to v období, kdy fond hodně vydělával a on si snad myslel, že raketové zisky budou neustále. Po velkých ztrátách 2022 a již menší ochotou, nikoli nutně kvůli pádu krypta, tolik pomáhat lidem finančně, tuto aktivitu výrazně opustil, svou pomoc vnímal více především v duševní, duchovní oblasti.

Sexualita

Asi od 11 let hodně masturboval, byl to dlouhodobý nástroj uvolnění od napětí, od nepříjemných pocitů, které tím potlačoval. Vše se v důsledku může stát nástrojem potlačování pocitů, které nejsou podle našich představ, pokud ona činnost či smýšlení vychází ze strachů, z nepřijetí věcí takových, jaké jsou nyní. Proto mnozí jsou – a Viktor byl také – dosti závislí na masturbaci. Byl by i na sexu, ale ten byl spíše výjimkou než pravidlem v jeho životě.

Byl závislý třeba i na umělém cukru, sladkostech, čímž opět zajídal, zaháněl nepříjemné pocity. Jíst cukr byl silný návyk od mala, proto měl asi 13 plomb už jako dítě. To však vůbec neznamená, že sex, masturbace či sladké či cokoli jiného je špatné, vždy jen záleží na vnitřním postoji, jaký k tomu máme. Pokud to děláme nevědomě, ovládnání nějakým programem, tedy ze strachu, tedy vnitřně nesvobodně, je to z ega. Avšak stejnou činnost lze provádět zcela vědomě.

Zřejmě jakási závislost na masturbaci se projevovala i tím, že tak kolem 12 let Viktor občas chodíval po ulici v Pardubicích a pod bundou masturboval a současně pohledem a fantaziemi svlékal protijdoucí ženy. Takto pohledem obnažoval ženy 30 let. Toto fantazijní svlékání může být zárodkem velmi nezdravé sexuality, zárodkem koukání na porno, jelikož pohlavní styk, milování či sexualita byla spojena s mentální, fantazijní aktivitou. Jeho sexualita nebyla žita vědomě v přítomném okamžiku, vše bylo žito v mysli. Tak kolem 23-24 let byl Viktor v podstatě jen mysl, napojenost na pocity či tělesnost byla minimální. Aby mohl člověk vnímat své pocity a tělesné stavy, musí být duchapřítomný, žít tady a teď, on žil jen v mentálním fantazijním světě minulosti a budoucnosti. Vůbec nežil reálný život tady a teď, nevnímal skoro nic, byl jen zcela uvízlý, uvězněný v mysli, totálně v egu, téměř vše smyslové mu unikalo, byl zcela ztracený ve svých myšlenkách. *Kdo byl ztracený v myšlenkách?* Viktor jako vědomá pravá podstata, vědomé nic. Ve 26 to na chvíli polevilo, začal víc žít ze srdce, tedy vědoměji, avšak následně se vězení mysli opět plně rozhostilo a on se cítil být v něm až do svých 31 let. I masturbace byla závislá na mentální aktivitě, na fantaziích. Na porno se díval tak asi od 12 let, asi až kolem 26 to pevnou vůlí omezil, *to se přeci nedělá*. Ale pak kolem 32, když už si dovolil dělat cokoli, tak se párkrát podíval, program nezdravé sexuality to vyžadoval, bylo potřeba si to vědomě odžít. Od jara 2021 potřeba porna odešla.

Vztahy někde v baru na jednu noc Viktor nepraktikoval, jen výjimečně šel do takových zařízení. Avšak jako týnejžr měl již dost peněz a současně strach oslovit dívku, sexuální pud se ozýval, tak se občas ta energie projevila s prostitutkou na privátu či v nevěstinci, snad 25krát za život. Bylo to z nouze, jinak by tam zřejmě nechodil.

O sexualitě se doma nikdy nemluvalo. Zřejmě ji vnímali jako něco božského, o čem nelze mluvit. Svým způsobem tak byl od 12 let hozen do vod života, *at' se učí*. Pořádně se v životě vymáchal, ale zas to byla příležitost rychle pochopit, o čem to tady je.

Viktor se zřejmě dlouho podvědomě obával, že by mohl být homosexuál. Obával se asi hlavně toho, co by tomu řekli rodiče. Hlavně z mámy se vyklubal homofobní člověk, i on tím byl

trochu zatížen. Avšak zejména od roku 2020, kdy dal naprostou volnost všem pocitům a myšlenkám, se ozývala i ta ohledně homosexuality. Viktor ji již automaticky, nevědomě nepotlačoval. Už si podvědomě nepřikazoval, *ty jsi heterosexuál a basta*. Dal té myšlence vědomě volnost. Strach z toho, že by byl homosexuál se rozplynul. Ani před tím, ani po tom ho to ke stejnému pohlaví sexuálně netáhlo.

Nejen v roce 2012 Viktorovi při pohledu na líbající lidi přicházely myšlenky, *co že je to za zvláštní, trochu slizkou aktivitu?* Stejně intelektem pohlížel občas i na pohlavní styk, *proč bych měl strkat část sám sebe do něčeho slizkého jako obsah pochvy?* Jeho mysl ho v tomto období zcela ovládala, znechucovala mu téměř vše. Tím byla zcela ignorována prožitková, pocitová, emoční úroveň, která se dá vychutnat pouze, když se mysl aspoň na chvíli zklidní.

V srpnu 2013 si udělal HIV test kvůli obavám přítelkyně z pohlavních chorob, které svým předešlým pohlavním životem mohl nabýt. Byl negativní.

Od 26 do 30 neměl žádný intimní kontakt s ženou, ani držení za ruku dokonce. Ani pohlavní styk, ani masturbace, 4 roky žil v naprosté čistotě. Sytilo ho tou dobou křesťanství, víra, a zřejmě pevnou vůlí svou sexualitu potlačil. Myslel si, že je to celé zdravé, ale potlačovaná sexualita mu to v dalších letech vrátila i s úroky. Žil dost jako poustevník, a vlastně až na 2 roky vztahu v letech 2018-2019, tak žije až do teď. Jen s tím podstatným rozdílem, že v sobě nic nedusí, nepotlačuje a zcela respektuje své cítění, své prožívání, své tělesné potřeby.

email kamarádce Zuzaně z 10.10.2017

A jak píšeš, žena nemusí být přitažlivá tím, že se bude spoře odívat, mazat na sebe různé make-upy atd. Určitě je spousta nepovrchních mužů, které zaujme na ženách vnitřní krása, jejich moudrost, rozumnost, dobrota než pouze vzhled. A moudrá žena by tak neměla podléhat většinovým kritériím, protože většina společnosti je strašně povrchní, tělesná, ale trpělivě by si měla být vědoma svých hodnot a neslevovat z nich.

Pochopitelně, že muži nejsou duchové a mají také nějaké fyzické potřeby, a i těm rozumným není vzhled žen jedno. Nepochybně se jim asi většinou líbí žena spíše štíhlá než při těle, proto v tomto smyslu je vzhled důležitý. Nikoli v tom, kdo se bude oblékat vyzývavěji. Nicméně pro ty rozumnější je klíčové to, co ze ženy vyzařuje, zejména z očí, z obličeje. Velmi snadno lze podle toho rozlišit dobrou rozumnou ženu od té, která žije na povrchu.

Nevědomé sexuální návyky byly velmi nezdravé už z rodiny, láska byla zaměňována se sexualitou, proto se ženský pohlavní orgán, prsa a zadek staly pro Viktora bohem. Nic přesazného, snad žádná pocitovost se u něj v této oblasti nevyskytovala také proto, že první 2 roky jeho sexuálního života byly spojeny pouze se sexem za peníze. Až v 19 a půl se to trochu změnilo zamilovaností se Soňou. Ještě velmi dlouho však pro něj byla láska v podstatě jako sex. Neuměl skutečně milovat.

Ve Viktorově sexualitě obrazně řečeno spočíval démonek, silné mentální přesvědčení, že žena je jen nástroj ukojení tělesné potřeby, nástroj navození příjemných tělesných pocitů. Bylo to vidět hodně na očích při pohlavním styku, kdy ho začala ovládat nevědomá cituprázdná zvířecost, v ženě byl spatřován jen sexuální objekt. Až kolem 25 let, hlavně s křesťanstvím se to začalo měnit, aspoň na mentální úrovni. Kdy více třebaže stále nevědomě vnímal pocitovou, emoční stránku, tedy spíše ženskou energii, jako něco hodnotného a od té doby se otevřel spíš kamarádkám, které byly jemnější než muži, a nebál se tolik zraňování. Vnímal jejich otevřenější srdce jako inspiraci.

Již v roce 2019 si začal být vědom démonického rázu jeho sexuality – začal si uvědomovat, jak ho zvířecost tedy nevědomost začíná ovládat během sexuálního styku. Nezávisle na Viktorově zvědomění také manželka Eva v jeho očích při milování viděla démonka.

Od roku 2020 sexualita ještě způsobovala neklid, avšak odstup již byl zakoušen, bylo již menší ztotožnění. Když byla fyzická potřeba po 5 měsících sexuálního půstu v první polovině roku

2022 palčivá, jelikož v tom období žil v naději, že vznikne vztah, šel v létě 3krát za prostitutkou. Avšak zcela vědomě, již neovládán mentálními programy, tudíž ani výčitkami svědomí. Bylo potřeba si to vše vědomě odžít, aby se mohla sexualita zcela uzdravit.

Stále více a více se miloval vědomě a někdy na podzim 2022 se tato nezdravá mentální vazba myslí rozpustila, vědomý život, život v přítomném okamžiku – tedy rostoucí sebezpřijetí – zvítězil i nad tímto silně zakořeněným mentálním programem, ostatně jako nad všemi. Démonický ráz sexuality odešel.

Sportování a turistika

S rodinou poměrně často jezdil na kolech, od jeho 10 do 17 let jezdili jednou ročně k moři většinou autem do Chorvatska nebo Bulharska.

Na gymnáziu rád sportoval, ale ve svém volném čase se sportu nijak zvlášť nevěnoval. Až kolem 20 Viktora ovládlo extrémní sportování, mentální program, že musí být ve skvělé fyzické kondici kvůli šachům, což se zejména v dlouhých partiích skutečně vyplácelo.

Sportem k invaliditě, toto rčení se začalo projevovat i u něj, tělo nevydrželo tak obrovské dávky sportovní aktivity, kterou mu servíroval. Sportem uvolňoval napětí, ale podobně jako každá nevědomá ventilace to vedlo k sebedestrukci. Po střední škole neměl bůhví jakou kondici, takovou normální, ale pak se z něj stával i fyzický terminátor, robot. Běhal někdy třeba i 6krát týdně, plaval 4 km až 4krát týdně, jezdil na kole, často ve stoje, aby si to ztížil, třeba 5krát týdně kolem 40 km, někdy i delší až třeba 150 km denně. Chodil hrát fotbal každý týden, tenis asi 2krát týdně. Vyzkoušel bungee jumping, tandemový seskok padákem a pár dalších adrenalinových aktivit. Kolem 24 začal chodit do posilovny někdy i 4krát týdně. Ovládla ho touha být naprosto tělesně dokonalý. Každý den dělal nějakou sportovní aktivitu, někdy i dvě. Tělo bylo naprostým otrokem Viktora, jeho ega, respektive mentálních představ, jaký by měl být, se kterými se ztotožnil. Začal užívat výživové doplňky a dbal na dokonale zdravou stravu, jejíž objem výrazně rostl, jelikož sportem vydával velké množství energie. Často se velmi nacpal doma, ale především na turnajích, kde byly skoro vždy výborné švédské stoly, že se nemohl hnout a hodně nestrávené stravy vyblinkal. Zajídal nepříjemné pocity, pak byl svou myslí nucen kvůli dobré postavě vysportovat nadměrné dávky stravy. Žil v začarovaném kruhu. Viktor se neuměl ani jen tak projet na kole, vše muselo být měřeno. Měřil si tep, čas, výkon, vzdálenost. Asi od 28 se začal uvolňovat ve sportovních výkonech a jel se jen tak projet na kole, víc si pohyb vychutnával. Mentalita výkonu, aspoň toho vnějšího oslabila, avšak pomatenost výkonem se plně přesunula do vnitřního světa. Asi od 31 odpadlo veškeré pravidelné sportování, klid chůze se pro něj stal nejkrásnějším každodenním pohybem. To však neznamená, že sport se vylučuje s vědomým životem.

email z 30.7.2011

Jinak přes drobné krize na jaře, kdy jsem se zas hodně přejídal, jsem v dobré fyzické pohodě, sportuju tak 1,5 hodiny denně, pokud je ta možnost. Koupil jsem si parádní kolo, plavu 4 km, mám teda trochu problémy s kolenem, prý podrážděná chrupavka z nadměrného sportování, jsem ho nechal delší dobu odpočívat a příští týden ho zas půjdu vyzkoušet, snad při běhu vydrží. S tím souvisí i fotbal, už mě tolik nebere, ale to je tím kolenem asi. Shrnuto podtrženo poslední roky jsou o škole, cestování, trénování, turnajích, sportu, přejídání se.

V pondělí mám domluvený závod proti jedné šachové rozhodčí na 4 km. Ona dřív plavala, ale kratší vzdálenosti, má lepší styl a prý cit pro vodu, tak si věří. Zato já vím, co to je plavat 4 km, minulý týden jsem naplavval za 7 dní 28 km. No, jestli udělá lepší čas než 1:18 h, tak mě asi porazí a budu muset jejího přítele týden trénovat šachy. V opačném případě se nechá ostříhat do hola. To by byl pro ni velký trest, ještě o tom neví, ale pokud by chtěla, tak bych jí to případně gentlemensky odpustil. Nechci si ji ani představovat bez vlasů:).

Viktor prohrál a musel trénovat její přítele.

email z 30.7.2012

Sportu se věnuju hodně, poslední půlrok chodím do posilovny a dost se to na mě podepsalo, jelikož jsem celkem extrémista ve všem, tak jsem dost změnil tělesnou konstituci. Prý bych mohl jít rovnou na soutěž. Krom toho hodně jezdím na kole, zrovna mě z toho bolí achillovka, tak mám pauzičku, o dost míň běhám než dřív, kvůli kolenům. Taky jsem trochu omezil plavání, ale jen dočasně. Snažím se sporty střídat. Kondici mám dost dobrou, průměrně 6krát týdně sportovat je celkem znát:).

Já zkusil snowboard až letos, a jako machírek jsem chtěl hned jezdit jako superman:). Pak jsem šel ještě na černou, a tahle kombinace vyústila v to, že jsem spadl tak 250krát za den:). A ještě 10 dní po tom jsem cítil zadek při sedání:). Otlučeněj jak koberec jsem se něco naučil, ke konci dne mi šlo už zatáčet bez pádu, tělo to ale vidělo trochu jinak, spráskanej jak pes.

V prosinci 2013 po hodině s instruktorem snowboardu, jenž Viktorovi řekl, že se má jezdit za rukou, ihned jezdil velmi dobře, předchozí zkušenosti se okamžitě zúročily. Viktor, jenž byl machírek, který vše vždy zvládne sám, se pomalu více otvíral i pomoci od druhých. Trochu odpadávala maska *já dokonalý vše sám zvládnou*.

Letní cyklotripy na pár dnů se rovněž zvrty v sebedestrukci, v extrémní sport, neuměl dělat nic vyváženě, příliš nakládal svému tělu. *Tělo bylo jeho otrokem, otrokem jeho mysli, ega*. Jeho spolujezdec si v roce 2012 všiml, jak se Viktorovo ego projevuje občasnou tvrdostí v náročnějších momentech výletu a sdělil mu to.

Na cyklotripu 2013 na Moravě při pohledu na západ slunce byl již trochu uvědomělejší Viktor velmi roztrpčen z toho, jak ho ovládá jeho mysl. Vůbec si nedokázal užít západ slunce ani na půl vteřiny, neustále myšlenky jely, nedaly mu ani na vteřinu spočinout v uvolněném stavu teď a tady. *Nikdy, ač se o to pokoušel*. Poslední cyklotrip byl v roce 2014, který skončil už po 3 dnech, jelikož již nebyla tak zavilá vůle dokončit naplánovaný cíl, už byl trochu víc brán ohled na to, jak se Viktor cítí. Na cykloturistice v Norsku 2014 s rekreačním zájezdem mu skvělá fyzická kondice dobře posloužila k získávání obdivu všech, machírek. Jeho ego si lebedilo, třebaže už do jeho života vstupovaly nové vlivy, tehdy silný křesťanský.

email Robertovi z 17.6.2012

Pozvala mě na závod Ocelový muž. Já tam chci jet jen v případě, že budu moct splnit ty limity a získat titul Ocelový muž:-).

email Robertovi z 1.6.2012

Jinak jsem dost namakaný a doktor mi dnes řekl, že mám hodně hodně proteinu v krvi, tak ho musím omezit.

I v posilování byl extrémista, sypal do sebe mnoho proteinů a sacharidů jen proto, aby měl vypracované svalnaté tělo, aby získal další zdroj obdivu. V roce 2012 měl podstatně svalnatější ruce i nohy než o pár let později, kdy přestal lpět na své tělesné konstituci, *ať si ostatní myslí, co chtějí*. Dokonce se stal na nějakou dobu veganem a minimální příjem bílkovin se záhy podepsal na ubývající svalové hmotě.

I veganství dělal velmi zbrkle, podobně jako třeba učení se na snowboardu, jako machírek, který vše zvládne lehce a sám. Avšak po pár měsících na veganské stravě se bolesti začaly silně ozývat levý i pravý kyčelní kloub či něco v té oblasti. Viktor pojal trochu rozumu, ihned začal jíst maso a potíže v kyčelní oblasti vmžiku ustoupily. O něco později se stal veganem již

přípravenějším, nastudoval si vše, koupil nezbytný vitamínový doplněk B12 a v letech 2018-2019 byl čistým veganem.

V Krkonoších v březnu 2020, kdy už se víc napojoval na své cítění, na své tělo a jeho pocity, se stále více a více ozývaly chutě na sýr. A jelikož bič, ve smyslu spoutanosti pravidly či představami, jaký by měl Viktor být – bič, který ho ustavičně a nemilosrdně bičoval celý život, již zeslábl. Dovolil si pochutnat na sýrech, dovolil si být víc sám sebou. Od té doby jí mléčné produkty, postupně opět začal jíst i vajíčka. A od roku 2021 si zprvu výjimečně, trochu ostýchavě dopřával maso, když na něj měl chuť a když se to k němu zrovna tak trochu omylem dostalo. Například místo pečiva se sýrovou náplní si omylem koupil tu s masovou. Ryby začal opět jíst až v roce 2023. Postupně se i v ohledu stravování a životního stylu osvobodil ze spárů představ ega, jak by to mělo být a dovolil si žít tak, jak on to cítí, jak je mu to příjemné.

email z 29.7.2010

Navštívili jsme národní parky. V jednom z nich, v Grand Canyonu, jsem si sáhl na dno a jsem za to docela rád, poznal jsem aspoň, kde mám přibližně hranice fyzických sil. Vydal jsem se sám, ostatní zřejmě věděli, proč nešli, na túru, která vyžaduje podle doporučení 6-9 hodin a nemá se absolvovat během jednoho dne. Vydal jsem se asi ve 4 odpoledne směrem dolů do canyonu, což bylo obrovské převýšení při minimálně 110 Fahrenheitech, což je 43 stupňů. Cestou byla tabule s oznámením, že ročně 250krát létá helikoptéra pro ty, co přecenili své síly. Smál jsem se tomu tehdy.

Doběhl jsem skoro k řece Colorado, tam to bylo vskutku nádherné, a myslel si, že cesta zpátky bude celkem v pohodě. Ale asi tak míli před vystoupením zpět na okraj canyonu mně došly totálně síly a na každých dalších asi 100 metrů jsem musel tak 3 minuty odpočívat, ležet na zemi, abych vůbec mohl jít, nakonec jsem se okolo osmé dobelhal nahoru, totálně vyčerpaný, že jsem nebyl schopný ani sedět. Nic podobného jsem nikdy nezažil, chybělo opravdu málo, a asi bych už byl za tou hranicí. Nastoupil jsem do shuttle busu, který mě odvezl k autu, kde už čekali kámoši, rozvalil se na zadní sedadla a pomalu nabíral síly, poprvé v životě jsem měl obrovské křeče v lýtkách, stehnech a noze, dovyblinkal jsem všechno, co jsem ten den pozřel a prý jsem vypadal jako kostra s „vypadlýma“ očima. Pak jsem se z toho naštěstí za dva dny zcela dostal.

Ještě jeden podobnej zážitek, kdy už jsem nad sebou lámal hůl, byl, když jsem se asi tak 10 minut před tím, než byla úplná tma, ztratil v hustém pralese v Yosemitejském parku. Asi tak 20 minut jsem bloudil, lezl po kamenech, prodíral se houštinami bez signálu. Už jsem přemýšlel, jak přenocovat tam, kde běhají volně medvědi a další zvěřina, naštěstí jsem po těch 20 minutách narazil na cestičku, rychle doběhl kámoše a společně jsme po tmě ještě asi 2 kilometry pokračovali k autu. Takže to byly takové highlights z USA, asi mně chybí v poslední době adrenalin:-).

Po turnaji na Korsice v roce 2015 se Viktor ztratil na výletě, šel od moře pouze na 600 metrů vysoký kopec, avšak v husté korsické přírodě nenašel cestu zpět. Snažil se ji najít velmi usilovně, ale o to víc byl pak poškrábaný a podrápaný na celém těle od ostnatých keřů.

Zavolal záchrannou službu, řekli mu, aby ještě zkusil najít cestu. Zkoušel. Už se stmívalo a v tu chvíli uslyšel helikoptéru, zpočátku ji nechtěl kvůli vysokým nákladům. Dispečer ho uklidnil, že nic platit nebude. Helikoptéra nemohla kvůli hustým porostům přistát, a tak Viktor zažil jeden z nejkrásnějších turistických momentů ve svém životě, kdy letěl nad Korsikou na laně spuštěném z helikoptéry, než do ní byl vytažen. Milí záchranáři, zvyklí na machírky jako byl Viktor, denně přes léto se tam prý ztratí 3 lidi, ho dopravili do heliportu a poté i autem do hotelu.

Když ho viděli jiní šachisté další den, divili se jeho poškrábanému tělu, které nešlo skrýt ani pod oblečením. Vtipkoval, že se pral s medvědem a děkoval francouzským kolegům, že platí tak vysoké daně, že lety helikoptérou jsou pro ztracené zadarmo.

Vše v životě dělal, aby vypadal před druhými jako dokonalý machr, jenž vše zvládne, avšak často se to proti němu obrátilo. Něco ve Viktorovi, jakási bdělost, se však relativně včas probouzela při náročnějších situacích, aby nedošlo k úplné katastrofě, jak fyzické, tak psychické.

Na jaře roku 2014 trochu cvičil jógu, avšak stále na výkony, nevnímal tělesné napětí, tělesné pocity. Stejně tak na výkon krátkou dobu praktikoval velmi efektivní cvičení Pět Tibeťanů. Až cvičení jógy v roce 2019 bylo vnímavější, již více spočinul pozorností ve svém těle. K józe i Tibeťanům se začal vracet v roce 2023, chtěl tělu věnovat lepší péči.

Taichi lehce vyzkoušel v roce 2016. Absolvoval také základní taneční v roce 2014, které zmeškal na gymnáziu. Stále toužil být dokonalý, proto tam chodil, ač ho to nebavilo.

Jezdil rád na běžky, na hory, tam se Viktor cítil dobře, i tam však většinou byl v jednom zátahu, vše na výkon, *tolik a tolik musí ujet, ujít*. Ve výkonech nacházel neuspokojivé útočiště před myslí, která ho šikanovala. Avšak i tak na něj hory působily svou klidnou energií. A tím, že tam byl sám, odpadal sociální stres, a cítil se relativně lépe než jinde. Ještě však měl silný podvědomý strach být sám někde delší dobu.

Až koncem roku 2019 ho to zaválo do samoty do Krkonoš. Od té doby se velmi spřátelil s přírodou, příroda se postupně stala jeho domovem. Objímal stromy, lehával v trávě na loukách, meditoval na jehličí, chodil na procházky. Dřív by se velmi bál klíšťat, byl tak naučen, dřív nebylo myslitelné lehnout si do vysoké trávy s odkrytými končetinami. I tento strach jej zcela opustil. A právě jen tak spočívat na louce, na sluníčku v usebrání se stalo jednou z nejbláženějších činností. Když spatřili kolemjdoucí lidé, jak nehnutě takto relaxuje, medituje, někdy se ho tázali, zda mu něco není.

Viktor byl také v 70 zemích světa, viděl mnoho zajímavých míst, často před či po turnaji v dané zemi zůstal a trochu ji procestoval. A dospěl k závěru, že všude je to dost podobné, lidi mají stejné problémy či jedí obdobné pokrmy, ani cestování tak nemohlo zalákat jeho vnitřní prázdnotu. Před svou myslí, před svým egem nikam neuniknete – *peklo vláčíte neustále s sebou*. Avšak tyto pobyty v zahraničí sloužily postupně víc a víc jako jakýsi odstup od zaběhnutých nezdravých pořádků, od automatizmů v ČR, mohl z toho na chvíli povystoupit a podívat se na věci jiným pohledem.

Vrchol šachové kariéry a období temna

Kolem 20 let jako zcela bez duše naprosto disciplinovaně trénoval šachy, *jako robot dřel*. Vše ostatní, tedy i studium, bylo činěno jen proto, aby se splnila povinnost, očekávání. Na zkoušky se naučil, ale v hlavě toho po nich moc nezbylo. Tímto přístupem se pro Viktora i turnaje i tréninky staly velkým utrpením, napětím, bylo to činěno s odporem, nejhorší to bylo v letech 2011-2012. Od roku 2013 pak skoro přestal trénovat a víc dělal to, co ho baví, tedy hodně četl knihy zabývající se vnitřním životem.

V dubnu 2008 byl poprvé v Indii, na turnaji v Kalkatě, mohl tak být na nevědomé úrovni ovlivněn indickou duchovní atmosférou. Turnaje v Kalkatě a ve Španělsku v září 2009 strávené s filosofem, teologem a velmistrem Jánem Markošem měly určitě pozitivní vliv na Viktorovo nevědomí. Žádné filosofické či teologické rozpravy však nevedli, to ho tou dobou nezajímalo, ale vzhlížel k němu jako k velmi inspirativní moudré bytosti. Vše nás nějakým způsobem ovlivňuje, semínko zakoření a časem vyklíčí. A i kratičké putování v Izraeli s Jánem v říjnu 2012 před Evropským pohárem družstev a následná nedlouhá emailová duševně laděná

korespondence – něco ve smyslu, jak se třeba zbavit hněvu – měly jistě blahodárný vliv na Viktora. Tehdy se již více zajímal o Jánův životní nadhled.

Život v něm občas vzbudil velkou podrážděnost, nasranost, zejména z toho, že kvůli vlastní hlouposti se stalo něco, co nebylo podle jeho představ – perfekcionismus byl občas silně nahlodán. Třeba v onom září 2009 v noci ukradli Viktorovi batoh na letišti v Barceloně, když oba s Jánem usnuli. Zloději byli zřejmě mile překvapeni, když tam našli 2000 USD jako vyhranou cenu z Kalkaty a 2000 EUR jako startovné za účast ve španělské lize.

Na podzim 2009 na Světovém poháru v sibiřském Khanty Mansijsku přišel jeden z jeho největších úspěchů, postup v K.O. systému do 4.kola přes silné soupeře. V létě 2010 hrál velmi silně hlavně díky dlouhodobému tréninku, ale také díky tomu, že těsně před létem měl trénink s Chuchelovem a naprosto relaxační dovolenou v italském Gargánu s onou skvělou partou. Suverénně vyhrál 2 silné turnaje. Hrál velmi strojově, doslova skenoval šachovnici a nevědomě nechal svou *mysl, ať si dělá, co chce*. Prý to vypadalo velmi zvláště. Zcela ho ovládala jeho mysl, které se zaprodal, aby mu šachovými úspěchy kompenzovala jeho obrovskou méněcennost, zakomplexovanost, ustrašenost.

Do roku 2012 měl hlavní přesvědčení, že prachy, že šachový úspěch je to jediné důležité v životě, doslova byl posedlý tímto přesvědčením. Tímto sebedestrukčním životním nastavením si sáhl na dno. Po roce 2012 postupně zjišťoval, že tou nejnapínavější a nejkompexnější šachovou partií je samotný život, jenž má také pravidla, podle kterých je třeba hrát, chcete-li vyhrát. *Je třeba dobře táhnout, chcete-li vyřešit tuto, již ne šachovou, studii jménem život.*

Od roku 2010 se setkával s významnými světovými trenéry a hráči jako sparingpartner. Absolvoval individuální setkání s vyhlášenými trenéry – 3krát týdně s Arshakem Petrosianem a 2 několikadenní s Vladimírem Chuchelovem v letech 2010-2011, před tím ještě s Markem Dvoretzkym skupinově. A pár setkání se super velmistry, hlavně se Shakriyarem Mamedyarovem v roce 2011, kdy se 3 týdny připravovali na jeho turnaj kandidátů. Týden s mistrem světa Veselinem Topalovem v roce 2012, kterému Viktor potají ukradl některé varianty zahájení z jeho počítače, když tam zrovna nebyl. Pár dní s Peterem Lekom 2011 a pár tréninků s Davidem Navarou. Dále se každý rok účastnil reprezentačních a občas klubových soustředění. Od října 2010 několik měsíců zlepšoval taktický postřeh a propočít variant s Lubomírem Ftáčníkem, jelikož chtěl vytrýbit svou největší slabinu, propočít variant. Občasná vzájemná šachová podpora v letech 2009-2011 s Robertem Cvekem byla okořeněna tréninkem vskutku v zcela robotickém duchu v červnu 2011, trénovali 9 dnů 12 hodin denně. Od podzimu 2010 probíhala dvouletá spolupráce s Jiřím Dufkem, expertem na počítačový šach, který pro Viktora analyzoval zahájení. Viktor od 21 do 23 let nepoužíval v tréninku skoro vůbec pomoc šachového enginu, jakousi počítačovou nápovědu, aby používal co nejvíc vlastní hlavu, aby se mohl soustředit na to, být především dobrým šachistou. Jinak od svých 19 let trénoval hlavně sám. Byl jasný cíl, elo 2700, *všichni se tomu musí podřídít.*

Drobná spolupráce, pár setkání, se sportovní psycholožkou, tehdy ještě studentkou, v roce 2008 byla jistě pro Viktorovu duši přínosem, v té době se i díky ní seznámil s pozitivním myšlením v knihách Carnegiho či Murphyho. Avšak jeho mysl ho přesvědčila, že to je jen prázdné psychologické žvatlání, a tak to nebral ještě moc vážně, vnitřní dimenze s ním ještě vůbec nerezonovala. Jeho mysl dominovaly šachy.

Od 20 do 24 byl totální šachový automat, jel na 100 %, *když nemůžeš, zrychli*. Byl totálně odpojený od sebe, vše dělal jen pro lepší výkon. Šachy, sport, šachy, sport, vysoká škola.

Vysoké školy si vybíral podle náročnosti, chtěl relativně snadno získat titul a současně se věnovat šachu hodně naplno, proto nejprve studoval Vysokou školu ekonomickou, obor politologie. Politika ho zajímala asi od 18 let. Četl noviny, knížky od Klause, každý den jeho webové stránky, tou dobou byl pro něj vzor, pak o něm ještě psal diplomku. Přitom ho nyní

vnímá jako narcise. To vypovídalo o Viktorově tehdejší nastavení, taky totální narcis. Tehdy byl Viktor silný pravičák, jelikož měl hodně peněz, tak mu záleželo jen na tom, aby mu jich sociální vlády moc nebraly. Naprosto vypočítavý. Jeho nedobré duševní rozpoložení se taky začalo postupně projevat na těle, psychosomatizovalo se to neúnosné napětí.

Poměrně velký zlom přišel v roce 2012 po dosažení šachových cílů. Podíval se na věci konečně trochu jinak, byť stále velmi nevědomě, ale něco v něm se již měnilo. Mysl se trochu uvolnila, a již úplně slepě nelpěla na dosavadních cílech. Jistě i po úspěšném dokončení studia na Vysoké škole ekonomické v únoru 2013 se více uvolnil. Docházelo k uvědomování, že šachisti ho neberou jako člověka, neberou ho proto, že je dobrý člověk, ale berou ho jen jako úspěšného šachistu, *rozhostila se v něm deziluze*. Vadilo mu, že je jen nějakou šachovou loutkou, kterou nechtěl být, chtěl být dobrým člověkem.

Od svých 24 let se začal velmi měnit. Podle lidí, co ho dobře znali, byl co půlrok jiný. Duchovní hledání ho začalo silně formovat. Jakmile objevil a pochopil, že existuje něco jako vnitřní svět, třeba něco jako pokora či ego, doslova ho to pohltilo a postupně větší a větší pozornost šla tímto směrem. A jak se měnil, průběžně se vše začalo měnit i v jeho okolí, nic nebylo stálé. Přicházeli noví lidé, nové smýšlení, a po čase většinou také z jeho života odcházeli.

email z 13.10.2010

Viš, čím to je, že jsem šel nahoru? Díky cizím myšlenkám v zahájení, mám se konečně o co opřít.

Viktor jen neustále přijímal cizí myšlenky, byl eklektikem, nejen v šachách, ale v celém životě se jen opičil, bál se být kreativní, originální, to lze jen v uvolněnosti. Bylo pro něj taky typické, že když dosáhl lepší či vyhrané pozice na šachovnici, jakési pravdy, polevil v koncentraci. Když teklo do bot, makal na 100 %. A tak to měl i v běžném životě, usnul na vavřínech a život mu to zrcadlil utrpením, a on se pak usilovně snažil vyhrabat se z toho, případně i posunout dál.

Po turnaji v Indii v New Delhi se vypravil cestovat na Srí Lanku na 14 dnů v červnu 2011 – skutečně tam bylo mnoho krásných míst. Jako při předchozích návštěvách v této oblasti jako naprostý ateista, materialista navštěvoval hinduistické a buddhistické památky a chrámy. A myslel si při tom, *co to je za ptákoviny, zřejmě pro slabochy*.

Zdálo by se, že 14 dnů na Srí Lance s pronajatým průvodcem a autem na celý pobyt musí být ráj. Avšak pro Viktora cestování po Srí Lance bylo utrpení, psychické utrpení, byl 14 dní sám se sebou, bez sachů, bez svého relativně bezpečného útočiště. První obrovská prázdnota se dostavila, začal to mít sám se sebou, se svou myslí, nesnesitelné. Jeho nitro se ozývalo víc a víc, samozřejmě s velkou nespokojeností, protože ho od mala zcela ignoroval.

Jako mnoho následných pobytů takto sám někde v cizině, tak i toto byla vyprahlá poušť, ve které jeho duše zcela žíznila. *Žíznila po pozornosti, lásce, vědomí, po duchapřítomnosti*. Byla to velmi náročná, avšak zřejmě postupně víc a víc očištná poušť. Být sám se sebou, s vlastním nitrem, s vlastními myšlenkami, se kterými se ztotožnil, působilo velké utrpení. Avšak tou dobou si ještě vůbec nebyl vědom, co mu způsobuje toto trápení, ještě nebyla mysl identifikována jako pachatel. Nyní ve Viktorových 35 letech je krásné být sám se sebou, v samotě – do jeho 31 let však naprosté utrpení. Utíkal sám před sebou.

email z 29.7.2010

Trochu problém vidím v tom, že jsem s koncem letního semestru lehce zlenivěl, a to se asi projevilo na přibraných kilech, ale jakmile dorazím domů, tak zas začnu každodenně sportovat, ta lenost je fakt hrozná a musí se jí vyhlásit válka. Soukromý život, zdá se mi, je čím dál tím světlejší a světlejší.

Holka teda zatím žádná na obzoru není a asi jen tak nebude, protože k tomu je zřejmě třeba vyvinout nějakou aktivitu a na to nezbyvá mnoho času. Je fakt, že občas hlavně v poslední době mě přepadá nostalgie nebo něco v tom smyslu a celkem bych si přál, aby už tu nějaká ta slečna byla, taky už na to mám dostatečný věk, to jsou ale zatím jen přání.

Ale zato jsem byl těsně před tripem v USA na báječné dovolené v Itálii s kámoši. Což mně dodalo strašně moc energie a jsem za to moc rád. Je to v podstatě taková širší rodina, aspoň tak to tam většina cítí. S tou užší je to také lepší a lepší.

Viktor se více a více sám oklamával, přes občasné světlé momenty padal hlouběji a hlouběji do duševní prázdnoty. Jež vygradovala pocitem pekla.

Četba a studium

Na gymnáziu šla Viktorovi velmi dobře matematika, byť ne všechna, zejména prostorová geometrie šla hůř. Učitel matematiky byl pak zklamán, že jde na Vysokou školu ekonomickou, a ne na Matematickofyzikální fakultu na matematiku. Avšak zvolil si školu tak, aby se mohl intenzivně věnovat šachu.

Po maturitě v květnu 2007 nastoupil na Vysokou školu ekonomickou. Chtěl studovat vysokou školu asi kvůli vyhovění rodičům, současně kvůli titulu a snad i kvůli tomu, že rodiče měli strach, že se šachem Viktor neužíví. Také měl v sobě nějak zafixováno, že asi nebude hrát šachy celý život, snad i kvůli tomu, že ho to podvědomě táhlo jinam. Avšak program spojený se šachovou slávou musel být odžit naplno, než se nasytil.

Po půl roce na VŠE přerušil studium na půl roku kvůli šachům, aby se jim mohl věnovat naplno. Od podzimu 2008 do února 2013 byl zase studentem. Od podzimu 2013 následovalo dvouleté kombinované magisterské studium oboru Veřejná a sociální politika na Univerzitě Karlově, udělal rovnou přijímačky na magisterské studium. Tento obor studoval hlavně kvůli tomu, protože si myslel, že zde bude nejsnazší získat druhý titul, chtěl vypadat ještě lépe v očích druhých. *Čím víc titulů, tím víc ho budou obdivovat.* Vedlejší motivace byla, že Viktor ještě koketoval s myšlenkou být prezidentem či politikem, tak by se to hodilo. Studium tohoto sociálně laděného oboru a četba všelijaké psychologické, ezoterické a duchovní literatury v letech 2012-2015 zjemnila jeho postoje a více se v něm otevíral sociální aspekt, nebyl už zcela asociální z pohledu běžné morálky. Přikláněl se tou dobou víc k sociální demokracii.

Dosud vším ohledně studií a šachu proplouval jako nůž máslem, to v něm ještě budilo větší dojem, že je skutečně dokonalý, *ale byl pouze dokonalý narcis.* V červnu 2015 následovaly neúspěšné státnice, byla to rána pro Viktorův perfekcionismus, třebaže asi již ne tak velká jako by byla dřív, před jeho křesťanským obrácením. Život každého vede skrze utrpení k zpokornění, k nelpění na svém egu, na svých představách. *Přeci já nebudu nic opakovat za půl roku, já ten nejlepší,* zněl hlas v jeho mysli. Bylo to však bráno konstruktivněji a snad to přispělo k drobnému zpokornění, sebeuvědomění, nelpění.

Viktor za sebe nechával na VŠE psát některé práce, na dalších školách už psal vše sám. Psaní mu nešlo a nechtěl ztrácet čas, který mohl věnovat šachu. Krom prací na VŠE jinak nepodváděl, ani na dalších školách. Psaní pro něj bylo vždy velmi útrpné. Jistě proto, protože měl podvědomý pocit, že to, co vymyslí a napíše, je špatně. Od roku 2022 se to dost změnilo, psaní ho začalo víc bavit, taky protože píše, když chce a co chce. Studium VŠE a Veřejné a sociální politiky jen kvůli titulu byla další nezanedbatelná dávka stresu a napětí do jeho už tak hodně napjatého šachového a rodinného života.

Od podzimu 2015 následovalo dvouleté magisterské studium na Katolické teologické fakultě, obor katolická teologie. Kdy po asi 15 letech studií z povinností, z ega, studoval dobrovolně a většinou rád, to vypovídá již o jistém drobném napojení se více na sebe. Diplomovou práci psal

o evangelijních radách mnišského života v díle kardinála Špidlíka – sám Viktor žil tou dobou jako mnich, avšak mimo klášter.

Tehdy již zemřelý kardinál byl pro Viktora velkou inspirací, jeho srdce bylo čisté, nevinné, avšak stále spoutané katolickými dogmaty. Přesto vedl k jisté jednoduchosti a podstatě spirituality, k práci s vlastními myšlenkami. Studium bylo zdárně ukončeno v červnu 2017. Ing., Mgr. et Mgr. Viktor Láznička. Avšak tou dobou již nebyl tolik zaslepený honbou za vnějšími statky, byl tak trochu zaslepený touhou nalézt sama sebe.

Od podzimu 2017 do jara 2018 byl dále studentem oboru filosofie na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V únoru 2018 bylo pochopeno, že již nechce studovat kvůli tomu, aby za každou cenu získal titul. Za každou cenu dokončil studium, což se ještě na studiích teologie projevovalo. Uvědomil si, že může číst a studovat to, co chce, a nemusí plnit předepsané požadavky. Proto občas chodil dál na univerzitě na filosofické a psychologické přednášky v letech 2018-2019, avšak již neoficiálně.

Od asi 12 do svých 18 a půl četl jen šachovou literaturu, když se nepočítají učebnice na gymnáziu. Číst nešachovou literaturu začal hlavně proto, že se to má a kvůli maturitě, nikoli kvůli sobě, ale kvůli masce dokonalosti. Mnohdy četl jen proto, aby mohl říct, že to přečetl, aby mohl vytvářet obrázek intelektuálnosti. Ale i tak to zřejmě zanechalo nějakou stopu v pochroumané duši.

Přednost měla vždy tematika objektivní, historická, ze života, klasická, nikoli sci-fi či fantasy. Stejně tak u filmů, u divadel či baletu či opery, kam chodil hodně v letech 2008-2009, ale i později, preferoval klasická díla. Knihy jako *Čekání na Godota*, *Farma zvířat*, *Kafkův Zámek*, díla Dostojevského a tak dále, jež vedou člověka více do hloubky života. I to Viktora jistě již podvědomě ovlivňovalo a otvíralo mu obzory.

V roce 2009 četl 2 knihy od Dale Carnegie. Podobná psychologicky laděná literatura mu vstoupila více do života až v roce 2012, kdy započala etapa duševního *sebezdokonalování*.

Ještě 23.1.2012 si půjčil z knihovny Machiavelliho *Vladaře* a zcela s ním souzněl. S tím, že účel světí prostředky, lidi pro Viktora byly jen prostředky, kterých může využívat, aby se dostal k cíli. *Kdo jde proti jeho plánům, toho lze zničit*.

V květnu a červnu 2012 docházelo již k pozvolnému zvratu, začala se otvírat vnitřní dimenze i díky Robertovi, jenž Viktora inspiroval a chvíli byl jeho jakýsi *guru*. Doporučoval mu psychologickou literaturu, ale i o přítomném okamžiku, meditativním životě, ale na ten ještě nenastal čas. Viktor nebyl v takovém stavu vědomí, porozumění, aby to s ním rezonovalo, takže v tu dobu ještě třeba nabízeného Eckharta Tolleho nečetl. Četl ale *Mnicha, který prodal své ferrari*. Pod vlivem takové a podobné literatury odpadával šachový fanatismus, docházelo k vnitřnímu obrácení, bylo to pohlazení pro jeho duši. Četl třeba psychologickou literaturu o podvědomí, ale třeba i Senecovu knihu *O duševním klidu* či *Hovory k sobě* Marca Aurelia. Do jara 2020 četl v podstatě 8 let vkuse literaturu týkající se vnitřního života, a to snad při každé příležitosti.

Koncem roku 2012 Viktor již poslouchal Kořeny, rozhlasový pořad o monoteistických náboženstvích. A velmi rád se díval na filmy o Ježíši, avšak čistě ateistickým pohledem, ale něco ho táhlo tímto směrem. Od roku 2013 si psal duchovní poznámky do telefonu, ale ty v roce 2020 smazal, asi jako symbol tlusté čáry za předchozím nevědomým životem. Jednou na jaře 2014 vytáhl najednou Kamasutru a bibli, spolužáci na Veřejné a sociální politice se smáli. Také navštěvoval individuální kurzy rétoriky v březnu 2013, pak měl v květnu drobnou praxi veřejného vystupování ve spolku Toastmasters. Veřejné vystupování bylo pro Viktora noční můrou, avšak silnější byla touha být ve všem dokonalý, tak ač mu to způsobovalo mnoho napětí, zkoušel se v tom zdokonalit. *Snad vše zas kvůli cíli být prezidentem?* Možná se po naplnění šachových cílů dostal tento cíl do popředí, ale už tak od 18 to v něm bylo. Jeho mysl pochopila, že naděje, které nevědomě vkládal do šachových cílů, že přinesou radost v životě,

se ukázaly být liché. Každý touží po jediném v životě, po štěstí, avšak ne vždy volí optimální cestu k němu. Zbýval cíl být prezidentem, ten mohl být naplněn až někdy za dlouho v budoucnu, to skývalo Viktorovi naději, že někdy bude šťastný. Zatím nechápal, že štěstí je jedině v přítomném okamžiku, nikde jinde.

Rád studoval duchovní věci, ale taky hlavně od roku 2021 ho velmi bavilo vědecky poznávat vše, třeba i to, jak funguje vesmír. Vše to, co vede člověka k podstatě. Krom zvědavosti také se záměrem, aby snáz dokázal předávat lidem svou duchovní zkušenost probuzení ze spánku ega.

Od července 2022 napsal práce *Teorie existence: Vědomí jako kvantum. Růst vědomí jako cesta k Pravdě*, dále *Ježíš osvícený mistr: rozpouštění ega je cesta k Pravdě, která jediná osvobozuje a Evangelium osvíceného mistra Ježíše aneb Bible pro lidi dobré vůle aneb rozpouštěním ega k Pravdě*, jež jsou dostupné na jeho Youtube kanále *Viktor Laznicka*.

U Viktora se snad od přirozenosti projevuje i v těchto pracích sklon k podstatnosti, obsahovosti, jednoduchosti, strohosti, a také hlavně od svého obrácení sklon k naprosté transparentnosti a pravdivosti, aby co nejsrozumitelněji přiblížil lidem cestu, po které mohou kráčet k životu v plnosti, k Pravdě a Lásce, k poznání sebe sama, ke klidu a harmonii.

Vztah k lidem – sociální fobie

Na gymnáziu byly zájmem Viktora jen šachy, se spolužáky se v podstatě mimo školu ničeho neúčastnil. Byl v tom i strach asociála, strach z tanečních třeba, jelikož taneční představuje intimitu a té se obával. Od mala se styděl na diskotékách, zejména vyzvat dívku k tanci byl skoro neřešitelný problém. Jeho až sociální fobie na sebe začala brát nejpozději kolem 20 let masky statečného, nebojícího se lidí, začal ještě mnohem více klamat sám sebe, přetvářovat se, hlavně před sebou. *Utíkal před svou slabostí*.

V podstatě nikdy neměl skutečného kamaráda. Ani na základce, ani na gymnáziu, ani na vysoké škole neměl žádné hlubší kamarádské vazby. Jeho svět se smrškl jen na šachový svět. Krom šachistů na turnajích se téměř s nikým nevidal, avšak o hlubších poutech se mluvit nedá – ani v oné partě. Viktor nebyl schopen opravdového nezištného kamarádství. Uvědomil si to v počátku sebereflexe kolem svých 24 let a byl z toho zoufalý. Cítil obrovskou palčivost osamělosti a neschopnosti navázat s kýmkoli užší vazbu, hlubší emoční a pocitové pouto. Byl zcela emočně plochý. V období šachové posedlosti něčím jako kamarádství snad i opovrhoval, možná by si přál mít kamaráda, ale nešlo to.

Ve 26 se ho ujal velmi hodný katolík, Viktor sám nedokázal nikdy projevit jakousi v jeho očích slabost a usilovat o kamarádství. Také o to neusiloval kvůli pocitu, že *s ním nikdo přeci nemůže kamarádit*. Vypadalo to na první skutečné přátelství v jeho životě, skutečně v něm Viktor našel důvěrného společníka, kterému se mohl více otevřít, mohl sdílet – to velmi ulevilo jeho nitru. Avšak o pár let později se ukázalo, že družba byla zřejmě silně podmíněna z kamarádovy strany Viktorovou vírou, přestali se vidat.

Do 25 let ho lidé vůbec nezajímali, bral je jen jako prostředky ke svým materiálním zejména šachovým cílům či třeba k navození dobré nálady. Jen s nimi manipuloval, *d'áblík tak v něm rosl*. Od 25, asi až na pár měsíců silného křesťanského obrácení, bral lidi taky jako prostředky ke svým cílům, tentokrát duševním či duchovním. Třebaže se mu do života s vnitřní introspekci a studiem Sociální a veřejné politiky vloudil více sociální aspekt, i tento sociální aspekt byl zatížen neustálou vypočítavostí, maskami a přetvářkami. To se skutečně začalo pomalu měnit až od 31 let. A nastával čas, kdy k lidem nepřistupuje s vypočítavostí, ale má je rád takové, jaké jsou. Ne kvůli něčemu, *prostě že jsou*, už je nebere na hlubší úrovni jako prostředky. To se mohlo dít, až když se přestal identifikovat se svou myslí. *Jen vypočítavost a posuzování nás odděluje od boha, od lásky*.

Jakýkoli kontakt s lidmi byl pro něj velké napětí. Až alkohol jej uvolnil, uvolnil jeho strnulost a vážnost, trochu se zaprodal alkoholu. Díky němu měl podvědomě pocit, že ho lidi budou mít radši, a současně se projevoval svobodněji bez neustálého napětí vyvěrajícího z obav, co si o něm ostatní pomyslí. Poslední alkohol pozřel začátkem roku 2017, vypil 3 deci vína, aby našel odvalu oslovit dívku, která se mu líbila.

Stres v sociálním styku vyvolával tlak, že pořad musí nějak vypadat, něčím být, něco říkat, něco chytrého. Jen mlčení, ticho ve dvou, bylo pro něj velmi stresující, proto často vedl nevědomě, ze strachu, raději bohapusté tlachání. Ve větší skupince se cítil lépe, jelikož nevnímal tak silný tlak, že musí něco říkat, mohl chvílemi mlčet, aniž by ho mysl trýznila, že mlčí. Takový tlak byl snad proto, že první roky života strávil v enormně stresovém prostředí rodičů, jejichž mysl nedokázala ani na chvíli mlčet. V prostředí perfekcionismu a výčitek – byl s nimi v kontaktu z povinnosti, přitom to podvědomě vůbec nechtěl.

Cokoli Viktor řekl, udělal, tak hned se ozval hlas v jeho mysli – jak *to vypadalo, působilo, co si o tom ostatní myslí?* Napětí cítil, už když jen někdo šel proti němu na ulici, nevěděl, kam se dívat či zda pozdravit. Mysl začala plodit různé myšlenky ze strachu, že nebude reagovat dokonale. Často když něco napsal či řekl někomu, tak to mysl jakýmsi sebezáchovným mechanismem okouzila, interpretovala tak, aby se všichni cítili dobře, hlavně on. Mysl křečovitě domýšlela, aby zahнала nepříjemné pocity. Jakýkoli kontakt třeba i s kamarádsky smýšlejícím člověkem byl pro něj ohrožení, někdo větší, někdo menší, žil v naprosté opuštěnosti. Pro Viktora bylo vše hrozbou, proto žil neustále v napětí, ve střehu.

Raději vždy psal zprávy, emaily, než volal, zprávy byly menší stres. Avšak už jen čtení emailu v něm vyvolávalo napětí – ve smyslu, že tam bude napsáno, že udělal něco špatně, že je něčím vinen. Volání ho zatěžovalo ještě víc, zejména asi proto, že telefonát s rodiči pro něj byl velký stres. Tam měl vše ještě méně pod kontrolou než u zpráv.

Celý život se extrémně sebekontroloval, nemohl se uvolnit, podvědomě se bál, aby lidi nepoznali, co v něm je. Aby nepoznali jeho nedokonalost, tak se lidem, se kterými hovořil, nedíval do očí, ale spíš na bradu či pusu. Také si podvědomě připadal méněcenný, nehoden dívat se někomu do očí, natož být jemu roven. Nedíval se do očí, aby neprohlédli jeho faleš. Pořád na něm bylo něco v nepořádku, tyto vnitřní hlasy a tyto pocity nad ním visely neustále v jeho životě v jakémkoli kontaktu s lidmi.

Vždy měl problém s jakýmkoli veřejným vystupováním, potil se na zádech, vnitřně se třásl, byl hodně nervózní z toho, co si o něm pomyslí. I v přátelském prostředí, kdekoli. Bál se cokoli veřejně vyprávět zejména před více než jedním člověkem, tam jako by už neměl vše pod kontrolou. Už třeba jen číst před spolužáky na gymnáziu bylo velmi stresující. Jen se to víc a víc zhoršovalo, jak se z něj stával větší narcis.

V kostele ministroval, tedy pomáhal knězi při mši, a tak často veřejně něco četl. Těsně před tím ho občas sužovalo takové vnitřní nesnesitelné napětí, velký vnitřní třes, až by z toho mohla být panická ataka. To prožíval i při jiných příležitostech, hlavně občas ve škole při prezentaci něčeho. Ač to byl skoro vždy velký stres, vůlí to překonal a jasně si diktoval, tedy jeho ego, a nařizoval jaký má být – dokonalý, neměl žádný soucit se sebou, se svými pocity, *prostě to uděláš*. Jeho mysl, ego, tímto dirigováním byla nasáklá od mala, snad pod vlivem výchovy. Duše a tělo trpělo, mysl diktovala a ovládala. Ve 27 letech stále naprosto ignoroval své nitro. Často na Viktorovi nebylo mnoho poznat, ale vnitřně se velmi třásl. Od 15 s ním občas byl natáčen rozhovor o šachách pro televizi, před kamerou byl vždy velmi nervózní, při natáčení do rozhlasu byl méně nervózní. Měl strach se projevit veřejně, strach že se mu budou smát kvůli tomu, co řekl či kvůli tomu, že se zakoktá. Dřív měl pocit, že vše, co říká je špatně. Snad to ještě není zcela uvolněné nyní, v jeho 35 letech, ale už si to dávno vše velmi bytostně uvědomuje a za vším zůstává velký klid, žádné trápení, naprosté přijetí i občasného třesu či

napětí, pocitu úzkosti, všeho. Veřejné vystupování se pomalu ale jistě pro něj stává radostí. *Přestal lpět na tom, co si o něm ostatní pomyslí!*

email z 1.10.2021

Srovnává se člověk, který není sám sebou, má větší komplex méněcennosti. Skoro každý člověk má komplex méněcennosti, někdo větší, někdo menší, často o tom ani neví, nemá zdravý vztah sám k sobě, sebelásku, seberepekt v zdravém slova smyslu. Nepřijímá se takový, jaký je. Perfekcionista má pocit, že bude v pořádku, bude přijímaný, milovaný, až když bude dělat vše perfektně. To nám vštípili od mala. Ale je to jen program ega, myslí, který nás klame, kterému jsme uvěřili, ztotožnili se s ním. Každý je v pořádku, je hodný lásky, přijetí teď a tady takový, jaký je. Nemusí být nejlepší. Je potřeba přestat věřit těmto našim představám, programům, které nás z hloubi našeho nitra, našeho nevědomí ovládají.

Nespokojená se sebou jsi v hloubi v sobě, kde tě tento program klame. Až mu přestaneš věřit, spokojenost se sebou samou bude opravdová. Proto je potřeba sestupovat hlouběji do našeho nitra, právě tam se odehrává to podstatné. Sestoupit lze pomocí meditativního života, větší všímavostí k tomu, co se v nás odehrává, k přítomnému okamžiku.

Člověk se srovnává s ostatními, ale především sám se sebou, vidí na sobě pořád něco špatně, v tom se silně projevuje perfekcionismus. Na druhou stranu ho mysl také přesvědčovala, že co Viktor dělá, či co si myslí, je strašně důležité a všichni k tomu musí vzhlížet, je středobodem vesmíru. Něco dělal, a při tom neustále měl myšlenky na to, *co si o něm myslí, zda ho obdivují.* Jako noc a den, na jednu stranu viděla jeho mysl všude problém, zejména na něm, na druhou stranu ho vynášela do nebes.

Neustále soudil a odsuzoval druhé, protože tak činil sám se sebou. Soudil je, aby byl nad ně vyvýšen. Srovnání s každým probíhalo i na duchovní cestě, každý je nepřítel ohrožující jeho monopol na pravdu. Když třeba někdo něco nechápal, byl v očích Viktora hloupý a dával mu to najevo. Stejně tak to jemu asi bylo zejména tátou dáváno najevo, žádný soucit. *Viktor nehledal příčinu svého trápení u sebe, ale stále u druhých.*

Ve vztazích byl naprosto nesebevědomý, naprostá nula. Měl strach někomu říci ne, strach z opuštěnosti, strach zklamat, strach nevyhovět. Tudíž se bál sebemenšího konfliktu, protože měl zřejmě z domu zafixováno, že to je vždy katastrofa, i konflikt však může být veden v lásce.

Do 32 let trpěl velkou osamělostí a opuštěností, velkou odděleností od všech, od všeho. Jelikož čím více byl v egu, tím více člověk cítí oddělenost a naopak, čím méně ega, tím více jednoty zakouší. Osamění bylo zejména proto, protože po delší známosti by dotyčný poznal, co ve Viktorovi skutečně je, prokoukl by jeho masky, faleš. Současně ho program, že být sám je pro slabochy, podvědomě nutil být často ve společnosti, ač mu to nedělalo dobře. Až asi od 31 let si dovilil být hodně sám, protože je zřejmě od přirozenosti více introvert.

Osamělost vedla Viktora k tomu, že si myslel, že vše zvládne či musí zvládnout sám, i duchovno. Samotářské duchovno do roku 2017 byl však jen další únik před sebou samým. Pak zjistil, že bez hlubšího kontaktu s druhými to úplně nejde. Zjistil, že duchovno je všude, vším, i v běžném životě, i nevyhnutelně v sociálním kontaktu, ve vztazích – ba hlavně tam, a že jen s jinými lidmi mohlo být zrcadleno jeho ego projevující se ve společnosti. Pro jeho ego, pro jeho sociální fobii bylo náročné vyjít ze své duchovní samotářské bubliny do větší interakce s lidmi, hlavně od konce roku 2017 byl více společensky angažován.

Celý život v sobě všechno dusil. Neměl komu se svěřit, měl nedůvěru ve všechny lidi, bál se všech, že ho odmítnou, že se budou na něj zlobit za to, jaký je. Žádná duševní hygiena, očista tak neprobíhala. Ani rodičům, ani přítelkyním dobrovolně neodhaloval své nitro, všichni pro něj byli nebezpečím. Až ve 27 našel odvahu po velkém přemáhání trochu se svěřit kamarádskému knězi v klášteře ve Slaném, kterého již znal z více akcí – *trocha důvěry*

v lidskou bytost se našla. Velmi Viktora trápil zrak, bál se jeho zhoršování až oslepnutí. K čemu je cokoli světského, když by člověk oslepl, probíhala mu myšlenka hlavou. To mohl být důležitý hnací motor na jeho duchovní cestě. Potřeboval to sdílet, vypustit ze sebe. Toť vše, jiné téma řešeno nebylo. Mnoho dle Viktora v té době nepublikovatelného v sobě nadále dusil, trávil své nitro. Jeho ego, jeho slabost musela zůstat neodhalena, a to ho právě vedlo do větší a větší vnitřní osamělosti, opuštěnosti, třebaže se vídal s lidmi. Programy ega byly víc a víc živeny jeho pozorností, ztotožněním s nimi, vnitřní obluda tak rostla. Čím patologičtější věci dusil, tím víc bylo utrpení, kterého postupně přibývalo.

Do osamělosti ho vedlo jeho vnitřní nastavení. Například násilné vnučování jiným lidem jeho jakýchkoli přesvědčení, vždy musel mít pravdu. Dále asociálnost, hrubost, neschopnost spolupráce. Míňení, že vše zvládne sám, že je dokonalý, že všichni jsou hlupáci. Na nikom mu nezáleželo, jen se z vypočítavosti tvářil, že záleželo. Například myšlenky na využívání hodných křesťánek zejména před obrácením. Dále se styděl za jakékoli projevy něžnosti, lásky, *to je přeci trapné, jen tvrdost a krutost je třeba.* Už jen obejmutí bylo pro něj nemyslitelné. To vše ho zamknulo v izolaci.

Měl velký strach někoho odmítnout, třeba se rozejít s partnerkou, protože sám se bál velmi silně odmítnutí, bál se opuštění, bál se samoty, bál se být sám se sebou. Vždy těžce nesl, když ho opustila partnerka, jelikož se zase musel vracet do o to větší prázdnoty, utrpení, osamění, které zažíval sám se sebou. Také loučení, když odněkud odcházel, bylo pro něj stresující, jako by někoho opouštěl. Snad od dětství loučení znamenalo trýzeň, snad kvůli odjezdu mámy do Moskvy v jeho 2 letech.

Ztráta šachové motivace – uvolnění

V září roku 2011 byl splněn dlouhodobý cíl elo 2700, na této metě setrval do května 2012. Cíl, kvůli kterému Viktor zaprodal nevědomě svou duši. A jako třešnička na dortu byl na pár měsíců česká šachová jednička, což ale nebylo primární. Nejlepší umístění ve světovém žebříčku bylo 40. místo.

Zřejmě tak mohlo dojít k uvolnění, mysl se trochu uklidnila, cíl byl splněn, ale současně přišlo pochopení, že radost či sebehodnotu, sebenaplnění to nepřineslo, ba naopak. Smysl života, jenž měl přinést radost, se ukázal být lichý. Dostavila se vnitřní prázdnota, nesmyslnost všeho. Na podzim 2012 na olympiádě v Istanbulu mu bylo umožněno poprvé a naposledy v jeho kariéře hrát za reprezentační družstvo na 1. šachovnici před Davidem Navarou, třebaže to pro Viktora nebylo již zásadní, tím se zcela naplnily jakékoli jeho šachové ambice.

Jak krátké soustředění s Nikitou Vitiugovem v únoru 2012, tak trénink s Veselinem Topalovem v červnu 2012, už Viktor nebral příliš vážně. Už tam nebyla taková zarputilost a chuť či vůle jít v šachách za každou cenu proti sobě jako před splněním cíle. Jako by to uvolnilo dlouhodobou zarputilost, fanatismus při dosahování šachových met. Fanatismus se postupně přesouval do duševní či duchovní oblasti.

Do léta 2012 bral ještě šachy poměrně vážně, avšak již ne tolik křečovitě. Poté však následovala velká ztráta motivace, postupně rostoucí odpor a nechut' hrát turnaje a trénovat, jež gradovala následující roky. Kolem 25. roku až dosud zcela přestal trénovat šachy. Zcela se mu znechutily, protože došlo k jistému prozření a začalo se projevovat to nastřádané napětí, sebezápor, kterým roky živil šachovou kariéru. To vedlo i k poklesu výkonnosti, avšak nikoli propastnému, jelikož měl hodně natrénováno z předchozích let a silně se ho držela představa ega, že šachem potřebuje vydělávat minimálně 50 000 Kč měsíčně. A tak se ještě několik let projevovala již znatelně menší šachová buldočí vůle skrze tuto motivaci. Od té doby do roku 2020 tak hrál šachy v podstatě jen kvůli penězům, byl to snadný příjem, avšak ne cesta ke štěstí. *Dělat něco jen kvůli penězům, dělat to s odporem je slepá ulička.*

V říjnu 2012 hrál Evropský pohár družstev v Izraeli, což byla první příležitost seznámit se s Jeruzalémem a některými dalšími nábožensky významnými místy. V květnu 2013 byl opět v Izraeli a na podzim téhož roku ještě jednou na pár dnů. Seznámil se tak s ortodoxní teistickou tradicí.

Tou dobou již poslouchal půl roku Kořeny, pořad o monoteistických náboženstvích, víc a víc ho to táhlo tímto směrem. Lákalo ho něco přesahné, něco nad racionální psychologii. Zřejmě mu to dávalo naději, že život nemusí být tak prázdný, chladný a útrpný.

V dubnu roku 2013 si na základě testu emoční inteligence jasně uvědomil, že tato jeho inteligence se velmi blíží nule. Asi jako velký materialista, racionalista potřeboval hmatatelný důkaz. A to mu asi snad definitivně sebralo veškeré sebeklamy, veškeré iluze o své dokonalosti, aspoň pro tuto chvíli. Tyto sebeklamy dokonalosti ovládaly Viktora v periodách, mezitím byly periody pokoření utrpením. Chtěl se změnit, byl však bezradný, nevěděl jak. Veškerá snaha nikam nevedla, třebaže už měl hodně načteno.

Tou dobou se nevědomě přizpůsoboval představám společnosti o tom, co je to emoční inteligence. Byl stále velmi povrchní, záleželo mu stále jen na vnějšku, na tom, co si o něm druzí myslí. A tak se rozvinula další snaha o dokonalost, tentokrát o tu emoční, aby ho lidé obdivovali i po této stránce. Autentická emoční inteligence přicházela do jeho srdce až poté, co odhodil všechny představy o emoční inteligenci, všechny pozitivní představy, tedy veškerou morálku, kterou jsou lidi také zotročeni. To se trochu podařilo již v křesťanství. Došlo k pochopení, že stav duše je podstatný, nikoli to, jak vypadá před druhými, třebaže se tento hlas stále velmi silně ozýval.

Na dovolené s partou v létě 2013 v Chorvatsku to bylo chvílemi velmi náročné s Viktorem, byl velmi nasraný během tenisového zápasu a již se začínala projevovat duchovní pýcha.

Velmi mu pomohlo, že začal hlavně jako přednášející jezdit na dětské šachové tábory od roku 2013. Byl to závan změny smýšlení, uvolnění, nelpění tak silně na šachových výsledcích. Krom dětské hravosti, spontánnosti, již se mu nedostávalo, tam také bylo více dospělých lidí, kteří dělali věci pro druhé. Lidi, kteří se umí více uvolnit, odpočívat, nejsou pořád ve stresu, jsou více sami sebou. Na rozdíl od jeho příbuzných, podle kterých soudil, že všichni lidé jsou takoví.

V roce 2013 dostal cenu za nejkrásnější partii na Mistrovství Evropy družstev ve Varšavě, jedinou ve své kariéře. To uvolnění, ta naděje na lepší zítřky, trochu okořenila, uvolnila i jeho herní projev. Už nebyl tak svázaný, že prohraje a trochu víc riskoval.

Psychosomatika

Od útlého dětství, snad od narození, měl skoro o polovinu horší zrak než člověk se zdravým viděním. Brýle nepomáhaly, nepomohla ani klapka na jedno oko, kterou začal nosit kolem jeho 7 let, ani se nedala tato vada operovat. Snad i kvůli výrazně horšímu zraku se uchýlil do mentálního světa ve všem, co dělal, hlavně do šachů. Diagnóza byla tupozrakost na obě oči, a i jeho vnitřní duševní zrak byl dlouho velmi tupý. Od mala zakoušel občas takový tupý zrakový vjem, tupé vidění, když upadal do mentálního světa, když byl unášen svými myšlenkami, když ztrácel duchapřítomnost. Jako by ho něco ovládalo víc a víc, jako by rostoucí nevědomost, odpojenost od sebe, duševní tupost, tupila i zrak.

Rovněž poruchou barvocitu trpěl od mala, vždy se cítil trapně, když by měl někdo poznat, že špatně vidí barvy, styděl se za svůj zrak, za sebe. Nebylo mu v dětství dáno pocitu, že je i tak v pořádku. Do jeho 25 se zrak snad i zhoršoval, byla to beznaděj, nebyla naděje ani v životě, ani ohledně zraku. V nemocnici v Pardubicích po 3 dnech sledování mu byl dokonce od

prosince 2011 diagnostikován zelený zákal, glaukom. Od té doby si do očí kapal antiglaukomové kapky a měl ještě větší obavy o zrak. Propadl naprosté depresi.

V březnu 2012 dostal velkou ránu tenisákem ze smeče z jednoho metru přímo do oka. Báł se, že přijde o zrak, chvíli neviděl, ale nic vážného se na první pohled nestalo, snad to bylo zrcadlení jeho vnitřní slepoty.

Podle vyšetření ve fakulní nemocnici v Hradci Králové z dubna 2013 již zelený zákal nebyl diagnostikován, což bylo v dalších letech opětovně potvrzováno. Málo pravděpodobné je, že by se v Pardubicích po 3 dnech sledování spletli s diagnózou. Proto spíše vymizení zákalu bude zapříčiněno pozvolným duševním, vnitřním obrácením Viktora v roce 2012, změnou životního kurzu. Což se zřejmě začalo záhy projevovat i psychosomaticky, pro někoho snad až zázračně. Glaukom v roce 2011 byl, v 2013 už nebyl. A není ani v roce 2023.

To však neznamená, že ho po tomto prvotním obrácení opustily strachy, co se týče zraku. *Pouze se asi zastavilo pro teď jeho zhoršování* – on se toho však nadále obával.

Kolem svých 25 a půl let přestal zcela nosit brýle, které mu stejně skoro vůbec nepomáhaly. Už nechtěl na nevědomé úrovni schovávat své nitro za skla, *chtěl odložit masky?* Došlo ke změně vnitřního postoje, z oběti se stal aktivní tvůrce svého života, hlavně to snad byl impuls pro jistou regeneraci zraku. I berlička boha a Ježíše mu následně vnesla více důvěry v život, v sebe. Zhoršující zrak a jiné velké utrpení v životě bylo zapříčiněno obrovskými strachy, nedůvěrou v život, tudíž neustálým napětím. Díky jistému uvolnění v počátcích křesťanství se i zrak mohl trochu zregenerovat. *V uvolněnosti regeneruje tělo i duše.*

Přestal tupit svůj zrak neustálým koukáním do notebooku, na kterém se hodně věnoval šachu a škole. Odcházelo nevědomé přesvědčení, že vše, sám sebe, třeba i svůj zrak musí obětovat kvůli šachu, a začal uzdravovat svůj vnitřní zrak. Postupně, třebaže viděl podobně špatně do dálky jako dřív, jako by se z tupého vidění stalo živější, ostřejší. Postupně ony tupé zrakové vjemy odešly. Je velmi pravděpodobné, že byly spojeny s jeho strachy, nevědomostí, posedlostí, duchanepřítomností, pod vlivem čehož se jeho mysl rozjížděla víc a víc, nezažívala žádné uvolnění.

Viktor musel přijmout i možnost, že oslepne, čehož se kolem svých 25-26 let velmi bál. Vše však odevzdal bohu, uvolnil se v tom – *bud' vůle tvá*. Modlil se o zlepšení zraku či o neoslepnutí. Díky rostoucí důvěře v život od té doby, i v následném období bez boha, vnímá svůj zrak jako v pořádku. Ne že by viděl lépe, ale jistou svěžest či radostnost v něm pociťoval již tehdy, nikoli beznadějí. Snad to byl odraz naděje, kterou našel v životě. Od jara 2016 má řidičák a řídí bez nehod.

Nezdravé duševní rozpoložení předků se zřejmě může již v zárodku psychosomaticky geneticky projevit u dítěte. Proto zřejmě tupozrakost odmala není náhodou vzhledem k duševní tuposti, kterou zdědil. Skrze oči se u něj projevovala jakási démoničnost, posedlost, zejména při sexu či milování, ale i jindy, vnímavější oko by si toho všimlo. Ale i to postupně odcházelo, vnitřní obrácení, obrácení ze tmy ke světlu, může mít i takové ozdravné důsledky. Tělo a mysl či duše jsou spojené nádoby.

Dále byl narozen s vtočenými nohama, nosil mezi nimi vložku, aby se mu rovnaly klouby. Brzy se také vytvořil velký předkus. Už tak od 8 let ho občas silně bolela kolena – v tom věku při jízdě autem to bylo někdy až nesnesitelné utrpení, vůbec nechápal, jak ostatní můžou tak v klidu sedět. Pak jako by se bolesti zklidnily, problémy s koleny se pak ve větším měřítku ozvaly až s nadměrným sportováním od 20 let. Vtočené nohy, bolest kolenou, předkus, špatný zrak a tak dále, od mala byl zřejmě nejen po tělesné stránce vnímán příbuznými jako v nepořádku, *je třeba ho napravovat*. A na nevědomé úrovni toto přesvědčení plně přejal a celý život se napravoval.

Z rostoucího napětí si také od mala kousal nehty. Velmi silně se třásl před šachovými partiiemi už tak ve 12, tolik to pro něj bylo důležité, tolik lpěl na výsledku. Napětí v něm rostlo enormně,

a tak kolem 22 let už lehce zadržával v řeči, koktal, zejména v pro něj stresových situacích – organismus již nezvládal nápor napětí, jenž vyvolávalo jeho smýšlení a konání. Nešlo mu lehce vyslovovat, už i mluvení bylo náročné, jelikož byl víc a víc spoutaný tím, co si o něm lidé pomyslí, když to nebude dokonalé.

Také inteligence se zavařila šachovým drilem, kvůli extrémnímu jednosměrnému zaměření mentální činnosti. Jiná mozková centra neměla zřejmě dost kapacity, třeba právě řeč či kreativita, zejména pravá mozková hemisféra. Už ve 14 letech bylo jedním šachistou Viktorovi řečeno, jak silně omezenou slovní zásobu má. Skutečně používal jen pár slov, naprostý minimalismus ve všem mimo šachy se projevoval. Na tento popud se okamžitě začal učit ve 14 letech cizí slova ve slovníku na internetu, a rázem jich uměl mnoho, avšak cizích. Proč cizích? Asi to mělo lépe budit dojem chytrého člověka.

Rozvívěla se i porucha pozornosti. Třeba tak kolem 23, 24 let na Viktora mluvili úplně obyčejně, ale jeho mysl byla tak roztěkaná, vystrašená, nepozorná, že slyšel, co říkají, ale často jako by neslyšel, i když chtěl. Byl ztracen v mysli, nerozuměl úplně obyčejná slova, mozek nebyl schopen to zpracovat. Často vůbec nebyl přítomen duchem, mysl pořád někde létala, v minulosti nebo budoucnosti. Také když něco četl, musel to často číst mnohokrát, protože duchanepřítomnost, nepozornost mu bránila chápat obsah sdělení třeba i jednoduchých vět.

email z 9.10.2017

Třeba šachista myslí do jisté míry neustále stejně, já to tak vnímal, až to bylo velmi omezující. Mozek zakrňoval, zdálo se mi, tak jsem se začal mnohem víc věnovat jiným věcem.

Mnozí vysokoškolské pedagogové mu říkali o jeho neschopnosti vést uceleně linku myšlenky: *skáče od jedné myšlenky k druhé, protiřečí si často*. I proto bylo pro něj vždy velmi náročné něco psát či veřejně říkat – jakési ustrašené, roztěkané, chaotické myšlení bylo pro něj typické.

Tělesné neduhy se objevovaly více a více zejména mezi 20. a 24. rokem. Rostoucí vnitřní napětí destruovalo i tělo a jeho funkce. Je jedno jakým způsobem to vzniklo, podstatné je to, že organismus začínal být vyčerpaný neustálým stresem a žádným odpočinkem. Jeho ego vždy spotřebovávalo mnoho energie, psychická únava se přenášela na tělo. Kolem 22-24 let trpěl velkými bolestmi kolen z nadměrného sportování, zejména z běhání po betonu. Ve 23 při potápění na Srí Lance mu velmi bolestivě píchlo v pravém uchu, tak rok na něj špatně slyšel. Nebo měl větší bolesti Achillovy paty po šestidenním cyklovýletě v roce 2012.

Jelikož samotná rovnátka, která nosil i v dětství, by nepomohla, tak velký měl předkus – proběhla z estetických důvodů, respektive z nepřijetí velkého předkusu, operace čelisti v září 2011. Následně nosil nějakou dobu rovnátka. Touha po dokonalosti, touha po větším obdivu, zaslepenost nadějí, že to Viktorovi přinese radost ze života, za tím stála. Důsledkem operace bylo, že ztratil cit v levé části tváře, od brady výš, doslova se stával více bezcitným, odpojený od svého citění. I citlivost v tváři se zejména od roku 2020 výrazně zlepšila.

Ve snaze být perfektní od začátku roku 2012 posiloval. Dokonce si půjčil *Encyklopedii moderní kulturistiky* od Arnolda Schwarzeneggera. Často cvičil velmi duchanepřítomně, nevědomě, nevnímaje svoje tělo, tělesné napětí, a tak mu v říjnu 2012 křuplo pod levou lopatkou. Ucítíl v tom místě jakési vzduchoprázdno. Okamžitě pochopil, že je něco špatně a skončil s posilováním s těžkými váhami. Od té doby, až se to trochu zahojilo, již cvičil jen s vlastní vahou díky závěsnému posilovacímu systému TRX. Avšak nezahojilo se to zcela a dlouhé roky tam pod lopatkou nepříjemně přeskakovalo, chodil po všech možných doktorech, rehabilitacích, ale nikdo nevěděl, co s tím. Neuroložka říkala, že je třeba počkat pár let a pak třeba se to samolepší. Tak postupně pochopil, že to uzdravení nemá ve svých rukách, velmi to dráždilo jeho ego, jeho perfekcionismus. Ani po 5 letech se však pořád nic nelepšilo.

Skutečné uzdravení, nejen potlačení příznaků, může přijít, až když v tom přestaneme vidět problém! *Až když přestaneme to, co se nám v životě děje, vnímat jako problém, až zmizí odpor, pak můžeme být duševně i tělesně zdraví.*

email z 24.2.2014

Dobrý den pane doktore,

již rok mě trápí na levé části zad, někde na lopatce nebo mezi lopatkou a páteří místo, které občas pobolívá, když se to snažím asi až moc rozcvičit. Ale častěji je v jakémsi ztuhlém stavu, kdy se bolestivě neprojevuje, ovšem neustále při jistých pohybech rukou a ramen něco právě v tom místě přeskakuje. Právě to přeskakování signalizuje, že tam není něco v pořádku, jako by něco do sebe nezapadalo, nějaké kůstky nebo co. Přeskakuje to opravdu relativně hodně, to mě trápí nejvíc.

Krom toho tam momentálně při pohybu cítím takový – jak ho nazvat – tupý pocit, signalizující že je to v nepořádku. Spousta lidí, ale i doktorů říkají, že to může být pouze subjektivní pocit, já však vím, že to je v nepořádku a že by to vadilo všem lidem. Když jsem v tom bolestivějším stádiu, tedy třeba minulý víkend, kdy jsem se to snažil rozcvičit, tak výsledkem je ztuhlá krční páteř, hůř se otáčí hlava směrem doprava, a to neustálé přeskakování. Hlava do záklonu bez pomoci ruky, která přichytí krční páteř, aby nebolela, většinou nejde až dolů. Když jakoby vystrčím prsa nebo naopak sunu dozadu záda, někdy cítím na onom místě takový tupý nepříjemný pocit. Toto vše se týká pouze levé strany, pravá je zcela v pořádku. I proto můžu porovnávat, v jakém stavu má být ta levá.

Už to bude asi 16 měsíců, kdy jsem v posilovně v říjnu 2012 intenzivně cvičil a při cviku na tricepsy jsem chybně hodně zabíral zřejmě právě svaly, nacházející se v oné inkriminované oblasti, a doslova mě tam křuplo. Toto může být příčina mých dnešních problémů. Bylo to evidentní. Docvičil jsem a říkal si, že se to spraví samo. Nicméně další den to ztuhlo a nemohl jsem otáčet vůbec krkem, myslím, že na pravou stranu to nešlo skoro vůbec. Bylo to zablokované. Proto jsem šel za doktorem a ten mi dal nějaký velmi silný znečitlivující prášek, který zabral, s odstupem času se mně zdá, že jen utlumil bolest, ale nevyřešil problém. Bylo nutné okamžité řešení, protože za 2 dny jsem odlétal na turnaj do Izraele.

Pak asi 3 měsíce bylo vše v pořádku, cvičil jsem hodně a nic mě nebolelo. Avšak někdy od ledna 2013 mám tu oblast mezi lopatkou a páteří v takovém stavu jako je i momentálně.

Podstoupil jsem mnoho masáží, ultrazvuk, laser. Byl na RTG a magnetické rezonanci, kde prý na páteři nic nenalezli. Nosil teppy. Dlouho odpočíval, nechával ono místo v klidu. Jindy se zas snažil rozcvičit to. Doktoři mně říkají, že to je v pořádku, že tam nic nemám. Já nejsem hypochondr, nebaví mě chodit po doktorech, přesto zřejmě vypadám nevěrohodně, když jim říkám, že tam něco je, a že mě to obtěžuje a omezuje. A že to není příznak stárnutí, je mi pouze 26 let.

At' se snažil sebevíc, uzdravit lopatku se tehdy nepodařilo, došlo k seznání, že jeho síly nejsou bezlimitní. Přišlo trochu rezignace na lpění na tom, že si vše zařídí sám podle svých představ. Došlo na nevědomé úrovni k zjištění, že je tu něco, před čím musí rezignovat, *nezvládne to*. Ač se snažil sebevíc. Snad nezbylo než přijmout to takové, jaké je, třebaže byl z toho velmi rozladěný. Snad to byl náznak změny životních postojů, z odporu k přijetí. Počátkem roku 2023 už to tam vůbec nevnímá, s velkým duševním uvolněním po 31. roku se sám vyhojil i tento šrám pod lopatkou, potažmo krční páteř, jelikož už to nebylo vnímáno jako problém.

Ve 25 býval tak napjatý, že se nemohl uvolnit při milování a ejakulovat. Přítelkyně ho poslala na vyšetření. Vše bylo v pořádku dle doktora, jenže napětí v něm bylo spousta, jen se neprojevilo zatím tak, aby to bylo pro běžnou alopatickou medicínu varováním. Ta dokáže diagnostikovat, až když je často zbytečně pozdě, třeba až když vám rupne pod lopatkou. Nebo si vyvrtnete kotník, v dubnu 2013 nosil měsíc berle.

Měl hlavu vždy skloněnou víc dopředu, byl shrbenější, jako by byl v myšlenkách pořád vepředu či jako by se klaněl před ostatními, trpěl velkým komplexem méněcennosti. Snad i proto měl problémy zejména s krční a hrudní páteří, minimálně 2krát mu v roce 2013 vypadla, zřejmě skříplý nerv, a nemohl vstát z postele, ani se hnout. Po pár hodinách se vše samo normalizovalo, mohl vstát. Od 2020 se postavení hlavy zcela srovnávalo, jelikož krční páteř se rovnala.

To vše snad způsobilo i to, že zřejmě někdy kolem jeho 25 let jednou pocítil značně bolestivý záchvat na srdci, lekl se, *snad pokus o infarkt?* Brzo pominul, bylo to však další výrazné varování. Bylo jasné, že je něco velmi v nepořádku. Viktorovo tělesné a duchovní srdce stonalo.

Byl čím dál větší neurotik. Kvůli všemu, co nebylo podle jeho představ, byl napjatý až nasraný. Tato nevědomost se tělesně projevovala tak, že často bylo jazykem projeto po pravé či levé straně pusy při záchvěvu nasraní. Nebo cítil větší napětí hlavně v kolenou. On si to neuvědomoval, byl od sebe odpojený. Iritovalo ho skoro vše, třeba i mlaskání.

Ve 21 mu máma řekla, že je nervózní starý dědek a *měla pravdu*. Nervová soustava nestíhala, příliš napětí, byl skoro ze všeho podrážděný. Ve 29 šel na neurologii, celý život pocíťoval jistý neklid v rukách, nyní už to bylo dost znatelné, ruka se třásla, nedokázala být v klidu. Patrně to bylo zejména po vypjatější šachové partii, kdy si soupeři podávají ruce a staví figurky na svá původní místa. V tu chvíli musel silně kontrolovat třes své ruky, aby si nikdo nevšiml, jak se silně třese. I tak to zřejmě bylo občas poznatelné. Styděl se za to. Na neurologii doktorka potvrdila, že to není v pořádku, ale zas tragické taky ne, a doporučila víc klidu, že se s tím jinak nic nenadělá. O pár let později tento neklid projevující se nejen třesem rukou zmizel, právě rostoucím vnitřním klidem, uvolněností. *Právě vnitřní klid je zázračný lék na vše.*

Napětí rostlo kvůli totální sebedisciplíně, sebekontrolě. Vytvořil se vnitřní neustálý otrokář, který vše řídil, aby byly splněny cíle. Od roku 2012 měl potíže s nespavostí zejména na turnajích, byl příliš napjatý, mysl byla příliš rozjetá i v noci. Pak často spal i v koupelnách, které byly více izolované před hlukem než postel, vše ho rušilo, větší a větší napětí zakoušel. A současně pak diktoval svému tělu, jak dlouho bude spát, nerespektoval vůbec jeho potřeby, nechtěl ztrácet čas spánkem. Po roce 2020 byla přijata i tato nespavost. Odpor k tomu, vlastní představy, jak to má být, zmizely. Bylo přijímáno, že nemůže spát, že mu někdo ruší spánek, *no a co*. Postupně odpadlo já, ego, kterému to vadilo, již nevznikaly pocity hněvu.

email z 22.8.2012

Jedná se o spánkový režim. Když jsem doma nebo ve škole, jednoduše všude mimo turnaj, tak mně stačí spát 6 a půl hodiny a cítím se dobře. Ovšem na turnajích je to zřejmě málo a ve druhé polovině dne, partie se hraje většinou od 15:00, se cítím už unavenější, a to se občas projevuje na koncentraci u samotné partie. Na posledních turnajích se mi dokonce párkrát zavřely oči u partie, když byl soupeř na tahu, a následoval mikrospánek:-).

Třeba ještě před rokem jsem se snažil spát na turnajích minimálně 9 hodin, ale nyní mně to přijde zbytečné, raději si ty 2 hodiny budu číst knížku, navíc jsem se často jen převaloval a nebyl schopný usnout, jelikož organismus ještě nebyl unavený, ovšem objektivně viděno, delší doba v posteli mně přinášela větší úspěchy za šachovnicí.

V létě 2012 již nevěnoval veškerou pozornost šachům, to se projevilo i na délce spánku na turnajích.

Byl vždy superaktivní, pyšný na to, že takový je. Mnoho lidí jej za to obdivovalo, proto to dělal, avšak mezitím se tělesné a duševní zdraví rozpadalo, to byla rána pro perfekcionismus. Zejména levá strana těla byla dosti poničená, jelikož je spojená s pravou hemisférou mozku. Ta je spjata s emocemi, pocity, které u něj byly velmi silně zadušeny, čímž

vznikal silný duševní jed projevující se i na těle. On tento jed udusil v hloubi sebe, dusil jej líbivými maskami.

Zejména od roku 2020 zjišťoval, že tělo je mnohem chytřejší než on projevující se jako mysl, jako ego, jako představy, jak má vše být. Proto moudrý člověk více naslouchá svému tělu a nejde proti tělesnému napětí. Vnímá a respektuje to, co tělo cítí, a to lze pouze, žije-li vědomě v přítomném okamžiku. Cítíme-li napětí, je jasné, že jsme v egu, že jsme se ztotožnili s nějakým mentálním programem. *Psychosomatika dokonale funguje, tělo nelze oklamat.* Kdo má třeba rakovinu, což je ve většině případů jen velké množství nahromaděného napětí, tak je silně ztotožněný s nějakým projevem svého ega. Vnímavější, vědomější, citlivější člověk již mnohem dříve zaregistruje, že tělo prožívá napětí – proto je třeba být více pozorný ke všemu, nikoli být uzavřený ve své mysli, jako byl Viktor.

Neřešitelné tělesné problémy ho vedly víc a víc k postoji přijetí. Po vyčerpání všech snah o uzdravení spočinul v jejich neřešení, musel přijmout to, že nemá vše pod kontrolou, že je malý pán, to byl počátek zpokornění. Zejména od roku 2020 zcela přestal nahlížet na vše jako na problém, i na tělesné úrovni, *konečně se uvolnil.* A v tomto vnitřním postoji dal organismu příležitost k regeneraci. Ta probíhá jak na tělesné, tak na duševní úrovni, jsme-li uvolnění. Nezasahujeme-li do toho našim egem, dáváme organismu prostor k samoléčbě. Od 26 let, po prvotním uvolnění, již žádné nové tělesné neduhy nepřibyly, od roku 2020 se velmi výrazně vyléčily i ty nastrádané do roku 2013. Tělesné soužení mu dalo pochopit, že psychosomatika funguje stoprocentně – *jaké je naše dlouhodobé psychické rozpoložení, v takovém stavu bude i naše tělo.*

Intelektuální obrácení – introspekce

Postupně nastoupil cestu duchovního růstu, růstu vědomí, tedy poznávání sebe sama, poznávání svého božství, své pravé podstaty. To vše znamená růst v lásce.

email od Roberta z 25.5.2012

Pamatuješ na moje problémy v české extralize? V té době jsem myslel, že to je nějaká dlouhá migréna, jejíž příčinu jsem neznal. Pak když jsem byl na kompletním vyšetření, tak zjistili, že mám špatnou krční páteř. Ale až na lůžku, poté co mě přivezla rychlá, jsem zjistil příčinu – totální fyzický stres. Dny před tím jsem měl strašné stavy, a dokonce jsem si myslel, že budu muset skončit s šachem, jelikož když jsem usedl k šachovnici, tak jsem okamžitě propadal těm stavům. Strašná panika. Hrůza. Až před pár dny, když jsem seděl na balkoně a relaxoval, zjistil jsem, moje vyšší já mi to prostě řeklo, že jediným klíčem a lékem pro mě je najít KLID, vnitřní klid.

Bylo hrozné zjištění, že téměř VŠECHNO, co jsem před tím dělal, jsem dělal ve stresu a spěchu. Úplně jsem se zlikvidoval. Totiž když cokoliv teď dělám a co mě stresovalo, začnu pociťovat ten stav paniky, omdlévání a bouchání srdce. Nevěřil bys u kolika věcí se to děje, třeba i u jídla, musím se naučit „znovu jíst“ v klidu, musím se naučit jinak myslet. Stačí negativní myšlenky a jdu „do kolen“. Třeba jsem se naučil nakupovat bez stresu. Už když jsem byl „zdravý“, tak jsem byl hotový z obchodů, vždycky jsem si myslel, že mně strašně klesl tlak, ale ve skutečnosti, jsem stresem a negativními myšlenkami (kde je matka, trvá jí to!, zkur...í lidi) jsem si ten stav přivolal sám. Naučil jsem se chodit regálama pěkně v pohodě a klidu, a prostě si užívat to, co je.

Nemysli si, že jsem nějaký duchodce. To ne, to je něco jiného. Abys cokoliv změnil, a byl s životem spokojen, je třeba ne změnit vnější věci, třeba si někdo myslí, že když bude mít babu, hned to bude OK, nebo nové auto atd., ale ty sám se musíš změnit, vnitřek, sám sebe a pak vnějšek světa bude skvělý :-).

PS: Hlavní spouštěč bylo to, že jsem přecházel mírnou nemoc a do toho jsem se strašně fyzicky huntoval, tělo mi dávalo signály (migréna, najednou miliarda uhrů atd.), ale já to ignoroval, až se pak jednoho dne „zhroutilo“. Ale hlavní problém byl STRES, který jsem si neuvědomoval, od rána až do večera jsem se FURT stresoval, furt se hnal, rychle a rychle, rychle všechno, všechno na čas a rychle a honem. Myslím Viktore, že by to mohlo pomoci i tobě...

Jako by Robert mluvil z Viktorovy duše. I Viktor kvůli extrémnímu fyzickému a psychickému stresu, napětí z šachových turnajů v podstatě skončil ve 25 s profesionálním šachem, i jeho tělo i duše silně trpěly. Do té doby hlavně na nevědomé úrovni prožíval poslední roky jeho organismus na turnajích *hrůzu a totální paniku* – takto nemohl dále pokračovat. Robertova slova však nebral ještě vážně třebaže už došlo k lehčímu zvratu v jeho nitru. A v duchu ve svém stále silném perfekcionismu si myslel o Robertovi, že je slaboch a důchodce, přitom byl sám tou dobou napjatý jak tětiva – neuvědomoval si to. Třeba při nakupování byl skoro vždy nasraný, *ostatní zdržujou, skvělý Viktor ztrácí čas zbytečným nakupováním* a tak dále. Ale určitě to i tak na Viktora nějak zapůsobilo, Robert mu vlastně už tehdy naznačoval, že za utrpením jsou myšlenky a pocity, se kterými se ztotožňujeme. To však jeho mnohem patologičtější mysl než Robertova, zatím vůbec nechápala. Avšak přeci jen trochu pookřál v letech 2012-2013. S drobným uvolněním ho život, snad *vyšší já*, nasměroval do hlubin svého nitra. Přesto vše zatím zůstalo hlavně na intelektuální úrovni. Ač to v tu chvíli netušil, hledal to samé jako Robert, vnitřní klid, chtěl žít bez stresu, tedy mít otevřené srdce. Doslova se učil znovu žít, ale to se více dařilo až od roku 2019.

email Robertovi z 6.6.2012

Asi zažíváš podobnou nechuť jako já na Kubě nebo v Plovdivu. Nejsou to zrovna příjemné pocity, ale zas je třeba to dohrát, odpočinout a na jiném turnaji to zas rozsvítit.

Když už člověk lehce objeví, že život je mnohem pestřejší, než jak si myslel, jak byl vychován, stará životní přesvědčení jsou velice nalomena, přichází ztráta motivace, nechut' hrát. Na jaře 2012 proběhl počátek obrácení Viktorova směřování v životě. Byl to počátek představ o tom, v jakém stavu by mělo být jeho nitro, jaký by měl být. Počátek duševního či duchovního perfekcionismu.

email z 30.7.2012

Asi před měsícem jsem si dal za cíl, že bych si chtěl najít konečně nějakou holku, nikdy jsem v tom smyslu nebyl aktivní, je třeba to změnit. Celkem dost jsem přebudoval žebříček mých životních hodnot a změnil na spoustu věcí náhled. Taky bych se chtěl konečně po ukončení studia definitivně osamostatnit, odstěhovat. Cítím, že atmosféra doma mě svazuje a když jsem jinde, tak jsem mnohem volnější, jiný člověk, lepší. Poslední půlrok jsem si připadal hodně nešťastný, moc mě toho nebavilo. Před dvěma měsíci mě kámoš ukázal spoustu zajímavých knih, takový návod, co pozměnit v životě. Je to takový můj manuál na štěstí, cítím, že mi to může hodně pomoci.

Během studií na VŠE žil mimo semestr od června do září a od prosince do února doma, v Pardubicích, když nebyl zrovna na turnaji. Domácí depresivní atmosféra ho extrémně dusila. Mentální rodinné vzorce, na které se jeho mysl pořád silně chytala, způsobovaly, že doma dosti trpěl. Poslední dobou, jak Viktor velmi zcitlivěl, vnímá víc a víc, jak se skutečně vše velmi ovlivňuje. Jak něčí neklid či klid myslí ovlivňuje jiné osoby v daném prostředí.

email od Roberta z 2.9.2012

Vidím, že šachy hraješ v pohodě a lehce, že by ala Mnich?:-)

Velký pozitivní vliv na Viktora zřejmě měla kniha *Mnich, který prodal své ferrari*. Ta byla srozumitelná pro jeho tehdejší silně narcistický stav vědomí. Poprvé se setkal s jistou přesazností, která s ním velmi rezonovala. *Vzdát se veškerého majetku kvůli něčemu neuchopitelnému, kvůli něčemu vnitřnímu. Snad kvůli klidu?* Tento a jiný vliv přinesl závan uvolněnosti. Jakmile veškerá zaslepená pozornost, veškerý čas nebyl věnován šachu, ozývalo se víc jeho nitro, zejména velká opuštěnost. Objevení nějaké vnitřní dimenze byl velký zlom, odstranilo to totální zaslepenost šachem a zaslepenost tehdejším čistě materialistickým pohledem. Postupné objevování této dimenze ho pohltilo, objevoval živou vodu. A hned mu to bylo nesmírně blízké. Později lidem v duchu vyčítal, že tento rozměr života před ním tak dlouho tajili. *Každý však svého štěstí strůjce.*

email Robertovi z 20.2.2013

To jo, lidi jsou si nejen podle Krista rovni před Bohem. Poučku o prvním a posledním pochopitelně znám, ale asi se na to musím víc v daný moment soustředit, právě pýcha a přehlížení až někdy opovržení druhými jsou moje největší slabinky.

email Robertovi z 19.2.2013

Jak se ti dařilo nebo podařilo vyháňt zlé, „dábelské“ myšlenky, třeba jako závistivé, nepřejícné, sobecké, zlopřející a podobné? Je na to nějaký recept? Snad krom modlení. Nebo je lidstvo a já s ním definitivně odsouzeno ke hříchu? Lepší se to u mě, ale stále v tom mám mezery.

Neřesti byly identifikovány, Viktor měl snahu je přepisovat, bojovat s nimi, ta se však ukázala být neúčinná. Myslel si, že se jeho duševní stav lepší, ve skutečnosti jen potlačoval to, co se mu nehodilo, a tím víc klamal sám sebe.

email Robertovi z 20.2.2013

Taky myslím, že jsem našel něco jako vnitřní hlas, i když ten abstraktní pojem možná chápeme rozdílně. Přesto jsou někdy momenty, kdy zlé myšlenky utlumí i vnitřní hlas a pak je potřeba zapojit s vypětím všech sil vůli a zahnat je postupně. Je třeba na tom stále pracovat.

Chápu, že nelze Boha a spirituální věci pochopit rozumem. Ovšem nevidím jediný důvod, proč bych měl přistupovat na jakousi abstraktní, neprokazatelnou alternativu a té se podřídit. Momentálně jsou ve mně zábrany, které mě pevně drží v těchto kolejích. Věrouka je super, co se týče všech těch principů, hodnot, životních postojů. Z toho se snažím čerpat, ovšem to, jak to celé vzniklo je jiná otázka, momentálně pro člověka nesrozumitelná. Sokrates měl intuici, kterou je třeba často následovat, i když to pro racionalisty není snadné.

Viktor již možná velmi lehce zaslechl ze svého nitra i něco pravého. Něco, co ho v naprostém zárodku začalo vést domů, k vnitřní svobodě a klidu, k naší pravé podstatě, jakýsi vnitřní intuitivní tichý hlas nevycházející z ega. Něco, co tam bylo stále, ale přehlušeno neustálým přívalem myšlenek, které odváděly jeho pozornost, jelikož se s nimi ztotožňoval. Jako by s odchodem šachové zarputilosti, tedy v drobné uvolněnosti, se otevíral prostor tomuto hlásku srdce, který ho vedl k pravé podstatě lidské existence. Od roku 2014 byl tento hlásek vnímán více konkrétně jako vedení Boží Prozřetelností, jež ho vedla od knihy ke knize, od člověka k člověku, od situace k situaci, aby bylo pochopeno víc a víc, jak je ovládaný svou myslí. Od roku 2020 toto vedení nabralo opět obecnější čistě intuitivní podobu, podobu jakéhosi vnitřního mistra.

Před křesťanstvím četl *moudré* knihy, ale zůstávalo to na intelektuální úrovni, více poznával své ego, ale ono ho ovládalo neméně. Bylo potřeba účinnější nástroj k otevření srdce. Život byl

i přes čtení těchto knih velké utrpení, nezbyvalo než hledat a zjistit, co je příčinou utrpení, najít pravdu. Viktorovou ambicí zpočátku duchovního hledání ve 24 letech bylo nalézt aspoň trochu štěstí v životě. Nechápal, jak se lidi mohou usmívat, radovat, když je život takové utrpení, *přeci se musí přetvařovat*. Jeho ego jako každé jiné soudilo podle sebe, podle svého nastavení. Každé ego si myslí, že jeho vidění světa je jediné možné, pravdivé, že ví vše nejlépe. Až později bylo pochopeno, že třebaže jsou lidi ztotožnění se svým egem, nemají tak patologické naprogramování mysli, a tudíž nemusí v životě tolik trpět.

email Arance z 18.10.2013

Čím dál tím víc si uvědomuji, že občas potřebuju nakopnout, ne ve smyslu nějakého impulsu, teda, což o to, to taky, ale nyní jsem měl na mysli třeba nakopnout do rozkroku, abych se vrátil nohama na zem a začal používat hlavu. Bohužel mě občas přemůže moje ego, moje emoce, jakési dítě ve mně, a chovám se skutečně ošklivě. Mám více takových slabších míst, právě o nich byl třeba ten papír, který jsem Ti nenechal přečíst, ale i další. Proč jsem Ti jej tak promptně vytrhnul? Přišlo mi, že bys, až moc brzy pronikla do mého nitra, kde jsou taky slabiny, měl jsem z toho obavy. Nestydím se za nic, co si takhle píšu a časem Ti to ukážu, budeš-li mít zájem.

Již v roce 2013 použil v podstatě terminologii vnitřního dítěte, aniž by tušil, o co jde. Avšak až o 6 let později jej začal sytit láskou, před tím se ještě pár let z po lásce lačnického dítěte stávala stále větší obluda.

Nikdy dobrovolně vědomě nespolečně pracoval v uvozovkách se zlem, ale to nikdo, lidi jsou pouze otroky své mysli jako byl on. I ten, u koho se zdá, že dobrovolně a vědomě páchá zlo, žije jen v ještě větší nevědomosti, ještě silněji je ovládán, posednut svou myslí, není v tom svobodný, nemá svobodnou vůli. Koho pak z čeho vinit? Došlo tak k intelektuálnímu zvědomění obludy, ale jak se od ní osvobodit? *Pozitivní masky, dostat se z negativního do pozitivního smýšlení, snaha přehlušit, potlačit obludu, bojovat s ní?* To nikam nevedlo. A obluda jen působila víc a víc utrpení v jeho životě, žít s ní normální život nešlo.

Morálka instalovaná z venku je slepá. Slepě následovat nějaká pravidla, povinnosti vede k odcizení sám od sebe, a to není cesta ke štěstí v životě. Viktor se od roku 2012 do 2020 svazoval všemi možnými morálními nařízeními. Ego se snažilo být pozitivní, snažilo se milovat, avšak to vše byla jen nevědomá snaha zalíbit se druhým. Na nevědomé úrovni si v té době myslel, že mu to přinese štěstí v životě. Až pochopení, že v podstatě není rozdíl mezi pozitivním či negativním myšlením, až uvědomění, že to právě se nachází za jakýmkoli myšlením, vneslo světlo do Viktorova života. Ale nepředbíhejme.

email z 28.3.2014

Člověk se víc pozná, o to hlavně jde. A já se sebou nejsem spokojený, dá se to říci i silněji, a toto může být cesta.

Viktorův duchovní perfekcionismus dominoval do roku 2020 jeho životu, nespokojenost se sebou, nepřijetí sebe sama takový, jaký byl. Chybu primárně začal vidět na své straně, již nebyl tak dominantní program oběti, avšak zejména s křesťanstvím dominovaly pocity viny, duchovní a duševní sebehrůzství, ego jej plísnilo za duchovní nedokonalost, byla to další hojná pastva pro ego, další extrém.

Na jaře 2014 četl více velmi srozumitelných knih od Dalajlamy, koketoval velmi lehce s meditací a s pro něj tehdy zcela nesrozumitelným buddhismem. Nějaké ne-já – anátman, jakási pravá prázdnota, nicota, jednota, meditace, bylo pro Viktorův stav vědomí naprosto neuchopitelné, tudíž s meditační praxí vůbec nezačal. A tak nejen pod vlivem Dalajlamovy knihy *Dobré srdce: Buddhistický pohled na Ježíšovo učení* ho to záhy zaválo ke křesťanství.

Zřejmě již od roku 2013, ale hlavně pod vlivem knih Dalajlamy, které na Viktora silně působily, následovalo občasné zatím dosti z hlavy vyjadřování vděčnosti. Snad za poznání vnitřní dimenze a tedy naděje, že velké utrpení jednou skončí, snad vděčnost, že naprostá beznaděj skončila, snad vděčnost z jistého drobného zpokornění. Do té doby bylo zcela nemyslitelné pro Viktorovo ego vyjadřovat vděčnost. *Za co, za obrovské utrpení?* Vyjadřování vděčnosti bylo prvním krokem k transcendenci. Aby se projevila autentická vděčnost, vděčnost ze srdce, musel se objevit první záblesk nezištnosti, to proběhlo zřejmě až o něco později. Komu vděčnost? Nikomu konkrétnímu tou dobou, snad osudu. Jeho mysl si však potřebovala prožít ještě něco jiného, vděčnost něčemu či někomu konkrétnímu, než dospěla k této jednoduchosti, avšak již ze srdce, ze svého bytí, nikoli hodně z hlavy, z intelektu jako dřív. Potřeboval prožít své teistické, dualistické náboženské období, tedy vděčnost bohu, Ježíši. Do života mu vstoupily pojmy jako soucit, tolerance či odpuštění. A zdálo se, že už o něco víc nesobecky, nezištně myslel na druhé, než však koncem svého křesťanského období zjistil, že je za jeho pomoci bližnímu jen ego, vypočítavost, i za tím myšlením na druhé. Třeba s tím zistným motivem, jak si získat sympatie. Vše bylo z hlavy, měl nad sebou bič, jaký by měl být, nosil pozitivní masky a potlačoval v sobě to, co by mu sympatie nezískalo. Jeho ego mu přikazovalo, jaký by měl být, aby ho lidi neopouštěli, avšak takto se změny k lepšímu docílit nedá, ba naopak roste napětí.

email Arance z 10.4.2014

Poodhaluji svou dětinštější část povahy. A neber to, prosím, jako že si Tě chci podmanit či zoufale zachránit vztah, když Ti dovolím částečně nahlédnout do mého nitra. Do jeho jádra bys zavítala až po přečtení zbylých poznámek. P.S. Z některých vět to bude vypadat, že jsem „psycho“, ale není tomu tak:).

Část poznámek o tom, jaký by měl Viktor být, z přelomu 2013-2014:

Vždy dávám přednost jejím pocitům. Když přijímám domluvy, neznamená to, že by se snížilo mé postavení v jejích očích, nepřenechávám jí tím otěže. Přítelkyně mi ukazuje, kde se mám změnit, má pravdu, lepší vhled, bude si mě víc vážit a ponechá „vedení“. Nearogantní, ne všemu rozumím. Přiznám si chybu. Ptám se na radu. Na výtku nereaguji: „nemáš pravdu, nechovám se tak vždycky“. Ona si zaslouží lásku automaticky. Naslouchám, chápu, co je pro ni důležité. Nedělám si legraci z žádné stránky jejího života. Nemám nic sarkastického na její adresu. Lehkovážně nevyslovuju. Bezdůvodně nekritizuji. Svým postojem neprojevuju kritičnost nebo znechucení. Netlačím na ni. Nepoučuju, místo toho obejmu. Nejsem uražený jak děcko. Pochválím často, obzvlášť, když něco udělá pro mě, i na veřejnosti i v soukromí, upřímně, konkrétně. Musím vědět, co potřebuje. Říkám jí, že ji mám rád. Nemám pyšný postoj. Povzbuzuju často. Nesnažím se přechytračit jen proto, abych ukázal, že mám pravdu. Dokážu vyjádřit, co si myslím, že prožívá ve svém nitru. Prokazuju náklonnost na veřejnosti. Nepožaduju pohlavní styk, aniž bychom prožívali harmonii. Jsem citlivý, něžný a silný. Nedělám přednášky. Buduju smysl pro humor, smějeme se společně. Říkám, jak je pro mě důležitá. Bráním před ostatními slovně i fyzicky. Obejmu, když potřebuje povzbuzení. Chlubím se s ní před ostatními. Připravuju drobné radosti. Nekritizuji za zády. Neviním za věci, které jsou mojí chybou. Netvářím se jako mučedník, když jí vyhovím. Nutná milostná předehra. Nereaguji dřív, než zcela pochopím, co mně chtěla říct. Přijímám rady s vděčností. Rozumím jejím obavám a hranicím. Dám jí pocit bezpečí. Nesmí se stát z její přítomnosti rutina. Kvalitně strávený čas spolu. Jít příkladem. Ptám se, co se stalo, když vypadá podrážděně. Nikdy neříkám větu s významem: „vždyť jsem ti to říkal“. Dávám vždy na svůj úsudek. Nemám ty své rádoby vtípky, když se snažím pochválit. Chválím přímo, bez zábran, bez podivných úsměšků. Nepodřizuji ji, nikoho, svým požadavkům. Nekritizuji pořád. Když něco provedu, omluvím se hned. Budu-li projevovat ryzí lásku, bude na ni reagovat. Musím se

naučit chválit, každý den někoho pochválím!!!! Přemýšlím o věcech, kterými mě dělá šťastným. Jeden ze způsobů, jak poznáme, že si nás váží je, když nám říkají, jak si váží, jací jsme a co děláme. Soustředit se znamená nemyslet na věci budoucí, nýbrž na to zde a nyní. Láska vyžaduje rozvoj pokory, objektivitu a rozumu, absenci narcismu. Může být mým smyslem v životě rozšiřování, prohlubování mého duševního rozvoje? Ano? Vážím si sám sebe? Běda muži, který se karikuje kvůli ženě a obráceně. Nechovám se jak dítě, uraženecky, nedůtklivě. Co mi vadí, pak jí řeknu, ale jinak to neovlivňuje mé chování k ní. Omluvím se za občas pokleslou náladu. Vždy používám hlavu. Nebavím se o penězích. Nedělám si z ní nikdy srandu. Nejsem ironický, jízlivý. Neohmatávám ji pořád, trochu jí to vadí. Říkám jí často pěkné věci. Mým cílem je, aby byla šťastná. Nikdy neříkám nevím nebo je mi to jedno. Chovám se vlídně s pochopením. Věřím, nepochybuju, zaháním pochyby. Nemohu být šťastný, pokud budu neustále pochybovat. Minulost pryč, let us live the presence. Rozpoznám, kdy komunikuju emočně zatížen, vrátím se do klidu. Vždy dělám, co chci, co mně říká srdce. Nespekuluju. Nepřebírám názory jiných. Jsem hoden lásky. Naslouchám svému vnitřnímu hlasu, svému úsudku. Otevírám se, mluvím o svých zranitelných místech. Nehraju mocenské hry. Spoléhám na sebe. Neodsuzuju ostatní. Čistá a upřímná láska může rozbořit stud, pocit méněcennosti. Nedokazuju si intelektuální pseudonadřazenost. Jsem vždy vstřícný. Vždy ovládnou hádací touhu ega. Obejmu ji láskou. Říkám vše narovinu, jak si to myslím. Nic nedělám proto, abych se mohl chlubit, aby mě ostatní chválili. Ona je pro mě mimořádně důležitá, ovšem není středobodem vesmíru, můj cíl, můj úkol, můj smysl života je výš. Chovám se tak, aby na mě byla pyšná. Nevzdám se mé cesty. Nikdy neříkám, udělej si to, jak chceš. Navrhnou řešení, rozhodnu. Nevyzývám, neútočím. Nemyslím, co bude za rok, žiju teď. Nedostatky druhých беру jako součást osobnosti. Zaměřuji pocity pozitivním směrem. Negativní pocit procítím. Nemám strach ze svých negativních manifestací a myšlenek, přetvořím je pozitivním myšlením. Když pomáhám druhým, pomáhám i sobě. Nedělám z ní hlupáka, neshazuju, neznevažuju. Nejsem hrubý. Nevtipkuju na její účet. Jen radikalita lásky může proměnit svět. Kdo se povyšuje bude ponížěn, kdo se ponižuje bude povýšen. Nepodivuju se nad máminou nedokonalostí, беру její nedostatky s tolerancí a pochopením. Jsem nad věcí, klid. Používám hlavu, nic neodfláknu, myslím logicky. Maximální koncentrace. Jsem rozhodný. Nestěžuju si. Nevycítám nikomu nic. Usmívám se, jsem pozitivní, veselý, zajímám se. Dívám se klidným harmonickým pohledem do tváře. Stále se usmívej, nikdy nevíš, kdo si zamiluje tvůj úsměv. Nečiním druhým to, co nechci, aby činili oni mně. Jakoukoli bojácnou chvíli potlačím, obzvláště tu vnitřní. Neříkám, že mě něco nebaví, ovlivní to negativně podvědomí. Nenechávám se litovat. Nedychtím po dokonalosti. Nesvádím svůj osud na jiné. Nekritizuju, nezdůrazňuju nedostatky, slabosti druhých. Nepotřebuju souhlas a uznání za své názory. Neobšťastňuju nucenými nabídkami pomoci a moudrostmi. Vyjadřuju více pozitivní emoce. Lépe artikuluju. Nemám nereálná přání, ambice, svazuje to. Jsem spokojený sám se sebou. Hlupák se bojí zeptat. Nestresuju s časem, omezím komentáře k jejímu chování. Vážím si sám sebe? Nestresuju se, že vyvrcholení může déle trvat. Nemyslím na nic, nemyslím na nic, nemyslím na nic, prostě si užívám pocity vzrušení. Chovám se jako gentleman! Ale i vnitřně správně. Prosím, nikdy to nedávej nikomu číst.

email Arance z 16.4.2014

Knížky nejsou všechno, život není na papíře. To je svatá pravda, nelze jen číst, ovšem na druhou stranu je nezbytné číst, pokud například nechceš opakovat chyby, které již někdo udělal. Jak jinak se tedy má člověk posunout vpřed, když ne čtením? Kdepak, rád to slyším, budeš překvapená, až budu ten nejspontánnější ze všech spontánních:).

Viktor život žil plně až od konce roku 2017, předtím skutečně unikal před sebou, před svými pocity – nejprve do šachu, pak do knih a do náboženství, unikal před životem do mysli. *Bál se života!*

email Arance z 23.4.2014

Pro mě, a určitě nejen pro mě, je důležité číst o vnitřním světě, hledat v knihách podněty a přemýšlet o tom, uvědomovat si spoustu věcí, které by člověka samotného nenapadly. Protože ani neví, že ho to má napadnout. To, o čem přemýšlím, se snažím realizovat v praxi. To, že jsi třeba v kolektivu, kde nevyčníváš, kde tě neobdivují jako mě v šachách, nebo jen tak nezištně někde pracuješ, je prostředkem, ale před tím je dobré pochopit, k čemu a proč prostředkem. Tak to mám já. A musím říct, že ač třeba nepochopen, toto čtení a uvědomování si mnohého mě momentálně naplňuje.

Ano, takový pocit mám, myslím, že to ale nemusí souviset s velkým egem. Neříkám, že se něco naučím snadno, ale mám vyvinutou důvěru ve svou učení a řekl bych, že je zdravé si myslet, že když je něco v mých silách a budu tomu věnovat nějaký čas, tak v tom pak budu dobrý.

email Arance z 14.6.2014

Taky jsem se po našem vztahu začal intenzivněji věnovat duchovnímu rozvoji, velmi mě to baví. Jak jsi trochu zlehčovala můj krátkodobý cíl být dobrý člověk, tak musím říct, že mě ta cesta k tomu velmi naplňuje.

Jakmile Viktor objevil tuto niternou dimenzi, jeho život se radikálně začal měnit, z naprostého chladného materialistického světa k naději a lásce. Do roku 2012 byl život velká nuda, jelikož žil jen na povrchu, v mysli. Neuměl se radovat z maličkostí, z přítomnosti. Poté byla nuda o něco menší, protože objevil vnitřní dimenzi, která ho přiváděla víc k sobě, avšak nuda zcela odcházela až od ledna 2020. Viktor zjistil, že život nepíše nudné příběhy, že nudné se zdají být pouze tehdy, jsme-li ztotožněni s myslí. *Život ze srdce je jedno velké dobrodružství.*

V květnu 2014 na šachovém turnaji Memoriál Soni Pertlové se v rozhovoru s kamarádem hájil ve srandě tím, že za něco nevhodného nemůže on, ale něco v něm, čím on není. Viktor byl ztotožněn s pozitivnějšími myšlenkami, jeho ego na sebe bralo tou dobou pozitivní masky, a intelektuálně se oddělil od některých zdánlivě hrozných, obludných, hříšných myšlenek.

Racionalista, ateista, materialista

Byl od mala skeptický k jakékoli slepé víře. Například se bál velmi čerta, po nějaké době mu řekli, že čert neexistuje. On opáčil, že *čerti sice nejsou, ale co kdyby zrovna tento byl pravý.* Snad o všem se potřeboval přesvědčit na vlastní kůži, a to se s ním táhlo celý život. Pojal nějaké přesvědčení a jeho přirozenost ho vedla ke kritickému zkoumání a následnému opuštění tohoto přesvědčení. Dokud nepochopil, že nemá smysl mít jakákoli přesvědčení.

Měl obrovský skepticizmus k něčemu mimořádnému, co neodpovídalo jeho stavu poznání, jeho zkušenosti, jeho racionalitě. Postupně ale víc zjišťoval, že pravda je víc ezoterická, iracionální, než by se zprvu zdálo. Musel být skeptický i ke svému skepticizmu. Rovněž zejména od roku 2020 většinou argumentoval jiným lidem z principu proti, aby na svá přesvědčení nahlíželi i z jiného úhlu, kriticky – aby vystoupili ze svých zajetých strnulých kolejí.

Život přináší situace neřešitelné pouhým rozumem, myslí, jako třeba u něj v otázce pokřtění. Rozumem, racionem se v důsledku dostaneme jen do slepé uličky, ve které však může přijít zásadní pochopení, že spoléháme-li se na rozum, raciono, hlavu, nic pak nemůžeme vědět. *Má pak smysl se držet tvrdohlavě něčeho, co nevím jistě, že tak je?* I velká pravděpodobnost se může ukázat být lží, *je to pouze pravdě podobné, a to je málo.* Tak lze postupovat v běžném

životě. Avšak ten, kdo chce poznat Pravdu, na tom nemůže ulpívat, ten se drží jen toho, co ví ze své zkušenosti stoprocentně. Právě toto přiznání, tato nevinnost: *Vím, že nic nevím*, je odrazový můstek pro skutečné vědění, vědění ze srdce, z pravdy. Tato otevřenost dává šanci i tomu, co na první pohled náš rozum odmítá, je nezbytná na cestě poznávání podstaty, pravdy, poznávání sebe sama. Racionalita nejlépe udělá, když člověka přivede do slepé uličky a ten se otevře v tu chvíli svému srdci. To je to nejracionalnější, co racionalita může udělat. My, ve smyslu ega, našich představ, naší vůle nejsme chytřejší než srdce. Není snad racionální netrpět, a co když netrpět umožňuje pouze život ze srdce?

Do 25 měl naprostou nedůvěru v život, ve vše, měl zcela zavřené srdce, jen se ztrácel nevědomě v mysli. Zcela nevědomě ignoroval pocity, emoce, myšlenky, jako by vůbec neexistovaly, pak zjistil, že celá tato realita je o nich. *Jaký je náš vnitřní svět, takový je i ten náš vnější*. To vše na kvantové, duchovní úrovni. Tu ryzí materialista zcela ignoruje, avšak je to úroveň, bez které nelze prožívat život v plnosti.

Měl velkou potřebu řádu. Musel mít vždy vše hodně promyšlené, aby bylo vše logické a racionální i na duchovní cestě – také aby ho nic nepřekvapilo, takový přístup byl velmi pomalý, rigidní, strnulý, vycházející ze strachu. Byl uzavřený v hlavě a neměl žádné spolehnutí na své citění, intuici. V dětství byl naučen, že vždy, když se na něj spolehnul, působilo mu to velké utrpení. Proto měl dlouho velkou nedůvěru v pocitovost, intuitivnost. Nemohl být sám sebou, nemohl si dovolit být spontánní. Proto žil velmi těžkopádně, jelikož byl plně ztotožněný s takto nastavenou myslí. Člověk netouží po ničem jiném než po uvolněnosti, ta však může přijít pouze tehdy, jsme-li více intuitivní, více napojení na sebe.

Viktorova intuice alespoň do roku 2013 velmi strádala, ne že by měl špatnou šachovou intuici, ale časem jí snad vůbec nedůvěřoval, byl uvězněn v hlavě, vše potřeboval kontrolovat hlavou. Celý život, zejména v šachách a pak hlavně během duchovního hledání, třeba když si něco přečetl a v daný moment to pochopil, ale následně záhy zapomněl, o čem to přesně bylo, tak měl důvěru, že to i tak zůstalo v jeho nitru, že podstata toho sdělení se do něj zapsala, že ho to i tak plnohodnotně ovlivnilo, proměnilo. Snad se tak projevovala intuitivnost – to, že Viktor jako ego nemusí všemu rozumět, vše kontrolovat či znát všechny detaily. To byl velmi dobrý základ pro duchovní cestu. V nějakém smyslu tak nebyl trvale jednostranně zatížen logikou, intelektualismem, racionem, což se více začalo projevovat od roku 2013. *Vše krásné v životě přináší právě znovuobjevovaná intuitivnost*.

Třeba i uvěřit v boha či Ježíše vyžadovalo jakousi racionalitu v tom, že byl naprosto zoufalý ze sebe, ze svého nitra a nevěděl, co s tím, potřeboval berličku, pomoc. Srdce ho vedlo roku 2014 do křesťanské zkušenosti, která byla v tu chvíli potřeba. Měl velkou snahu být nezištným člověkem, otevřít své srdce. Otevíral jej však zpočátku rozumem, racionality, intelektem, což se ukázala být pouze slepá ulička vedoucí k duchovní povýšenosti.

Jako u obrovského materialisty, ateisty, racionalisty došlo někdy kolem 26. roku života k uvědomění, že proč by měl obětovat svůj život vědě a čekat, až ho zachrání, zbaví utrpení, a tak pod tíhou utrpení vzal vše do vlastních rukou, otevřel se něčemu přesažnému. Že je tu něco přesažné dokládá i kvantová fyzika, substancí veškeré materie, tedy za veškerým projeveným světem, je něco jednotného, podstatného, bez času a prostoru. Avšak to je zakusitelné pouze existenciálně, tedy růstem vědomí.

Křesťanství – pootevření srdce

Asi ve 25 a půl začaly pozvolné námluvy s křesťanstvím, četl bibli s radostí, iracionální víra mu však byla ještě vzdálená. Avšak postava Ježíše ho něčím fascinovala. Jeho tehdejší stav vědomí, jeho zavřené srdce potřebovalo projít křesťanstvím. Ještě v dubnu 2014 třeba četl knihu o rozpouštění ega od syna Míly a Eduarda Tomášových, ale nebylo to pro něj v tu chvíli srozumitelné, tehdy pro jeho stav srdce bylo srozumitelné křesťanství duality, dobro, zlo, bůh,

d'ábel – boj, odpor nikoli přijetí. Tou dobou vůbec nevěděl, kdo jsou Míla a Eduard Tomášovi, tematika osvícení pro něj byla zatím zahalena.

Srdce ho postupně zaválo ke křesťanům. Velmi ho lákalo jejich společenství, lidi působili jinak než ti, které znával. A právě tato náplast na jeho osamělost a naplněná touha po přijetí a jiné prožitky byly jakýmsi úplatkem jeho racionalitě. Která i v den křtu, skoro rok po jeho křesťanském obrácení, měla silné pochyby o pravdivosti církevních dogmat. Avšak jistá naděje, třebaže už ne tak velká jako o pár měsíců dřív, v pravdivost křesťanského učení tam přesto byla.

Protentokrát zvítězilo to, kam ho to táhlo, kam ho táhlo srdce, ne jako vždy racionalita. I když srdce někdy jedná iracionálně, tedy v nesouladu s racionalitou, může to být pro nás cenná zkušenost, ze které něco pochopíme. A navrátíme se k raciu, avšak již plně v souladu sami se sebou, se svým srdcem. Když si dovolíme jít za srdcem, aniž bychom měli vše zdůvodněné, promyšlené – když spočineme v tom, že nevíme, pak se více otevíráme životu, bohu, pravdě, pravému vědění. Viktorovo srdce se potřebovalo nadechnout.

Jeho křesťanskou zamilovanost vydatně nasýtila akce Celostátní setkání animátorů v srpnu 2014, byl tam snad jediný nepokřtěný. V tu dobu to byla živá voda pro jeho vyprahlou duši – hlavním tématem bylo *Nikdo není ostrov*, což bylo pohlazením pro jeho osamění. On sám na jedné besedě zaskočil ostatní odpovědí na otázku, čím byl Ježíš výjimečný, *radikalitou lásky*. Jeho srdce se pootevřelo a postupně zjistil, že věří v boha i Ježíše. A že je mu v tom společenství nádherně, cítil, že konečně našel domov.

Až 6krát týdně hlavně zpočátku chodil na mše, které pro něj byly často jako vnitřní filharmonie, zakoušel velmi krásné prožitky. Jako by jím projížděly nějaké příjemné vlny, nějaká energie, něco se v něm probouzelo – obrazně řečeno srdce, které bylo 26 let silně dušeno hlavou. Také společenství mladých lidí jednou týdně v kostele bylo pro něj něco úžasného, těšil se tam vždy, vše bylo velkou náplastí na jeho osamělost. *Skutečně však osamělost zmizela?*

Četl svaté, studoval teologii. Jezdil do klášterů většinou na týden, nebo na duchovní cvičení, to byly silné očištění, být opět jen sám se sebou v tichu bylo hodně náročné. Být v klášteře bylo jako být v jiném světě. Setkal se tam s lidmi žijícími úplně mimo jeho běžná očekávání. Ovanul ho závan toho, že se může zřejmě žít i zcela jinak, než k čemu byl od mala veden. *Odevzdat svůj život bohu!*

Zpočátku vše bylo velmi extatické, něco se ve Viktorovi probouzelo, zřejmě dlouho potlačovaná láska. Byl myslí i snad srdcem neustále s bohem a Ježíšem. Dá se mluvit o mystičtější období, kdy se ego jako by hodně vyplo a dalo prostor srdci, Viktor býval náramně zaplavován láskou. Snad celý podzim, nejintenzivněji v září, se ho držel tento povznesený stav. K lidem, ke kterým dřív cítil zlobu, hněv či nenávisť, cítil nyní na nějakou dobu až extatickou lásku. Byl to velmi intenzivní prožitek, jaké to krásné, naplňující, neuvěřitelné může být.

V tomto silném obrácení se na krátko velmi uvolnil, mohlo tak dojít k jistému uvědomění, pochopení, ve kterém v něm mohlo něco procitnout, něco pravého, nezatížené egem. Něco, co ani jeho ego, mysl, hlava nemohla zpochybnit. Uvědomil si, do jaké beznadějně situace se svým životním racionálním, vypočítavým směřováním dostal a v modlitbě odevzdal bohu vedení svého života, v modlitbě došlo na rezignaci vlastní vůle, vlastních představ. *Ved' mě!* Tedy více se otevřel naslouchání hlasu srdce, hlava však ještě pár let dominovala. Přesto už si něco podstatného, pravdivého, čistého razilo cestu. Modlil se k bohu o pravdu, lásku a moudrost, až na zlepšení zraku v podstatě nikdy o nic jiného.

Ježíš šel dál než běžné psychoterapie, jeho láska je radikální, všeobjímající, a to Viktora fascinovalo a sytilo jeho duši. Jeho obrácení v druhé půli roku 2014 bylo velmi horlivé, připomínalo mu to zpětně obrácení svatého Pavla. *Z velkého hříšníka byl pokořen před bohem*. Avšak obrácením ego nezmizelo, jen si dalo na chvíli pohov.

email faráři Zdeňku Wasserbauerovi z 24.10.2014

Předmět: Boží cesta

Ač jsem si toho nebyl vědom, mé kroky po Boží cestě začaly mnohem dříve než toto léto. Boha jsem až do léta 2014 považoval za výmysl slabých, berličku, které se potřebují chytout. Je vidět, že jsem víře vůbec nerozuměl, co nešlo pojmout rozumem, jako by nebylo. Také jsem se domníval, jako velký perfekcionista, že na vše stačím sám, dá se říci úplně sám, Bůh byl výmysl. Rodiče se rozvedli a moje vztahy s nimi zamrzly na nedobrému stupni, hlavně s mámou, které jsem to celé kolem rozvodu přičítal. Ani se sestrou jsme neměli pravý sourozenecký vztah, velmi to přičítám tomu, že jsem vždy sledoval sobecky svou šachovou kariéru a na něco jako dobré vztahy jsem „neměl čas“. Naštěstí se i to díky působení Ducha svatého zlepšuje.

Naši jsou velmi materialističtí tedy také ateističtí, ač táta byl po narození na žádost prababičky pokřtěný, nikdy však nepraktikoval víru, a dá se říci necitliví, obzvláště táta. A jeho zatvrzelé srdce jsem do jisté míry zdědil. K zatvrzení mého srdce jistě přispělo také to, že jsem velmi dlouho slepě „následoval prezidenta Klause“, byl jakýsi můj vzor, bohužel jsem se příliš nedíval na lidskou stránku. Jsem nesmírně vděčný Bohu, že mé srdce obměkčil.

Prababička ze Žďáru nad Sázavou byla velmi horlivá věřící, snad ta její horlivost dolehla až na mě. Děda dokonce ministroval, ale zřejmě na vysoké škole zcela od víry upustil.

Křesťanský svět mě, dá se říci, přitahoval již od střední školy, musím však podotknout, že pouze z učeneckého, znalostického pohledu, kdy jsem sice nárazově ale s oblibou poslouchal pořad o monoteistických náboženstvích v Českém rozhlase – Kořeny. Neodpuzovalo mě to, naopak zaujalo. Vždy jsem se rád podíval na filmy s křesťanskou tematikou, bylo to však jen ze studijních důvodů, jelikož jsem velmi dlouho považoval Boha a vše kolem něj za pěknou pohádku. Což jsem prý dokonce řekl kamarádce po přečtení Bible na cesty a ještě jedné křesťanské knihy, které mně půjčila v roce 2008. Přístupoval jsem k tomu stále velmi povrchně. Krista jsem však nikdy nezavrhoval, tedy aspoň, co si pamatuju, naopak mě jeho postava hlavně podvědomě vždy velmi přitahovala. Takto vlašně to probíhalo až do léta 2012.

Mnohem větší význam jsem duševním a duchovním věcem začal přikládat právě před 2 lety, snad to souvisí i s dokončeným studiem na VŠE, a tudíž bylo více času na to, abych se nad sebou zamyslel, bral jsem duchovno víc než jen něco zajímavého. Že něco jako duchovní, nemateriální, nepovrchní svět je velmi důležité, jsem zřejmě definitivně zjistil právě až ve svých 24 letech, kdy jsem si začínal uvědomovat, že jsem nešťastný. Ano, vše to začalo z egoistických důvodů, a trochu jsem se začal zajímat o psychologicky laděné knihy. Mnohem víc jsem začal poslouchat Kořeny, stahoval a sledoval biblické filmy, četl mnoho, avšak stále bezbožné knihy, hlavně člověka duševně rozvíjející, a začínal tak trochu s děkovnou modlitbou, ovšem nevěděl jsem komu, proto jsem si za to dosazoval třeba osud.

Snad až obě nevěřící partnerky v letech 2013-2014 mně ukázaly, jak na tom jsem mizerně, co se duchovna a z něj vyvěrajícího chování týče. Pochopil jsem a uvědomil jsem si díky nim mnohé. A byl stále více nešťastný, nikoli z rozchodů, to mnohem méně než z toho, jaký ve skutečnosti jsem. Uvědomil jsem si, že celý život naplňuji své egoistické, sobecké představy, vše musí být podle mě. Ostatním přeju neúspěch, hněvám se, když se mně něco nedaří, jsem závistivý, pyšný, domýšlivý, panovačný, chamtivý, podvádějící, toužebný, lačný a chtíčový. Konal jsem mnoho hříšného, avšak nic, co by bylo druhým nepříjemné nebo je nějak poškozovalo, nicméně mě to sráželo níž a níž, do věčných pekel. Od mala jsem měl díky výhrám na šachových turnajích mnoho peněz a až zpětně jsem si uvědomil, jak mě celého peníze, úspěch, sláva a jakási moc naprosto zkazily. A jsem Bohu vděčný, že obrátil mou mysl a vysvobodil mě z tohoto otroctví. Skutečně jsem to celé vnímal jako otroctví, otroctví hříchu. A byl z toho velmi nešťastný. Vážím si tohoto nesmírného poznání.

V létě 2013 jsem si řekl, že konečně přečtu Bibli, stále však z naučných důvodů. Četl jsem s občas velkými prodlevami, a Bůh tomu chtěl, že jsem se k Novému Zákonu dostal až začátkem června 2014. O tom však níže.

Zásadní fáze hledání se začala v mém životě odehrávat v březnu 2014, kdy jsem díky dalšímu nezdaru na ME v šachách díky mé nezkrotné chamtivosti, pýše a domýšlivosti, začal velmi silně přemýšlet. A došlo mně, že mně kamarád, se kterým je můj duchovní zájem v roce 2012 velmi úzce spojen, a taktéž se stal věřícím, už na podzim 2013 oznámil, že postrádám jednu věc, bez které se nemohu posunout vpřed. Jednalo se a nepochybně stále jedná snad v menší míře o pokoru! Já ho však tehdy nebral příliš vážně. To, že měl naprostou pravdu, a že to skutečně může být klíč k mému veškerému trápení, jsem si uvědomil právě až díky tomuto velkému nezdaru v Jerevanu na ME. Tomuto objevu a mnohým dalším věcem, které jsem si následně uvědomil, pracovně říkám jerevanské poznání. To poznání právě spočívá v tom, jak je můj materialismus škodlivý, že se ženu za peníze, slávou, úspěchem, a při tom to nemá žádný smysl. V ničem jsem neviděl smysl! Všude prázdnota. A tím začala velká fáze hledání. Je zajímavé, že zcela spontánní, do ničeho jsem se nenutil ani tehdy ani nyní. Začal jsem studovat literaturu o pokoře, snažil se z toho poučit, změnit se. Četl jsem o egu, o jeho rozpouštění atd. O smyslu života. Avšak stále bezbožné knihy.

Další zlom přišel, když mě kamarádky pozvaly v březnu 2014 na rytmickou mši. Do té doby jsem do kostelů chodil jen jako turista, i když je třeba říci, že mě to často lákalo třeba na štědrovečerní mše, dokonce jsem již poslední dva roky poslouchal mše v rádiu a občas i v televizi. Poslouchal, avšak o Bohu si stále myslel své, že je výmysl. Lákala mě kázání, abych se z nich mohl poučit. Kamarádky velmi dobře věděly, že mě křesťanství velmi zajímá, často jsme se o něm bavili, ale myslely, snad stále oprávněně, že jen z učeneckého hlediska. Ony mně daly v lednu 2014 k narozeninám knihu papeže Františka, kterou jsem ihned zhltnul a jim ji pochválil. Ony mě úzce doprovázely celou již křesťanskou fází.

Rytmická mše se mně velmi líbila, již delší dobu jsem toužil po mši, ale jako bych si to neuvědomoval. Šel jsem pak na jaře ještě na pár rytmických mší, poté mě pozvaly kamarádky do společenství. Každé setkání ve společenství pro mě bylo jako svátek, byl jsem jim za to celě velmi vděčný. A velmi mě mrzelo, když jsem se nemohl dostavit. Asi jsem také začal více přemýšlet o víře.

V tuto dobu jsem taky rozvažoval, na kterou školu se chci v roce 2015 hlásit, a od religionistiky, ke které jsem nejprve tíhnul. I díky tomu, že mé jarní hledání postupovalo přes knihy dalajlamy, jsem se dostal, ani nevím jak, tedy vím, Boží rukou, v půlce června k teologii. Teologii chci skutečně od příštího roku studovat. A byl to právě dalajlama, který mě nasměroval zřejmě definitivně ke Kristu, především kniha Dobré srdce: buddhistický pohled na Ježíšovo učení a další.

Ne nadarmo můžeme dalajlamu a další lidské velikány považovat za Jany Křtitele, kteří nás volají ke Kristu, jsou jeho předzvěstí. Přiznávám, že jsem na jaře v době hledání koketoval s buddhismem, avšak i přesto, že má dalajlama skvělé myšlenky a buddhismus je určitě velmi potřebný pro mnohé, mně tam něco scházelo. Uvědomoval jsem si, že člověk sám na svoji proměnu nestačí, něco se může podařit, avšak trvá to dlouho a někdy se to ani nepodaří. Něco mně tam chybělo, chyběla tam Boží milost, Duch svatý!

Přistupoval jsem k hledání s tím, že chci sebe vnitřně změnit, abych byl šťastnější, stále jsem myslel jen sebestředně na své blaho. Je jasné, že knihy dalajlamy a uvedení jeho ctnostných myšlenek do praxe, mě začaly proměňovat. Byl to první krok, má cesta však vedla dále.

V neposlední řadě je třeba zmínit jednu příčinu, která taktéž podnítila můj hlubší zájem o křesťanství, a to katolické dívky, kdy mě velmi zajímalo, za jakých podmínek je možné soužití s nimi, i proto jsem hodně studoval články například na víra.cz.

Velmi důležitým momentem hledání byla debata na konci května s jedním kamarádem z českobratrské církve, který se mě snažil přivést k víře. Říkal jsem mu, že mám Krista moc rád, avšak Bůh je pro mě něco neuchopitelného, bylo však patrné, že můj postoj již nebyl nesmiřitelný. Závěrem debaty bylo to, že mě doporučil, abych Boha vyzval! Abych mu dal šanci, kterou jsem mu doposud nikdy nenabídnul. Jak to zní nyní směšně, pyšný človíček a dát šanci

Bohu. Něco se však změnilo a já jsem proti myšlence vyzvat Boha vůbec nic nenamítal. Dá se říci, že od té doby jsem byl neustále něčím vedený, jako bych se trochu pomátl, ve srovnání s tím, co jsem o Bohu tvrdil před tím.

Vše to bylo akcelerováno stále ještě zájmem o religionistiku. Již tehdy jsem se chtěl připravovat na přijímačky, které měly proběhnout až za rok. A začal jsem křesťanstvím. Ani to nemohla být náhoda, že právě tím. Všechny okolnosti, které mě naváděly na jaře a začátkem léta, směřovaly jen a jen ke Kristu.

Začátkem června jsem dočetl Bibli. Avšak zřejmě stále jsem četl očima a myslí bezvěrce, ale i tak to muselo ve mně zanechat stopy. Následně jsem si půjčil fakultou doporučenou literaturu k přijímacímu řízení. Nejprve tedy Literární a teologický úvod do Nového zákona. Poté knihu Křesťanská spiritualita, kterou jsem doslova hltal a snad i poprvé cítil, jak se mě to celé dotýká, jak je mi to blízké. Jako bych postupně nacházel ztracenou rodinu. Uvědomil jsem si, jak je křesťanství nádherné, do té doby jsem neměl příliš potuchy, o čem skutečně víra je. Od té doby šlo vše ráz na ráz, i když jsem si to třeba neuvědomoval, dostával jsem se pod Boží vliv stále více a více. Mé jednání se měnilo, mé srdce se otevíralo. Přemýšlel jsem nad tím, co čtu, a snažil jsem se to vkládat do svého života. Postupně jsem mnoho přečetl. Poslouchal jsem pořád dokola písničky z Taizé, asi už tehdy jsem chtěl Boha neustále oslavovat.

Začátkem srpna mě samy moje nohy vedené Bohem vedly do kostela, cítil jsem potřebu být Pánu a Otci na blízku, jejich blízkost mě naplňovala. To, že chci patřit do katolické církve vyplynulo taky samo ze sebe. Respektive tomu zřejmě dost napomohla kniha Malé církevní dějiny, i když mnohá popisovaná zvěrstva by naopak mohla mnohé odradit. Duch svatý však neznal jiné cesty než katolické.

V polovině srpna byl další zásadní bod. Animátoři, celá atmosféra mě pohltila, naučil jsem se tam modlit a od té doby rozvíjím svou modlitbu, většinou střelnou, poslední dobou se modlím z breviáře, rád chodím na růženec apod. Má modlitba se stále vyvíjí. Skvělé přednášky, které s veškerou četbou a dalšími přednáškami třeba kardinála Špidlíka nebo pátera Kodeta na Youtube, odstranily veškeré pochyby, které jsem kdy o Otci, církvi a jejích nařízeních, Kristu a víře mohl mít. I díky Animátorům se můj vztah k Otci zásadně prohluboval.

I další křesťanské akce jako festival United ve Vsetíně nebo exercicie na Velehradě vedené otcem Kabrdou, mimochodem jsem Vás od něj zapomněl pozdravit:), nebo exercicie v Českém Těšíně vedené místním polským knězem, mně umožnily mnohé pochopit, hlavně to, jak je modlitba strašně důležitá a jak je společenství důležité.

Od začátku září chodím do kostela snad pokaždé, když to jde, a že to jde často. Kostel je místo, kde se cítím skvěle, po každé mši odcházím naplněný Boží „přízni“.

Myslím, že má víra není jen prvotním poblouzněním předdimenzované chytlavými chválami, hromadným nadšením nabitých akcí či jiných povrchnějších lákadel. Myslím, že má víra je velmi hluboká, že jsem pochopil, proč věřím, a že můj pohled na Boha se diametrálně změnil za poslední měsíce. Definitivně jsem až určité jistoty, i když lze u víry o jistotě těžko hovořit, nabyt drobnými dvěma znameními, která mě Otec poskytnul v průběhu září.

I díky tomu všemu jsem se ponořil do Boží lásky tak hluboko během posledních měsíců, že mě často na mysli vytanuly myšlenky na kněžství nebo mnišství. Nicméně, myslím, že Otec mě naznačil, že na to zatím nedozrála doba, pokud vůbec někdy. Naznačil mně to tím, že ve mně vzbudil hluboké city k jedné dívce. Jsem si vědom, že by mohlo v tom případě dojít k popletení lásky k Bohu a k oné dívce, přeci jen jsem stále ve fázi proměny, a proto se to snažím odlišovat, nikoli však proti Boží vůli.

Ke všemu přistupuji poslední dobou velmi kontemplativně a pokouším se hledat ve všem Boží vůli. Nejkrásnější čas je pro mě čas strávený s knihou plnou Božího slova, poslouchající přednášky inspirované Božím slovem, chozením na mše svaté, posloucháním chvál. Velmi povzbudivé pro mě je to, jak vidím a cítím, že Duch svatý ve mně pracuje a metanoia, tedy proměna, mé osoby neustále probíhá.

Bůh mě skrze Pána naplnil, naplnil mě prvotinami Duchu Pánova. Jsem ochotný následovat Krista, kam bude Otec chtít, mým největším přáním je, aby Otec dal, aby jeho vůle byla má vůle. Jsem Bohu a Kristu neskonale vděčný, jak obrátili můj život, že jsou mým smyslem života. Jsem vděčný za jejich Duchu, který ve mně působí a jsem velmi zvědavý, jaký má Bůh se mnou záměr, co bude po křtu apod. Vím, že Otec mě miluje a že vše, co mě potká, dobré nebo horší, má smysl, a to horší se v dobré obrátí, protože je to od Pána, od Boha, kteří pro mě chtějí dobro a já jim chci jejich lásku oplácet svou láskou. A jen se modlím, aby ve mě jejich Duch rostl, abych mohl být dokonalým Božím služebníkem. Jsem Svaté Trojici neskonale vděčný za dar víry, kterým jsem byl obdarován. Nikdy bych před pár lety, či dokonce měsíci nevěřil, že toto napíšu! Tehdy bych řekl, že bych se musel zbláznit, psát toto, avšak nezbláznil jsem se. Respektive zbláznil pro Krista!

Na druhou stranu si uvědomuji, že těžké zkoušky a pravé doby temna teprve přijdou. Ale i v tom případě, přesto, že ne všemu, co Otec zamýšlí, budu rozumět, pevně věřím, že Mu budu důvěřovat!

Zcela křesťansky žiju od konce června. Co nejdřív bych se chtěl nechat pokřtít z důvodu, abych se mohl definitivně spojit s Kristem, abych byl v něm a on ve mně. Abych mohl přijímat tu nejnádhernější svátost, svátost lásky. Abych byl právoplatným vzorným Božím synem.

Pokora byla pro Viktora do jeho 24 let neznámé slovo, doslova neměl tušení, co to slovo může znamenat. Snad ho vnímal pouze ve smyslu slabosti, ve smyslu být pokořen od někoho, a to nebylo možné pro jeho ego, tak byl pyšný a hrdý. V dalším průběhu života se ukázalo, že vše krásné, pravdivé a láskyplné je pouze o pokorném srdci. Docházelo k uvědomění, že Viktor jako každý člověk, není středobodem vesmíru – *závan zpokornění*.

Obrácení Viktorovi také pomohlo podívat se na sebe jako na bohem očištěného hříšníka, uvěřil, že ho bůh očistil, včetně jeho sexuality. Snad to bylo skutečné očištění pouze do té doby, než se jeho mysl opět plně rozjela. Pak to očištění zbylo pouze na mentální úrovni, úrovni víry, úrovni berličky, jež se v následujících letech prokázalo být pouhým sebeklamem. Mysl ho zase začala na nevědomé úrovni odsuzovat, kratičký prožitek toho, že je zcela v pořádku, se rozplynul. A kde je odsuzování, nemůže být láska, bůh – tam je ego. Tento stav neodsuzování sebe sama, umožnil na nějakou dobu žít v pozměněném stavu vědomí. A právě to neodsuzování, žádný odpor k sobě samému se ukázal být klíčový v další fázi Viktorova života. Po nějaké době, zcela již od roku 2015, se snad vše normalizovalo, ego se opět plně rozjelo. Ale i tak to byla nesmazatelná zásadní stopa na duchovní cestě Viktora, bylo prožito, ochutnáno něco, za čím mělo smysl jít hlava nehlava, nic ani zdaleka srovnatelného v životě nezažil. Mystický zážitek v křesťanství byl tak nezpochybnitelný, že v něm na nevědomé úrovni povstala velká touha opět to zažívat.

Toto mystičtější období snad bylo také zapříčiněno vroucími modlitbami a značným čtením životopisů světců a jiné křesťanské literatury. Hlavní důvod toho však bylo Viktorovo niterné obrácení k bohu, k lásce. Duchovní růst, růst vědomí, můžeme také nazvat jako vynořování či uzdravování srdce, přirozenosti ze spáru racionality, hlavy, vypočítavosti, strachů. Velká křesťanská horlivost mu vydržela 2 roky, v průběhu roku 2016 už však významně opadávala.

email sestře z 25.12.2014

Táta má aspoň rodiče, i když jeho vztah k nim není optimální, přesto je to obrovská podpora, má práci, kolegy v práci, aspoň za to se může schovávat, schovávat to trápení, to neštěstí, které plyne zevnitř. A kdyby si nehrál jako celý život na hrdinu a nepotlačoval tu slabost, která v něm musí být a byl by si ji schopen přiznat, schopen přiznat před ostatními – tak právě to přiznání by bylo prvním krokem ke změně.

Máma však nemá nikoho a je ve zcela zoufalé situaci, ač ona si to třeba nepřiznává. Snaží se své neštěstí schovávat za programování, kytičky, barák, to je však bláznovství. Pro mámu jsou

ty deprese, osamělost, vnitřní prázdnota, opuštěnost, stav neštěstí smrtelné, ona nežije, ona přežívá, a to není život, to je peklo. Obdobné pocity jsem míval i já, prázdnota, osamělost, nešťastnost. Máma si myslí, že vnější věci jako úspěšná kariéra, dobrá práce, vystudovaná vysoká škola, partner to mohou změnit. To je ovšem krátkozraké, a nechápe to. A bohužel, jak říkáš, není vidět v mámině případě řešení, máma spoléhá na zázrak, že přijde něco samo, nic nepříjde samo. A pokud nic neudělá, bude se trápit až do smrti a ta s tímhle životním stylem bez lásky a naplnění, bez radosti přijde, co by dup. My máme vlastní životy, můžeme jí dobrým laskavým chováním trošinku pomoci, nicméně to nemůže uzdravit její nitro.

Ted' se dostanu k asi trochu tobě vzdálenější věci, tak se nelekni:). K víře, k Bohu, Kristu. I mně velmi chyběla láska, to si člověk uvědomí až zpětně, co mu byla dána, a poté co si uvědomí, jak ho uzdravuje, jak působí. Bohužel člověk sám toho uzdravení není zřejmě schopný. Život je o lásce, a máma ani táta neví, co to je uzdravující láska. Člověk hodně spoléhá na lidskou lásku, partnerskou, ovšem, jak je ta lidská láska nestálá. A v porovnání s láskou, kterou může člověk dostat od Boha, je nic. A právě to, když člověk pozná Boha, jeho lásku, tak je uzdravován. Víím, jak to působí, jak to uzdravuje nitro, a ze zdravého nitra, z uzdravujícího se nitra, duše, plyne radost, pocit většího štěstí, vnitřní plnost, i když je člověk sám v baráku jako máma. Člověka to promění vnitřně a s tím pak souvisí, že je méně sobecký, že je více přátelský, najde si kamarády, žije radostněji apod. Kdybych to nezažil sám, nikdy bych takhle nepsal. A právě o tom něco chci změnit to je. Je pravda, když se říká, kdo hledá najde, kdo tluče, bude mu otevřeno. A toto je mámina naděje. Bohužel se k ní staví velmi rezervovaně, protože vůbec neví, co to je duchovní svět. Stejně jako já jsem před pár lety netušil, přesto otevřít oči může vždycky a stačí k tomu někdy třeba jen drobnost.

Vím, jak to celé může člověka proměnit, a proto je třeba mámě ukazovat a nabízet směr. Aby třeba časem pochopila. Bůh, Kristus je zaměřen právě na takové „maličké“ trpící lidi jako je třeba máma, jsem si skoro jistý, že kdyby tomu dala šanci, její život by se náhle proměnil. Zní to snad idealisticky, ovšem vlastní zkušenost těžko popřít. Snad to nezní moc bláznovsky:).

Křesťanské církevní prostředí mu dávalo pevnou půdu pod nohama, pocit bezpečí. *Ale stačí to, vyměnit pocit bezpečí za pravdu či vnitřní svobodu?* Z Viktora se od roku 2015 stával více a více církevně věřící, objevovala se silná duchovní povýšenost. Nevinná víra v boha a v Ježíše ještě dogmatismem příliš nezátížená, jistá otevřenost srdce z krátkého mystičtějšího období se pomalu stávala rigidní teologickou egoistickou duchovně povýšenou vírou z hlavy. Viktorova mysl již byla plně infikovaná katolickou doktrínou o Ježíši jako jednorozeném Synu Božím a o osobním Bohu – ztrácel zdravý selský rozum, bylo nastoleno nevhodné směřování, nikoli k vnitřní svobodě, ba naopak do většího vězení myslí, co se víry týče, k lpění. Jako by křest prováděný farářem Zdeňkem v dubnu 2015 byl dělicí čarou mezi těmito etapami jeho víry, jako by se křtem upsal církvi, společenství, nikoli lásce a pravdě.

Na křest přijela jen sestra a máma, zřejmě celá rodina si myslela, jaký je Viktor chudáček, že se potřebuje nechat pokřtít. Táta ani prarodiče nepřijeli, *Viktor je slaboch, který potřebuje víru, potřebuje berličku, protože neumí žít, nezvládá život. Toto se nedělá*, tím vyjádřili neverbálně. V březnu 2015, tedy těsně před křtem, strávil čtrnáctidenní šachový pobyt v Jeruzalémě, ubytován byl 300 metrů od Božího hrobu, od místa, kde byl Ježíš údajně pohřben, byl velmi silně věřící v Ježíše, velmi zapálený. Byl pokřtěn jako František z Asissi, který byl jeho srdci nejbližší, zřejmě svou prostotou, čistotou a naprostou odevzdaností bohu. Břimovací jméno si nakonec po zvažování svatého Augustina a svatého Pavla z Tarsu zvolil Pavla, a i to odráží jeho tehdejší stránku. Svatého Pavla vnímá zpětně jako velmi duchovně pyšného dogmatického intelektuálně orientovaného člověka, jenž ustrnul v dualitním vidění světa, tedy v nevědomosti, dosti v hlavě.

Přestože se jeho duši trochu ulevilo, její stav nebyl optimální. Ulevilo se snad díky rostoucí důvěře v boha, Ježíše, v život, zapříčiněné snad tím, že Viktor trochu spočinul v boží vůli nejen

ve slovech, v troše přijetí oproti předchozímu naprostému odporu, avšak nadále silně vnucoval životu své představy. Na jaře 2015 kamarádka z kostela Viktora upozornila na to, že mluví nahlas sám se sebou – on si to vůbec neuvědomoval, už tak silně ho ovládalo jeho nevědomí. Zhrozil se, jak špatně na tom je, dotčen byl také jeho perfekcionismus.

Vztah k bohu a Ježíši, vroucí modlitba k nim mu pomohly navázat upřímnější vztah sám k sobě. Láska k osobnímu bohu a Ježíši posloužila také jako prostředek, jak vzkřísit srdce k tomu, aby se Viktor aspoň trochu otevřel lásce k bližnímu, k lidem. Pokoření se před osobním bohem a Ježíšem bylo také významnou berličkou, již jen pokleknutí v kostele bylo pro Viktorovo ego zpočátku velmi náročné. Viktorovo ego tím zdánlivě dostalo další trhliny, avšak potměšile se začalo projevovat třeba silně duchovní pýchou. Skutečná pokora, tedy nikoli pokora z myslí, ze slov přijde, až když odložíme všechny berličky, až před sebou přestaneme utíkat – *jedině to přinese spasení*. V neposlední řadě berlička boha a Ježíše učila Viktora tolik nevnucovat životu své představy, svou vůli. *Bud' vůle tvá!*

Materialistický perfekcionismus se plně přesunul do duchovního. Třeba v březnu 2015 na letišti v Tel Avivu, vyvolával ve Viktorovi našťvanost, jelikož byl nespokojený s tím, že v něm běžné situace na letišti vyvolávají zlobu a hněv, že není v klidu, že není duchovně dokonalý. A tento duchovní perfekcionismus, a z něj vycházející nasranost, se s ním silně táhl až do roku 2020 a působil mu velké trápení.

Na horách v únoru 2015 byli sestra a táta překvapeni Viktorovou reakcí, i pro něj to bylo zajímavé zjištění, bylo zřejmé, že se v něm něco změnilo za poslední dobu. Čekali, že se jako vždy našťve. Měl pocit, že ho táta jako často záměrně provokoval, chtěl Viktora rozzlobit, a on byl v klidu. Jindy před tím, dlouhé roky, byl vždy našťvaný v podobné situaci. Snad krátké mystické období plné lásky něco ve Viktorovi uzdravilo. To byl drobný vliv změny smýšlení, avšak ego nepolevovalo, zejména ta část ega pyšníci se, jak to skvěle ustála. Jeho další změnu, zejména od 31. roku života, kdy se ego skutečně začalo rozpouštět, jeho příbuzní nechápou. Byli zvyklí na nějakého Viktora, každý půl rok od jeho 24 let byl pak jiný, až zásadně jiný od 31 a zcela od 33, 34 let, kdy ty změny byly dá se říci až kvantového rázu, skokově se měnil. *Je na drogách? Zbláznil se? Propadl sektě? Či něco jiného?* Byly jejich časté myšlenky.

email z 8.4.2015

Člověk podle mě může skutečně silně ovlivnit myšlenky, ale dostane se do bodu, kde zjistí, že je stejně na všechno tak krátký, tak slabý. Nemůže sám ze sebe udělat cokoli, co se mu líbí. Podle mě, aby skutečně sestoupil do nejhlubší podstaty sebe sama, což je cíl všech duchovních činností, potřebuje k tomu pomoc, milost, Krista, kterého uzná za svého Pána, a pak ani nehledí na další věci, narážím třeba na neposkvrněné početí Panny Marie. Je-li Kristus jeho Pán, dívá se na vše jinak. Ale třeba se mýlím, jen vlastní zkušenost:). Nemáme tušení, jakou moc nad námi má Zlý. Myslím, že se dá zcela porazit pouze s Kristem. Kristus nepřišel s ničím novým, pouze s tím, že zemřel za nás.

Viktor však ještě potřeboval bojovat sám se sebou – bojoval s myšlenkami a pocity, které nebyly podle jeho představ, zaháněl je, a na pomoc si přizval boha a Ježíše. Ani ti mu však boj vyhrát nepomohli, protože bojem, odporem k sobě se nic nezvládne.

Ze sedmi hlavních křesťanských hříchů: pýcha, lakomství, závist, hněv, smilstvo, nestřídmost, lenost, obžerství, zoufalství, pomluva a lstivost, byla krom lenosti Viktorova duše soužena vydatně všemi a mnohými jinými. Velmi usilovně se snažil takovým nebýt, avšak čím víc se snažil, tím hůř se cítil, jelikož tu byl nějaký metr, se kterým se porovnával, měřil. Marně. Bylo potřeba, aby se unavil program duchovního snažení, duchovního boje, odporu a hledání a došlo k spočinutí v uvolnění, odevzdání, přijetí.

Církevní křesťanství ctnosti a neřesti stejně jako mnohá jiná náboženství má nějakou představu hříchu vycházející z duality. Co je ctností a co neřestí je určeno dle nějakých pravidel. *Vždy, když budeš jednat takto, je to ctnost, když takto, je to neřest.* Mentálními koncepty spoutává hřích, spoutává lásku. Jediný hřích je však nevědomá činnost, nevědomé smýšlení, odpojení od svého citění, duchanepřítomnost, vnitřní nesvoboda, jednání automatické, robotické, tedy i třeba láska podmíněná, láska jako automatický, nevědomý program. Hřích je nevědomé ztotožnění s myslí, jež nás vede do světa duality. Vědomý život je však cesta do jednoty, k naprosté boží vůli, k naprostému přijetí všeho. Ctnost je tedy to, když nejsme ztotožnění s vlastní myslí, s tím, co nám mysl předhazuje, a s tím, jak nás přesvědčuje o své pravdivosti, věrohodnosti.

Viktor svým dvěma blízkým křesťanským filosoficky laděným kamarádům řekl v roce 2017, že je skvělé, že mniši prozkoumávají mysl, duši, že je to velmi přínosné pro lidstvo, a pak sám zejména od roku 2020 zcela prozkoumal svou mysl, až odpadl i ten zkoumající, ego v podobě zkoumajícího. Kdo více a více poznává, jak ho jeho mysl ovládá, mnohem lépe vnímá, jak jsou i jiní ovládáni jejich myslí, jejich egem. Každá mysl funguje stejně, jen se liší skladbou mentálních programů.

Viktor na kamarádské úrovni nejen v církvi ale i v dalších letech víc otevřel své srdce ženám, jelikož se tolik nebál zranění jako u mužů, které měl předsudečně spojené s pocitovým chladem, žádnou vřelostí.

V roce 2015 již po křtu volala máma, silná ateistka Viktorovi, kde je, měla o něj obavy, nerozuměla jeho křesťanské horlivosti a proměně. Z něj nakonec vylezlo, že je v klášteře ve Slaném, kam občas jezdíval. Další den někdo klepe na vrata kláštera, jeden mnich otevřel, že prý jestli tam není Viktor, přijela v breku, zoufalá a vystrašená, že by tam Viktor zůstal nastálo. Náboženství a bible je jí zcela cizí, avšak přečetla si úryvek z bible na internetu, kde bylo psáno něco ve smyslu *opustí matku a otce... či kdo nemá v nenávisti matku a otce...*, a interpretovala si to tak, že ji syn opouští. Překvapený Viktor ji uklidnil, že to tak není, že je tam jen na pár dnů, aby načerpal více klidu. Odvedl ji na autobus a jela zpět domů, on pobyl ještě pár dnů v klášteře.

Pobyty v klášteře na něj měly pozitivní vliv, po třeba týdenním pobytu, hlavně v tichu a mlčení, byl pak jako vyměněný. Běžné myšlenky, zejména sociálně laděné, ho tolik neovládaly. Mysl se ztišila, zklidnila, než se po pár dnech zase plně rozjela, a jeho častá nasranost mu zase silně znepříjemňovala život. Viktor žil velmi asketicky i v běžném životě nějakou dobu, avšak žít v klášteře trvale ho příliš nelákalo. Asi to bral už tehdy zatím nevědomě jako další únik, únik před svým stínem, před svými pocity, které vycházely na povrch hlavně ve společenském kontaktu.

email pánu od Svědků Jehovových z 28.12.2015

Myslím si, že pokud se skutečně snažíme následovat Krista, potom se Bohu nepřičí lidská nevědomost spočívající, že jedni jsou katolíci, druzí Svědci Jehovovi, jiní luteráni či adventisté. Všechny denominace, případně sekty mohou svým způsobem proměnit člověka k obrazu Božímu. To, že katolictví je otevřeno všem lidem a nestydí se, že jsou tam i méně duchovně dokonalí, a že pak mnozí mohou poukazovat na ona selhání neznamená, že katolická církev je zlem. Ba naopak plodí a nadále bude plodit skvělé, ctnostné, někdy duchovně dokonalé světce, i to je má zkušenost, nepíši to jen proto, že by to bylo mým přáním. Mojí vlastní zkušeností je osobnostní proměna, kterou mi zprostředkovává katolická církev, a o kterou jsem velmi stál a stále stojím. Jaký větší důkaz pro validitu katolické církve bych mohl požadovat? Mluvíte-li o pokoře, kterou jsem snad působil. To až díky seznámení se s Kristem skrze katolickou církev, byť, jak naznačuji výše, k podobné proměně by snad mohlo dojít i v jiné denominaci drže se Krista. Nešel jsem s Vámi do knihovny kvůli nějakým pochybnostem o mé víře, byl bych bláhový

pošilhávaje po něčem jiném, než je katolická církev. Kristus se nás mnohých, kteří se jej s upřímným srdcem snažíme následovat, dotýká.

email z 24.2.2016

Nemůžeme omezovat Boží všemohoucnost, může dát dar uzdravování či jiné speciální schopnosti komukoli. Kdo ví, co se děje s člověkem, který je naprosto pohroužený do Boží vůle a má bezpodmínečnou víru a lásku k Otci, podobně jako tomu bylo u Ježíše Krista. Naopak je potřeba budovat pevné základy víry skrze modlitbu, Písmo, živý vztah s Bohem, svátosti a bohoslužby, které skrze autentický, opravdový, čistý přístup věřícího ke své víře, ke svému nitru, k Bohu mohou postavit dům věřícího na pevné půdě, a pokud naše stavba má pevné podloží, můžeme být otevřeni zázrakům. To neznamená, že do té doby nemáme přijímat to, co nám Bůh chce dát. Ale vyhledávat zázraky bez pevného ukotvení víry je cestou do tmy, do klamu a iluzí. Potřebuje opravdová láskyplná víra vyhledávat zázraky? Je proto potřeba pečlivě rozlišovat, jaký je náš případ.

Budování zdravého a pevného vztahu s Bohem, růst v lásce, stávání se lepším člověkem nás může otevírat darům, které pak můžeme přijmout a používat ve prospěch bližních, není však správné hnát se za nimi jako utržení ze řetězu, jako by to byla podstata víry. Je potřeba rozlišovat jemné, niterné působení boží v každém z nás a nezůstávat jen na povrchu, chtěje udělat ze všední, pokorné, tiché víry přesycenou emocemi, okázalou taškařici.

email z 25.2.2016

To, že máme být skutečně jako děti, tiší, pokorní a bezelstní je hlavní. Problém vidím snad pouze v tom, že tobě se zdá, že to, po čem toužíš nelze realizovat v katolické církvi, což skutečně není pravda. Je fakt, že mnozí věřící zabředli do laciné a povrchní náboženskosti, do farizeismu, ostatně to je to, čeho se v mém případě velmi obávám a snažím se tomu bránit, nicméně je mnoho těch, kteří jsou oněmi dětmi či se o to pokouší, žijou s Duchem svatým a chtějí skutečně následovat Ježíše. Problém je, že nás nezajímá podstata, ale díváme se příliš kolem sebe, na druhé, kteří nás odrazují. Katolická církev nám však nabízí všechny relevantní prostředky, abychom mohli směřovat ke svatosti.

Rozum má být spojený s vírou, jsou to propojené nádoby. Upřednostňování jednoho na úkor druhého je chybou. Skrze rozumovou duši/srdce se máme přibližovat k Pánu. To neznamená, že se za ním nemáme vrhat po hlavě, jak píšeš.

K těm dotekům Božím mohu napsat jedině, já jich v průběhu loňského a zejména předloňského roku zažíval obrovské množství, bylo to spojeno s mou nesmírnou horlivostí pro Pána, umocněno to bylo intenzivním obdobím hledání. Pro mě však byla klíčová vnitřní proměna, kterou ve mě skrze Ducha svatého Pán působil. Věř, že to nejsou pouhá slova. O té zamilovanosti, jak píšeš, tedy vím mnohé, držela se mě přibližně 2 roky, nicméně, jak dobře víme, zamilovanost přechází v lásku, tichou, pokornou, spolehlivou. Nelze překypovat prvotním nadšením neustále, a pokud v to někdo doufá, klame se a udržuje dost pravděpodobně něco umělého. V období zamilovanosti jsem byl tak horlivý, lidi mě nepoznávali, ale není snad mou chybou, že zamilovanost přešla v lásku, třebaš chybuující, snad hluboce zakořeněnou. To je přirozené. Na druhou stranu neomezujme Boha, může dát nadšení jako sv. Františkovi komukoli.

Nicméně právě to, jaký význam přikládáme těmto dotykům, nás nasměrovává. Já jsem k nim, třeba po vzoru Terezie z Avily, velmi střízlivý, jsou to jakási potěšení, ale ne to hlavní, můžou nám ukazovat, že jdeme správnou cestou, ale nemusí být vždy vyvolávané Duchem svatým, jak bychom po tom toužili, proto se k nim stavím střízlivě, rozumně, a myslím, že na tom postojí není nic špatného. Naopak někteří přisuzují těmto podnětům, ať už jsou jakéhokoli původu, přílišný význam. A nechávají se jimi strhnout. Proč ne, že? Zdá se, že každý má svoji pravdu a

ta partnerova nejde vyvrátit. Hlavní je to, že všichni mohou mít živý vztah s Bohem, snaží-li se být jako ony děti čistého srdce.

Naprосто souhlasím, že učenost není zárukou živého vztahu s Bohem. Nicméně učenost ani nediskvalifikuje od živého vztahu s Bohem. Tomáš Akvinský, Augustinus...

Souhlasím, že Pán se nás může kdykoli dotknout a proměnit náš náhled na věci, taky jsem to intenzivně zažíval a snad nadále zažívám. Taky jsem si toho vědom, jak Pán skrze Ducha očišťuje naši víru, náš pohled na svatou Trojici, to je správná cesta. Já se velmi kriticky dívám na katolickou církev, ostatně jako na všechno, jen tak něco přijmout není šálek mé kávy, kterou pijí.

Neřekl bych ani dnes, že je to výplod Štěpánova mozku, mučedníka, protože vím, jak silně může Bůh ovlivnit naše srdce a mysl. A vím, pocítil jsem to, že může vést lidi až k zmaření jejich života. Opravdoví věřící se nebojí, co s nimi Duch svatý provede, a naopak se snaží jednat bez ohledu na okolí, na to, co si myslí ostatní. Tak se může chovat i katolík.

Pokrytectví, jak o něm mluvíš, neulpívá na všech. Máš pravdu, že příčinou všeho je pýcha, dodal bych z vlastní zkušenosti ještě egoismus a domyšlivost. Ve zkratce, hřích je příčinou všeho špatného. Je však třeba se zamyslet, zda nás nevede pýcha i k tomu, že zavrhuje katolickou církev.

Věř, že já ze sebe dělám neustále blázna ve jménu Pána. Rovněž mým cílem je vnitřní svoboda, ke které nás Pán může přivést. Jen jsem opatrný k tomu, že mi třeba Duch svatý našeptává, abych si kleknul v parku, či udělal to či ono. O tom psal již svatý Ignác, je nezbytné rozlišovat duchy, podněty, které nás k něčemu lákají. Vede-li podnět k dobrému skutku, vyvolává-li v nás dobré pocity, jdeme za ním, je to často zřetelné. Jen nebuďme ovládnáni něčím zvráceným, tím špatným duchem. Ne vše je od Boha.

I jedna z největších světic Matka Tereza nezažívala dlouho, 40 let, žádné dotyky, její Snoubenec byl zahalen, ona jej však nadále milovala, a právě to je vrchol dokonalé lásky! Láska nevyžadující odměnu.

Mluvíme dost podobně, ale možná, že za náš částečný nesoulad může naše povaha, já velmi racionální, ty spíše emocionální, nepletu-li se. Snad Duch svatý povede naše kroky ke stejnému cíli. K čistému srdci, za které se dennodenně modlím. Myslím, že jsi dosáhl hlubokého poznání, snad tě Pán dál povede. Neber to, jako bych povyšoval mou víru nad tvou. Podle mě je však nerozumné zatracovat katolickou církev.

email z 24.4.2016

Za uzdravení se modlím, ale nechávám na Pánu, jak s tím naloží.

Viktor vědomě nechtěl vnucovat bohu, životu svou vůli, avšak jeho ego ho silně zatím stahovalo do nevědomosti, do prosazování své vůle.

Jan Houkal, po Zdeňkovi následující farář kostela nejsvětějšího Srdce Páně na pražských Vinohradech, ve kterém byl Viktor pokřtěn, a který byl základnou, ve které strávil celou svou křesťanskou etapu, a ve kterém ministroval, mu jednou zcela vážně řekl roku 2016, že je Viktor *navid*, tedy vidoucí, přeloženo z nějakého blízkovýchodního jazyka. Avšak zřejmě to bylo myšleno v rámci katolických dogmat, přesto i silně katolicky zarputilý farář si všiml, že se v něm něco probouzí, jistá moudrost, kterou u jiných nezahlédl. Zajímavostí je, že nejlepší český šachista David Navara měl tou dobou email, který začínal *navid@*.

Ta duchovní průzračnost však byla stále v zárodku, jelikož ego ji stále velmi silně dusilo. Tato čírost, toto světlo mu vstoupilo do života zřejmě právě v mystičtější, extatictější, uvolněnější období své křesťanské etapy. Snad již o rok později stejný farář zřejmě změnil názor na jeho vidoucnost, jelikož Viktor opouštěl katolická dogmata. Vidoucnost nemohla být

spoutána ani katolickým egem. Pouze poznání Pravdy ho mohlo osvobodit z utrpení, on si to zatím neuvědomoval, ale podvědomě ho to tím směrem táhlo.

Viktor miloval křesťanské zpěvy Taize, chorály, scholu, chvály, jakoukoli křesťanskou duchovní hudbu. Ta ho velmi povznášela na duchu, jak snadno se člověk může stát závislý na takových pochutinách, které církevní prostředí nabízelo. Avšak žádná závislost, žádná nevědomost není zdravá, následné abstinenci příznaky po odchodu z církve byly náročné.

Rád také jezdil na dobrovolnické křesťanské akce, zejména Workship 2016, 2017 a 2018, Summerjob 2017 – týdenní dobrovolnické pracovní setkání věřících v nějaké lokalitě po ČR, kde pomáhali domácnostem s všelijakými pracemi. Nebo s organizací Sant Egidio chodil v Praze za bezdomovci. I to snad pomohlo Viktorovi vyrovnat se se strachem, že by skončil na ulici, ač to nikdy reálně nehrozilo – avšak i tomu se otevřel, byla-li by to vůle boží, nechtěl vnučovat životu své představy. Viktor cítil i na těchto akcích, i v celém církevním prostředí, velké přijetí, pro něj to byl velký kontrast, jelikož se s tím před tím skoro vůbec nesetkal. Bylo úžasné pocítit přijetí, nejen neustálé upomínky na jeho nedokonalost, na to, že je neperfektní, na to, že vše je problém, jako to vnímal doma. Kontrast byl i v tom, že práce mohla být radostí, když se pracovalo v příjemné nesoudící atmosféře, na rozdíl od práce doma v Pardubicích.

Až zpětně si uvědomil, že i to křesťanské přijetí, které ho nadchlo, bylo většinou velmi podmíněné, zisté, falešné. Věřící měli silný ego program, že musí milovat, musí přijímat, a ten program ega je ovládal, ovládala je nevědomost, a nevědomost je jediným zlem v uvozovkách. *Pouze jsi-li věřící, jsi v pořádku, jsi svatý!* Křesťanství Viktora táhlo, protože se mu zdálo, že mnozí tam opravdově touží uzdravit svou duši, poznat boha, pak bylo zjištěno, že to tak úplně není, spíš šlo většinou o pozitivní masky. Až tato potřeba přijetí byla nasycena, opět začala dominovat racionalita, v tom smyslu, že nemohl setrvat někde, co bylo v rozporu s Pravdou, nemohl setrvat v církvi. *Láska bez Pravdy je láskou z ega. Stejně tak pravda bez Lásky se projevuje egem.*

Občas jezdil jako dobrovolník do domova seniorů či jinak pomáhal. Již v roce 2017 bylo uvědoměno, že jeho láska je egoistická, že mnohé toto dobrodiní dělá jen a jen kvůli sobě, kvůli svému duchovnímu růstu, že to ve skutečnosti vůbec nechce dělat. Viktor to dělal jen proto, že se to má dělat, a to není cesta autenticity, pravdivosti. V létě roku 2018 byl zcela usvědčen manželkou, že veškeré jeho dobrodiní je jen faleš, odpadaly mu tak víc a víc iluze, sebeklamy o sobě.

email o Workshipu v Manětíně z 2.9.2016

Když jsem kamarádům vyprávěl o letošním Workshipu, zmínil jsem se, že to byl nejlepší týden za poslední dva roky, silný prožitek po všech stránkách. Čtenář si může pomyslet, „ten jeho život musí teda stát za starou belu.“ Snad má pravdu snad nikoli, avšak vez, milý čtenáři, Workship byl pro mě zejména obrovský duchovní zážitek, taková slast a lehkost bytí, taková blízkost Boží. Byť se to nemusí na první pohled zdát, přeci se tam hlavně pracuje, ba snad právě proto to bylo úžasné duchovní osvěžení. Nikoli mnohdy abstraktní, frázovitě až kýčovitě odříkávání modliteb či jiných technikálií, zato rovnou polapen Božím děním vyjádřeným radostí a štěstím, kdy dobrosrdeční mladí lidé věnovali zcela nezištně svou energii a čas pro bohulibou dobrovolnou službu bližním. Tam, tam já chci být. Bůh, rozuměj láska, se skutečně v Manětíně a jeho okolí děl. Nikoli o něm bylo abstraktně teoretizováno.

Hlubokou myšlenkou je to, že bůh se děje. Až přestaneme posuzovat toto dění – to, co se nám v životech děje, staneme se láskou, bohem.

Jako by ho andělíčci strážníčci chránili při jízdě autem na letních gumách na zledovatělé kluzké silnici z kopce v Orlických horách v prosinci 2016, zázračně se nic nestalo, auto mohlo narazit

do domu, sjet do rybníka, narazit do auta, ale zahučelo jen do křoví. Hned za ním byl džíp, vyskočili, vytáhli lano, vyprostili Viktorovo auto a jelo se dál, ani autu ani jemu se nic nestalo. Pomyslel si, že to snad nemohla být náhoda, *jako by ho něco chránilo*. Jako by život nebyl jen chladná materie, bůh jen někde abstraktně, ale jako by tu byla neustálá pečující inteligence, která ho nějakým způsobem chrání a vede. Kam vede? Do pravého domova.

Od roku 2016 mu lezla víra už na mozek, stával se bigotnějším katolíkem, fanatikem, který ví vše nejlépe. Z toho mu společnými debatami pomohl i šachový kamarád Vlasta a jiní. Přesto, že Viktorova víra se stávala rigidní, bylo i mnoho pochopeno – třeba, že *bůh není láska, ale láska je bůh*. Každá berlička má pozitiva, ale pak vám postupně vlezle na mozek, stane se přítěží, pokud ji včas neodhodíte. I Viktorovi víra v boha a Ježíše pomohla, ale už bylo na čase jít dál. Dřív byl zaslepen šachem, teď vírou. Svě mystické období si spojil s katolickou vírou, srdce se pootevřelo pod katolickým vlivem, ale to pootevření mělo obecnější charakter. Dva a půl roku mu trvalo, než došlo k pochopení, že církve nehlásá pravdu, to neznamena, že mu ta etapa velmi nepomohla.

Kudy jít v životě? Tudy, kam tě to táhne, kam tě vede tvé srdce a jeho to zprvu táhlo ke křesťanství, následně od křesťanství. *Život je jedna velká změna, když ze strachu na ničem neulpíváme*. Z Viktorova otevření srdce se postupně stávala zatuchlejší asketická víra, s velkou disciplínou, na sílu. Život a lehkost se z toho vytrácely. Zkostnatělost, církevní rigidita se vloudila do jeho víry. *Je-li bůh, pravda a láska na prvním místě, naleznete to, co vás osvobodí*. Budou přicházet uvědomění, která vás povedou, když se více otevřete srdci, tedy důvěře v život, v boha. Stejně tak když budeme toužit být miliardářem, může se tak stát, život vás k tomu cíli nejspíš dovede, ovšem nikdy nedohlédnete vedlejší dopady vašich tužeb, přání, a ty už nebudou dle vašich představ. Modlíte-li se a prosíte-li o pravdu, lásku, moudrost, bůh či život vás pak může vyvést i z instituce, tedy ve Viktorově případě z církve, která neustále mluví o bohu, avšak skutečně boha povětšinou nemiluje, nezná.

Asi někdy počátkem roku 2016 se ozývala více a více racionalita, nástroj, jenž by měl člověku bránit v tom, aby slepě něčemu věřil, a pokud ta víra v cokoli není slučitelná s pravdou, aby to prokoukl. Racionalita ponoukala myšlenku, *co když Viktor nebude chodit na mši, na společenství, nečíst svaté a jiné křesťanské a teologické knihy, nemodlit se, neposlouchat chytlavou křesťanskou hudbu, co pak zbude z jeho víry?* Potřeboval to prověřit a sám postupně zjistil, že jeho horlivá dogmatická víra byla skutečně spjata zejména s těmi všemi křesťanskými aktivitami. Jeho mozek, jeho mysl tím vším nasákla.

Víra v osobního boha a Ježíše, jako jednorozeného syna božího, byla výplodem jeho mysli. Jak víra s intenzivním prožíváním katolické aktivity sílila, tak se snížením této aktivity se rozplynula. Zůstala pouze víra v boha. Co do mysli nahrajete, to pro vás bude reálné, pravdivé, pokud budete s myslí ztotožnění, pokud jí budete slepě věřit. Viz teorém neúplnosti matematika Kurta Gödela o tom, že jakákoli víra, jakýkoli mentální systém nemůže postihnout vše a vždy se najde tvrzení, které daná víra nedokáže obsáhnout jinak než slepou neprokazatelnou vírou – pak nelze mluvit o Pravdě. Pravda tedy může ležet jedině mimo systém, mimo jakoukoli víru, mimo mysl, respektive mimo ztotožnění s myslí.

Když se Viktor začal modlit k bohu a k Ježíši, pootevřelo se srdce natolik, že pak prosil boha zcela upřímně a z čistého srdce o pravdu, lásku, moudrost a o to, ať ho použije, jak uzná za vhodné, že vytrpí cokoli, bude-li to třeba. Postupně se aspoň v těchto vroucích modlitbách zcela odevzdával bohu. Myslel si, že už je vyřešeno, že již našel pravdu, ale bylo to pouze hlavně na intelektuální úrovni. Zatím nemiloval boha svou existencí, jelikož se stále ztotožňoval se svým egem, svou myslí.

Toužil po Pravdě, snad i proto kolem začátku roku 2017 bylo jasně pocítěno, život ho k tomu prozření přivedl, že každý může být tak vnitřně svobodný jako byl Ježíš, přišlo uvědomění, že Ježíš nebyl ničím výjimečný ve smyslu, jak ho prezentovala církev. To, co je pro nás v životě

klíčové, takovým směrem se bude ubírat náš život – tato realita je v tomto ohledu dosti plastická, jak sám Viktor na vlastní zkušenost pochopil. Nemohl setrvávat pod jakoukoli nepravdou, jelikož lež nemohla být receptem na jeho velké utrpení, které s výjimkou pár měsíců, spíše dále rostlo. Jelikož přese všechny extatické a příjemné chvíle v křesťanství, se ego stále velmi silně drželo. Dosud jen uměl potlačovat věci ve svém nevědomí, to však nemohlo přinést úlevu.

Díky příjemným pocitům, které mohou snadno člověka svést k víře, navozovaným modlitbou k osobnímu bohu a Ježíši jako jednorozenému synu božímu, tedy k jakýmsi astrálními fantazijním výtvorům, a také mšemi, chválami a tak dále, bylo snad ještě palčivější to, co tím v sobě Viktor potlačoval. Jelikož u něj byla stále silná touha to nitro změnit vlastním úsilím, a tím úsilím dusil v sobě to nechtěné ještě hlouběji. Jakýmkoli navozováním příjemných pocitů z myslí, z ega, něco potlačujeme ve svém nevědomí, a to nás dožene. I modlení či prosení k bohu či Ježíši lze označit za astrál, tedy svět představ a fantazií, jenž skutečně skýtá různé nabídky či pokušení, na které se ego může lapit. Avšak vždy se proti dotyčnému, který astrál využívá ke svému prospěchu, a zpočátku se zdá, jak je to úžasné, tato zaprodanost obrátí tak, jak by si to nepřál, a bude mu způsobovat utrpení.

Konstantní utrpení v předchozím životě se sice proměnilo v občas pozeňnané chvíle, avšak občas snad v o to větší trápení, protože Viktor měl zřejmě očekávání, lpění, že už to bude skvělé, pozeňnané napořád.

Začátek procesu ztráty víry nastal v létě 2016, na podzim Viktor ještě občas chodil do kostela, avšak víra v církevní nauku ochladala, jeho víra byla už spojena víc s bohem než s Ježíšem. Přišlo částečné pochopení, jak arbitrární je jeho víra, nikoli zatím pochopení, jak každý má rozdílný, nahodilý obsah myslí, kterému slepě věří – věří, že mu jeho mysl vytváří pravdivý obraz reality. Ztráta víry proběhla definitivně počátkem roku 2017, bylo pochopeno, že Ježíš není ničím výjimečný. A přišla obrovská prázdnota, silné abstinenci příznaky, snad ještě větší opuštěnost než kdy před tím. Velká vnitřní trýzeň, vnímal to jako zradu od církve, ale vinil i Ježíše, který za své zneužití církvi pochopitelně nemohl. Zanevřel ale i na osobního boha Otce, ke kterému se dennodenně modlil. Viktorův bůh dostal spíše neosobní charakter. Láska se stala bohem, bůh se stal principem.

Následoval náročný proces po ztrátě víry, velké zklamání, zhroutil se svět, který Viktorovi vnášel naději do lepších zítřků. Velké zklamání z toho, že to, v co uvěřil, není pravda, a jeho to táhlo za pravdou. Obrovské zklamání z toho, že se zdálo, že už našel domov, kde se cítil velmi dobře, ale ukázalo se, že tento domov není stavěn z pravdy. Zase zůstal zcela osamocen. Byť, opouštět to v tu chvíli velmi podporující prostředí, přineslo velké utrpení, nešlo jinak. Pro pravdu se někdy musí trpět.

Státnice v červnu 2017 na teologické fakultě již skládal jako bezvěrec, co se katolických dogmat týče. Viktorovi zbyla pouze víra v boha. Nějakou dobu poté zůstal teista. I Tomáš Halík mu pomohl odejít z církve, po přečtení jeho knih nechápal, jak může Halík s těmi názory zůstat v církvi. Tomáš Halík mu tak pomohl skrze své knihy vstoupit i vystoupit z církve, jeho intelektuální vhledy byly pro Viktora důležité.

Deprese, silné sklony ke smutku, občasné myšlenky na sebevraždu, byť nebrány zcela vážně, se opět dostavovaly výrazněji hlavně roku 2017. Opět se rozhostila plně neúnosná prázdnota života, kterou nenaplnilo ani křesťanství, třebaže mu vneslo do života mnoho radosti a naděje. O to palčivější prázdnota byla, čím více Viktor nosil krásné pozitivní masky na svém srdci, čím víc nebyl sám sebou, čím víc potlačoval svůj stín.

Nikdy nebral žádné prášky na psychiku, ani nechodil za žádným psychiatrem či psychologem, ani ho to nenapadlo. *To je pro slabochy přeci*, měl silné podvědomé přesvědčení. Ve Viktorově životě tak většinou dominoval trvalý smutek, deprese, beznaděj. Vše si protrpěl zcela sám bez

pomoci a ze všeho se dostal taky víceméně sám. Inspiraci hledal různě, ale člověk si stejně musí vše odžít sám. Až na přelomu 2019-2020 byl na pěti asi čtyřhodinových setkáních terapie vnitřního dítěte s láskyplnou terapeutkou.

Velkou terapií bylo Viktorovi zejména křesťanství, to mu pomohlo pootevřít srdce, vzdát se naprosté křečovitě kontroly svého života, trochu se uvolnit a otevřít se něčemu přesaznému. *At' ho bůh či život vede*, když on svým přičiněním, svou bezbřehou vypočítavostí, ustrašeností dovedl svůj život do katastrofálního stavu, plného utrpení. Tak trochu se začal vzdávat vlastní vůle.

Zůstala velká důvěra v život, boha nejen na úrovni slov, hlavy, ale na úrovni srdce, jež se pootevřelo, v tom byl asi hlavní smysl berličky v podobě křesťanské víry. Jeho ego se nezmenšovalo, zejména kvůli narůstající duchovní pýše, avšak již ještě víc probleskávalo něco z hloubi Viktorovy duše, nějaké volání pravé podstaty, kterým se nechal vést. Což bylo ještě v roce 2012 nemyslitelné. Zejména asi při modlitbách docházelo ke ztišení mysli a on si mohl povšimnout tohoto probleskávání.

Víra v Ježíše a boha bylo něco mnohem hlubšího, než do té doby Viktor zažil, něco přesazného, přesahující spravedlnost odplaty, přesahující *oko za oko, zub za zub*. Milosrdenství či bezpodmínečná láska ho fascinovaly. Očistit Ježíše v sobě, tedy bezpodmínečnou lásku od neslábnoucího ega, bylo však stále v nedohlednu.

Mystické období Viktora v druhé půlce roku 2014 bylo jen ochutnávkou, ale jak toho znovu dosáhnout nebylo věděno. Jak přišlo, tak odešlo. A on v podstatě zůstal stále velmi odpojený od sebe, skutečné napojení přišlo až s meditací, vědomým životem, avšak aby k tomu mohlo dojít, byla pro Viktorův stav vědomí křesťanská fáze zřejmě nezbytná. Každý to má trochu jinak – každý se potřebuje napojit na své vlastní vnitřní vedení, na své srdce, a proto nelze sepsat univerzální návod na probuzení se ze spánku ega, na skutečně radostný život.

Trvale však zřejmě zůstalo vnitřní obrácení, nikoli pouze od zla k dobru, ale Viktorova touha směřovat k podstatě, k pravdě, k lásce, k bohu. *Třeba se bůh, pravda a láska nachází i za dualitou dobra a zla.*

email z 29.8.2017

Co pro mě Workshop 2017 znamenal? Workshop pro mě znamenal výrazné duchovní povzbuzení na nepomíjející cestě lásky, po které nejen s workshopáky tak rád kráčím.

Workshop je pro mě současně jedna velká lekce, která mě učí vřelosti, vlídnosti, nezištnosti a otevřenosti, a že těch lekcí potřebuji. Mohu se od Vás všech tolik přiučit. Díky za ni!

Workshop je tudíž i lékem, který tak účinně přemáhá mou pýchu a domýšlivost. Kéž jeho účinky nepominou. Workshop pro mě dává znamení možnost být týden s takovými lidmi, se kterými chci skutečně trávit svůj čas – to jest s těmi, kteří se snaží nezištně myslet na druhé a v rámci toho si dokážou něco odepřít, zapřít sami sebe, ať formou práce či vlídného slova. Být s lidmi, kteří touží být lepšími lidmi.

V souhrnu vnímám Workshop jako vzácný poklad, světlo či požehnání, které se pokouší ovládnout svět láskou a pravdou, nikoli chamtivostí, ješitností a tvrdostí. Nesmírně oceňuji úsilí všech, kteří umožňují tak zábavným, radostným a milosrdným způsobem konání tak smysluplné akce jako je Workshop. Díky za to!

Křesťanství a jiné nauky či ideologie vytvářejí umělý svět, který klame tím, jak se mají relativně dobře, ale utrpení tam je též mnoho – protože vše umělé, nepravdivé, nepřirozené, z ega se má zhroutit. Umělé je jen ze strachu – být bez berliček, je cesta k Pravdě. Konec utrpení je zapříčiněn pouze naprostou otevřeností srdce, nikoli vírou v cokoli, třeba boha či peníze či sex, vírou v materii či duchovno, nematerii. Materialista s otevřenějším srdcem bude žít radostněji, zažívat méně utrpení než věřící s uzavřeným srdcem, věřící pouze na intelektuální úrovni, na úrovni mysli.

Když byl Viktor křesťanem, tak ho velmi zajímal ekumenismus, snaha o propojení všech křesťanských církví, snaha spojovat skrze Ježíše. Jakékoli náboženství je pouze mentálním konkrétním vyjádřením něčeho mentálně nevyjádřitelného, něčeho pouze srdcem uchopitelného. Může být snad neomezeně náboženských představ, tedy tradic, tedy berliček, avšak podstata je pouze jediná. Nakonec dospěl právě skrze stejnou lidskou podstatu nezávislou na jakýchkoli mentálních přesvědčeních, podobně jako mnozí jiní, k celosvětovému ekumenismu, celosvětové jednotě bez ohledu na náboženství, kulturu či cokoli jiného zdánlivě rozdělujícího. To byl obsah následujících let jeho života, v roce 2017 neměl ještě o něčem podobném, o jakési jednotě, vědomém životě, ani tušení. Zřejmě bylo potřeba prožít tyto krásné někdy náročné křesťanské roky, které Viktora mnohému naučily a nasýtily jeho duši.

5 Feb

5

6

8

9

12

14,

14

14

14

15

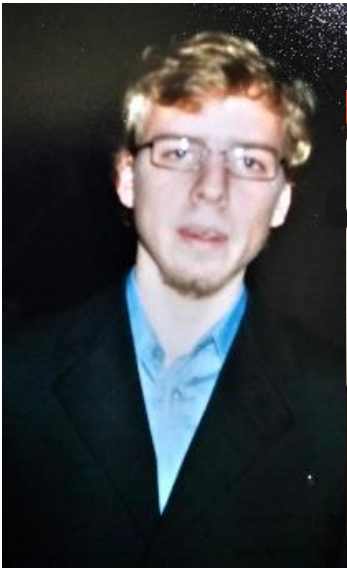
16

17

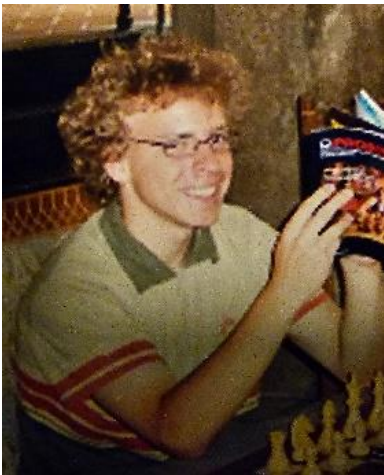
18

19

20

20

21

24

26

26

29

33

33

35

35

35

35

35

Smysl života a utrpení

email Arance z 12.4.2014

Je to určitě pravda, já nemám jasný směr, nechávám se tak trochu racionálně spontánně unášet. Já bych chtěl mít smysl života, ale zatím mně nebylo přáno. Protože život musí dávat smysl, aby byl k žití. Nebo alespoň nesmí budit pocit nesmyslnosti. Chápu smysl života jako něco, co tě žene vpřed, čeho se máš uvnitř sebe vždy chytout, co tě naplňuje elánem, ale kdo ví, co všechno to může znamenat. Mnoho lidí má smysl života v kariéře, rodině, partnerovi, cestování, nebo nějaké činnosti. Ale já nic takového nemám. To, že říkám, že chci pracovat na sobě je pravda a částečně mě to může naplnit, ovšem, máš pravdu, že to není to, na čem jako jediném se dá stavět.

Z knihy: „A pokud vaše otázka ještě i po roce zůstane nezodpovězena, vykašlete se na ni. Ušetříte čas a energii, své i vašeho okolí. A to, co jste ušetřili, budete moci vložit do života samotného. Třeba i beze smyslu. Možná se vám právě takový nesmyslný život bude nakonec líbit“.

Do roku 2012 pro Viktora byly smyslem života šachy. Od té doby mu nesmyslnost života způsobovala velké utrpení, zatím nedokázal žít beze smyslu, *přeci to musí mít nějaký smysl*. Potřeboval nějaký směr či kompas v životě. Následně se nesmyslnost života pokusil přehlušit křesťanstvím, avšak o to palčivěji se nesmyslnost ozvala po pochopení, že křesťanství není pravdivé. Současně se pro něj stalo jakýmsi vyšším smyslem života od roku 2014 poznání Pravdy, avšak abstraktnost tohoto cíle nemohla uspokojit jeho prázdnotu v každodenním životě.

Otázky po smyslu života jsou v drtivé většině případů kladeny pouze proto, protože je člověk nešťastný. Kdyby zažíval příjemné pocity, odpadly by podobné úvahy, smysl by našel v samotném životě teď a tady, v samotném žití. Podobné otázky jsou pouze dalším projevem ega, jsou to myšlenky, kterým slepě věříme. Jakmile utrpení z Viktorova života začalo odcházet, i otázky po smyslu odpadaly.

Velmi však trpěl nejen kvůli nesmyslnosti života. Do roku 2013 si ani příliš neuvědomoval, že trpí, měl silné podvědomé přesvědčení, že to jinak být nemůže. Všichni jeho příbuzní mají podvědomé silné přesvědčení, že život je utrpení, pochopitelně omezování života čistě jen na materii přinese jen buď větší či menší utrpení, komplexnost této reality nelze omezit pouze hmotou.

Toto nastavení Viktor zdědil, do svých 24 let žil v tomto nevědomém naprogramování mysli, a život mu to zrcadlil velkým utrpením, jelikož jeho mysl byla dosti negativně nastavená. Někdo má pozitivněji nastavenou mysl, otevřenější srdce, je víc sám sebou, tak bude trpět méně, ale i tak bude převládat nenaplněnost v jeho životě, bude-li to na nevědomé úrovni.

Život pro něj byl jen útrapy, starosti, povinnosti, neustálé napětí a obavy. *Otrok si zamiluje svůj bič a pak se dobrovolně bičuje*, jako Viktor do 31 let. Utrpení však má potenciál zpokornit člověka, vzít mu jeho tvrdohlavost, vést ho k sebepoznání, tak tomu bylo i u Viktora, to je jediná funkce utrpení, pak ho již není třeba. V utrpení nezbyvá než veškerou kontrolu, vlastní představy, vlastní vůli, tedy ego, odevzdat životu, bohu. *Skutečně pokorný člověk nemůže trpět*. Život či bůh nechce, aby tu kdokoli trpěl, všechny lidi neustále vede k tomu, aby se radovali, avšak k tomu vytyčil jedinou podmínku, *pokorné srdce, nikoli tvrdohlavost*.

email z 29.8.2008

Zažívám dost letargie a těším se do školy. Samozřejmě vím, že po 14 dnech si budu vyčítat, že jsem nezůstal doma, ale to jsem celý já, nikde se mi nelíbí dlouho a časem mě vše omrzí, ale aspoň na chvíli to bude změna, těším se na čtení materiálu atd. Prostě se těším na bič.

Viktor prchal od činnosti k činnosti, prchal před sebou samým. V hlavě měl spoustu neuvědomovaných seabemrškačských hlasů. Trpěl celý život jen proto, že na sebe totálně kašlal, kašlal na své cítění a extrémně se přizpůsoboval druhým, neměl žádnou sebelásku, seberespekt, sebeúctu. Trpěl, protože neměl žádnou lásku v srdci. Velmi trpěl, protože ho neuvěřitelně šikanovala jeho patologická mysl a on jí slepě věřil, tedy byl s ní zcela ztotožněný. Nevědomost, tedy život z ega se ihned odráží na těle, napětí se kupí a kupí.

Člověk ztotožněný s myslí touží po pohodlí, jednoznačnosti, zatuchlém klidu, jistotě, řádu. Avšak život mu zrcadlí, že něco takového bez utrpení nebude – Viktorova patologická mysl mu to zrcadlila vydatně. Utrpení nutilo Viktora hledat způsob, jak se ho zbavit. Proč tak usilovně hledal? Když okusil po 26 letech utrpení stavy, kdy ho mysl neustále nešikanoje, už podvědomě nechtěl nic jiného, zejména pak od 30 let v pokročilejší fázi vědomého života, šlo vše ostatní stranou.

V křesťanské éře se modlil k bohu, že vytrpí cokoli na cestě k pravdě, je-li to jeho vůle. Žil v přesvědčení, že jedinec skrze utrpení lze poznat pravdu a lásku. Trpěl silně celý život, to uměl, bylo to pro něj jisté bezpečí, jisté pohodlí, důvěrně to znal, tak by to nebylo nic neobvyklého. Bůh, život, Viktora vyslyšel a do svých 31 velmi trpěl. Toto přesvědčení, jež měl v sobě od mala, přesvědčení, že si zaslouží jen trpět, toto masochistické přesvědčení, bylo znásobeno askezí, odříkáním, sebezáporem, bojem sám se sebou, ke kterému vyzývá i církev. Viktor žil v přesvědčení, že si zaslouží jen tvrdost a krutost, nic vřelého, laskavého, něžného, láskyplného. Měl za to, že si zaslouží být jen otrok, a toto přesvědčení se do něj tak zarylo, že si sám způsoboval velké utrpení, i na poli duchovního hledání. S poznáním díla Osha ho to přešlo, pochopil, že cesta ke štěstí, k pravdě, k lásce, vede skrze radost, avšak i na cestě radosti nevyhnutelně přijde utrpení, dokud bude jakékoli lpění, jakékoli ego. Ale již netřeba vyhledávat utrpení pro utrpení.

Viktor skoro vše plánoval, promýšlel dopředu, předvídal, aby ho nic nepřekvapilo, protože měl zafixováno, že překvapení může být velmi bolestné, bál se žít spontánně. Současně naplnění jakéhokoli plánu mu přinášelo dobrý pocit, jelikož to naplnilo program ega, program co nejefektivnějšího nakládání s životem, časem. Čímkoli podle Viktorovy mysli smysluplným bylo třeba zaplnit den, jeho egu to lahodilo. Už bylo ale úplně jedno, že se v tom sám necítí dobře, uvolnění do tohoto konceptu nezapadalo.

Avšak jeho pevná vůle v plnění čehokoli přinášela v důsledku velké utrpení, vše bylo činěno na sílu, Viktor byl zcela odpojený od toho, co cítil, skoro vždy šel proti sobě, a to přinášelo rostoucí napětí. Kolem 16 let zažíval ještě tak 1 radostnější moment z 10. Ale jak bylo jeho ego víc a víc živeno povrchní slávou a obdivem, víc a víc rostl narcismus, postupně se dostavovalo míň a míň radosti do jeho života. Kolem 20 let třeba tak 1 z 25. Kolem 24 snad 1 ze 100. Utrpení rostlo, protože byl tak vystrašený – patologická mysl musela být neustále zaměstnaná, ve střehu, musela řešit každý podnět, vše se zdálo být tak důležité, vážné a nebezpečné, mysl nedokázala vůbec odpočívat, být tichá a klidná. Byl to začarovaný kruh, jelikož Viktor se bál odpočívat, to znamená být sám se sebou aspoň chvíli.

Ego touží po výjimečnosti, čím víc vystrašení, traumatizování, méněcenní se cítíme, tím víc toužíme být výjimeční v čemkoli, třeba už jen být výjimečnou matkou či výjimečným sportovcem. A čím výjimečnější chceme být, tím víc budeme trpět. Viktorovo utrpení bylo spojeno zejména s vnitřním hlasem, s myšlenkou jakéhosi vrcholného naprosto vypočítavého bezskrupulózního manažera, jakési části ega dominující a kontrolující všechny ostatní projevy ega. Tento dominantní hlas byl opakem nevinnosti, nezištnosti. Byl to naprosto vypočítavý ďábel, jenž dirigoval Viktorův život. Viktor ve smyslu pravé podstaty byl v naprosté pasti, vězení, tohoto vrcholného dirigenta, mentálního přesvědčení – víry, že musí být pořád vypočítavý, vychcaný. Tento program působil obrovské utrpení, než se s tím hlasem přestal ztotožňovat.

Klamal sám sebe i druhé, myslel, že život je tak prázdný – jen trápení. Myslel, že láska je nesmysl. Postupně větším a větším potlačováním sebe sama se ve Viktorovi formovala obluda, zřejmě ten více a více vypočítavý a bezskrupulózní manažer, která působila obrovské utrpení, včetně myšlenek na sebevraždu. Myšlenky na sebevraždu snad bylo to jediné, co ho v depresivnějším období aspoň trochu dokázalo uvolnit, jelikož si uvědomoval, že kdyby ta beznaděj pokračovala nadále, byla nadále víc nesnesitelná, tak může kdykoli odejít z tohoto života, že je úniku.

Odradem tohoto životního, duševního rozpoložení bylo, že vždy ráno vstával již se strašně nepříjemnými pocity, *musel zas žít ty sračky*, tak do 31 let. Viktor neměl zlou vůli, pouze jeho patologická mysl, jeho ego bylo tak naprogramované. Za 24 let života se dostal do totální slepoty, nevědomosti, dostal se do obludných sraček, jeho nevědomí ho začalo více a více ovládat. Obětoval nevědomě zcela svou duši kvůli světské slávě, světským výdobytkům.

Lidi nemají takové odhodlání poznat pravdu, růst v lásce, protože existenciálně nedospěli k tomu, jak zásadní to je, nezakouší tolik utrpení, které by je donutilo vydat se na tuto cestu. Jistě jsou však i někteří tací, kteří opravdově chtějí poznat, o čem to tu je, poznat kým či čím jsou či žít v lásce, aniž by je k tomu muselo nutit velké utrpení.

Utrpení v životě je pouze odrazem našeho vnitřního stavu. Ve Viktorově nitru rostla obluda, rostla démoničnost – a to není nic jiného než větší a větší egoismus, větší a větší odpor k tomu, co život přináší. A právě to ho hnalo, aby našel recept, jak se zbavit utrpení. Způsobovalo to takové utrpení, že se nedalo normálně žít, snad s přibývajícimi roky obludnost ještě sílila, jelikož s ní bylo bojováno, byla živena. Viktor v momentech největší beznaděje uvěřil i tomu, že je zakletý, zcela ztrácel víru v lepší zítřky, tak moc byl ztotožněný se svou myslí, které slepě věřil. *Až naprostá pravdivost k sobě, až poznání Pravdy ho mohlo osvobodit.*

Závěr šachové kariéry

Od 25 se Viktor stal šachovým turistou, šachem vydělávajícím cestovatelem, vybíral si turnaje hlavně podle destinace, zejména exotičtější místa. Třeba Vietnam, Nepál nebo Čína. V dubnu 2014 dosáhl svého posledního velkého vítězství na turnaji v Deizisau v Německu. Pak šla výkonnost o něco dolů a ihned se to projevilo na umístěních, například v roce 2014 byl předposlední na uzavřeném superturnaji v sibiřském Pojkovském. O rok později tam mezi desítkou hráčů skončil dokonce poslední, poté ho již na podobně silné turnaje v zahraničí nezvali.

Od 25 se asi na dva roky hraní šachu stalo peklem pro Viktora, hrál s obrovským odporem. Jeho patologická přesvědčení spojená s šachovými turnaji se postupně začala obrušovat až od roku 2019, kdy se turnaje stávaly menším napětím.

Viktorova závislost na opojných pocitech z dlouhodobého šachového obdivu a slávy, tedy tento projev jeho ega, dostal silnou ránu, když byl obviněn z podvodu při snaze dosáhnout na motivační prémii 90 000 Kč. Pro šachový svaz sepsal vyjádření.

Vyjádření k zápasu Lázníčka-Cífků z 8.1.2019

Naneštěstí jsem na konci listopadu prohrál v bundeslize, a tak jsem měl jedinou šanci, jak dosáhnout na motivační prémii, o kterou jsem se usilovně snažil celý rok, a to uspořádat narychlo zápas. Vůbec jsem netušil, zda to během tak krátké chvíle FIDE umožní a započítá na elo k 1.12.2018. Ale zkusit jsem to chtěl. Nic špatného na uspořádání zápasu nevidím.

V pondělí 26.11. jsem se pokoušel sehnat někoho, mnozí nemohli, a tak mě napadlo, že bych mohl sehrát zápas se Stanislavem Cífkou na 3 partie. Stanislav ochotně souhlasil se zápasem na 3 partie, ovšem měl čas až 28.11. Tudíž se vše hrálo 28.11. Bohužel pozdě jsem se dozvěděl, že při výhře 3:0 se třetí partie nebude počítat na elo, proto jsme se dodatečně ještě domluvili

na krátké remíze ve 4. partii, která se nepočítala na elo. Přišlo mně škoda zhatit veškerou snahu o prémii pouze tím, že jsem neznal toto pravidlo. Za všechno toto nesu zodpovědnost já kvůli neznalosti pravidel.

Pro to, aby mohl zápas proběhnout, bylo nutné sehnat organizátora a rozhodčí. To, abych co nejméně svým zápasem zasáhl do životů všech v tomto textu zmíněných, rozhodčího, organizátora i Stanislava, bylo motivem mých organizačních nedostatků. Následně jsem volal Petru Boleslavovi, zda by Novoborský klub mohl být oficiálním organizátorem zápasu. Bylo to všechno velmi narychlo a on neměl čas si to promyslet, detaily zápasu jsem mu ani nemohl sdělit, protože jsem je sám v tu chvíli neznal, chtěl mně vyjít vstříc, a tak souhlasil.

Pochopitelně jsem vše organizoval já sám. V tom nespátřuji nedostatek. Petr Boleslav mně doporučil obrátit se na Naděždu Stojanovič, je rozhodčí s potřebnou kvalifikací. Okamžitě jsem jí zavolaal a poprosil, zda by mohla být součástí zápasu jako rozhodčí. Ona ochotně souhlasila, jelikož máme blízké vazby, nyní žije v Praze o patro výš než já. Bohužel mám dlouhodobý despekt k funkci rozhodčího v šachu, a tak mě ani nenapadlo, že je tak důležité, aby rozhodčí u zápasu byl. Avšak zpětně chápu, že pro podezřívavou společnost, která vidí na mnoha místech podvod a jiné špatnosti, to bylo velké opominutí. „Vždyť se tam muselo podvádět“, proto tam musel být rozhodčí. Kdyby mě tohle napadlo předem, určitě bych zvolil jako hrací místo byt, ve kterém žiji v Praze, a požádal Naděždu, aby sešla o patro níž a byla plnohodnotným aktérem zápasu. Proč jsme tedy zápas nehráli v mém bytě? Sejit o patro níž by pro Naděždu jistě nebylo překážkou, nicméně jsem nechtěl vláčet Stanislava přes celou Prahu, aby se mnou sehrál zápas, už jen to, že souhlasil s tím, že bude hrát celý den šachy, jsem považoval za velkou vstřícnost z jeho strany. Nechtěl jsem tak nutit nikoho, aby musel narušit kvůli zápasu svůj denní režim, jedině Stanislav nutně musel. Pochopitelně jsem se nebránil tomu, aby Naděžda na zápas do Holešovic přijela, ale nevyžadoval jsem to. Stejně tak jsem zval některé, aby se přišli podívat v roli diváka na zápas, který se hrál v bytě Stanislava, ve kterém bydlí se svými 4 kamarády, kteří viděli, jak zápas probíhá. Mohou tedy jako jediní potvrdit, že průběh partií byl regulérní.

Je-li tomu tak, že pravidla vyžadují účast rozhodčího, byl tím pádem celý zápas neregulérní. To, že se hrálo u Stanislava doma či, že se hrály partie v jeden den nespátřuji jako neregulérní. Dodatečné nahlášení čtvrté partie je snad diskutabilní.

Přál bych si, aby se všechny výtky obracely ke mně. Zápas byla moje zodpovědnost, má iniciativa. Já mohu za organizační nedopatření, ostatní jen projevíli ochotu pomoci mně, nechtěl bych, aby je to nějak poškodilo.

Nový Bor, tedy klub, za který tou dobou hrál ho potrestal. Viktor čekal od klubu podporu, dotklo se ho to. Reakce některých šachistů, kteří ho příkře odsoudili z podvodu se dotkla jeho ega ještě poměrně silně, avšak již méně, než by tomu zřejmě bylo před počátkem meditativního života v květnu 2018. Ve skutečnosti Viktor dostal nabídku od Slávy, že partie nebudou vůbec hrát a domluví se, že Viktor vyhraje – domluví se tak na podvodu. Viktor tuto nabídku odmítl, hrálo se poctivě.

Avšak toto odsouzení právě potřeboval, potřeboval tím procházet více a více vědomě, vnímat, co to v něm vyvolává za pocity a myšlenky. Od tohoto zápasu psali na šachovém webu o Viktorovi dosti hanlivě, avšak zejména od roku 2020 si to občas četl záměrně a vnímal, co to v něm vyvolává, vědomě tím procházel, byl to doslova studijní materiál sebepoznání, a jeho šachové ego sláblo.

Během epidemie COVID-19 se dlouho žádné šachové turnaje nehrály, a tak Viktorova aspoň ještě trochu profesionální kariéra samovolně končila. Rostoucí vnitřní svoboda, sebeláska už ho po obnovení turnajů nepouštěla do hraní v takové míře jako před COVIDem, nepouštěla ho do nadměrného stresu šachového světa. Jednalo se o přirozený vývoj nikoli únik.

Aby se setkal po delší době se svými šachovými známými, zúčastnil se v Praze v květnu 2021 kvalifikace na Světový pohár, nakonec se mu podařilo postoupit, ač mu o to příliš nešlo. Již tehdy žil v dosti mimořádném stavu vědomí, někteří si na turnaji mysleli, že se definitivně zcvoknul, jelikož ho viděli naposledy v srpnu 2020 a od té doby se Viktor opět velmi zásadně změnil. Změnil se do ještě mnohem více pro běžného racionálního člověka nesrozumitelného stavu vědomí. Následného poháru, který se konal v červenci téhož roku se neúčastnil. Nechtělo se mu, třebaže by si hodně vydělal.

Poslední velký světový turnaj hrál v prosinci 2019, mistrovství světa v rapid a bleskovém šachu v Moskvě, kdy si zahrál i s dlouhodobým suverénním mistrem světa Magnusem Carlsenem a udělalo mu to radost. Byla to taková třesinka za šachovou kariérou.

Po 12 letech kvůli neshodám na finančních podmínkách a tehdejší osobní antipatii s kapitánem klubu na podzim roku 2020 změnil Viktor klub v české extralize. Přestoupil z Nového Boru do Pardubic, za které hrál soutěže družstev ještě v roce 2022 a na začátku 2023. Od jara 2023 však zřejmě skončila i tato poslední etapa jeho šachové kariéry, šachy definitivně pověsil na hřebík.

Duchovní pýcha

Od roku 2013 se u Viktora začala projevovat duchovní pýcha, byl i před tím velmi pyšný, dosud však čistě na materiální úrovni. Život mu jeho duchovní pýchu často zrcadlil utrpením v mnoha podobách, třeba v podobě rozchodu s partnerkou či hrozby rozchodu. To ho trochu vyléčilo z jeho povýšenosti, zaslepenosti, fanatismu, z ovládnutí myslí, než se mysl nanovo rozjela.

V druhé polovině roku 2014 prožil silné mystické křesťanské obrácení. To mu přineslo hlubší vhled do podstaty víry, než měla většina křesťanů, se kterými se setkával. Tudíž se začala projevovat pýcha. Objevovala se tendence vytvářet obrázky, jak velký byl hříšník a jak velká byla jeho proměna. Tendence zdůrazňovat, jak špatně na tom byl, a jak je dobrý, že se z toho dostal, aby ho lidi více velebili, se ho držela až do podzimu roku 2022.

Chvilími si myslel, že je svatý, duchovně dokonalý, třeba v roce 2016, tak silně ho jeho mysl klamala. Utrpení v životě ho však vyvedlo z jeho sebeklamů a chvílemi byl střízlivější ve svém sebevnímání. Avšak i jindy si občas myslel, že je duchovně dokonalý. Ale jak v křesťanské, tak pokřesťanské době to byla jen mentální svatost, sebeklam, skutečná vnitřní transformace zatím neproběhla.

Až na jaře 2019 na víkendovém semináři při jednom dechovém cvičení pochopil, kolik je v něm napětí. Iluze o duchovní sebedokonalosti byla opět vyvrácena. Jakási emoční a pocitová plochost, potlačenost ho zcela klamala v tom, že je svatý. Před tím mu to říkalo více lidí, avšak on jim nevěřil. Viktorova mysl vše zkrášlila tak, aby vypadal dokonale, byl nesmírně domýšlivý – potřeboval hmatatelný důkaz.

Po roce 2020 si tolikrát myslel, že už už přišlo poznání, osvícení, ale zas ho jen klamalo ego, duchovní pýcha, zejména poté, co o něco postoupil na cestě duchovního růstu. Intelektuálně zaměřeného člověka či člověka, který má na duchovní cestě mnoho načteno, mnoho vyslechnuto, tedy mnoho nabitých informací, bude jeho mysl velmi klamat v tom, že mu bude předkládat to, že už ten stav má. Ale bude to jen z myslí, nebude to jeho vlastní bytostná zkušenost. Ve všem ho mysl vykoupe, než si vždy uvědomí, že to bylo zase pouze z ega. Vlastní existenciální zkušenost byla vždy o trochu pozadu než intelekt, tak si ego mohlo myslet, že už to je, ale nebylo. Viktor si tolikrát myslel, že je svatý, dokonalý či osvícený, než zjistil, že není nikdo, kdo by byl osvícený – než pochopil, že ego, já, nemůže být osvícené, dokonalé, jelikož je to zcela neosobní stav.

Od seznámení s knihami Osha v květnu 2018 ho postupně ovládl další duchovní *fanatismus*. Pořád ho četl, poslouchal nahrávky, žil přítomně, meditoval. Viktorův život se v podstatě

smrskl tímto směrem, pohltilo ho to podobně jako křesťanský fanatismus, šachový, sportovní, veganský či jakýkoli jiný v předchozích letech. Vždy fanaticky přesvědčoval druhé o své pravdě, celý život všechny poučoval, vše věděl nejlépe. Ve své nadřazenosti všem hodně násilně vnucoval své nejen duchovní představy. Vše, co v životě dělal, se zvirtlo ve fanatismus. Avšak ten fanatismus spojený s přítomným okamžikem měl také své plusy, začalo se víc dařit žít tady a teď, meditace šla lépe. Už to nebylo neustálé strhávání pozornosti do minulosti a budoucnosti. Daní byla silná duchovní pýcha. Ta se také projevovala pocitem výjimečnosti, vyvolenosti, že *snad jedině výjimečného Viktora bůh chrání a vede*. Ale to každého. Postupně odcházela i pýcha i výjimečnost, zaplouval více a více do nevinnosti zejména od druhé poloviny roku 2022.

Partnerské vztahy

Od května do září 2007 měl svůj první vztah v životě, spíše polovztah. Protože se šachistka Soňa podle jejích slov měla rozejít se svým přítelem, ale nakonec tak neučinila, vše si nakonec rozmyslela, jakmile Viktora lépe poznala, jakmile zamilovanost opadla. Vztah trval v podstatě jen pár měsíců. Pak ještě asi dalších 9 měsíců následovala velmi nepříjemná nejistota, protože si Soňa ještě nechávala otevřená vrátka, dávala mu naději. Ona ho sbalila, sám na to neměl odvahu, vždy si myslel, že o něj nikdo nemůže stát ani na partnerské, ani na kamarádké úrovni, proto byl naprosto osamělý.

V 19 letech tak prožil velkou zamilovanost, snad to byla prvotní jiskřička vedoucí k pozdějšímu obrácení. Zamilovanost ve smyslu, že snad aspoň na chvíli jednal ze srdce, nezištně, nikoli zcela vypočítavě a chladně, jako jednal jindy.

Jeho záměrem nebylo ublížit šachovému kamarádovi, kterého měla opustit.

Soňa zemřela na rakovinu v roce 2011, ve 23 letech. Úmrtí Soni mohlo Viktorovi přinést trochu pochopení na nevědomé úrovni, že šachy asi nejsou vše – pochopení, *jak je vše pomíjivé*.

email z 31.8.2008

Po rozchodu se cítím strašně volný, ale na druhou stranu, Soňa mi byla zdaleka nejbližší člověk, jakého jsem kdy kolem sebe měl.

Partnerské vztahy zejména v počáteční fázi byly pro Viktora zdrojem blízkosti, které se mu tak zásadně nedostávalo od mala. Ničil ho celý život velký strach z odmítnutí, proto nežádal o nic, co nebylo jisté, že dostane, včetně holek. A pokud už žádal, bylo to pro něj silně stresující. Často tyto i jiné stresové situace doprovázely třeba ruměncem na tvářích či náhlé zpocením na zádech.

Do 26 pro něj byla při výběru partnerek důležitá jen povrchní kritéria jako například vysokoškolský titul, postava a její výška, fyzická zdatnost, věk, rodinné zázemí. To, co je v srdci, ho ještě nezajímalo. Jeho láska byla čistě povrchní, podmíněná.

Od 25 byl na seznamce, opadl šachový fanatismus a bylo možno otevřít se i ženám, potenciálním partnerkám, kterých se ve skutečnosti silně bál. Proto před nimi nebyl sám sebou ještě víc než jindy. Nosil masky ze strachu, že ho nebudou brát takového, jaký je, a že o něj nebudou mít zájem. Do té doby ve srandě říkal, že má vztah jen s dámou na šachovnici.

Na seznamce se na jaře 2013 seznámil s o rok starší Danielou. Byla velmi veselá, obyčejná, užívala si života, moc fajn, jenže měla trochu břicho a jen titul bakalář. A přísný Viktorův hlas perfekcionismu ji kvůli tomu shazoval. A tak to s ním vydržela asi jen 3 měsíce, jelikož měla relativně zdravou sebelásku a nenechala se od něj ponížovat. Tou dobou hledal něco výjimečného, nikoli obyčejnost, kterou ona představovala v jeho očích.

Viktor byl velmi samolibý, ale jeho úspěchy a pověst výborného šachisty zřejmě představovaly lákadlo pro některé dívky. Částečně jistě i pro osmnáctiletou Aranku. Na šachovém táboře

2013 už ji byl v podstatě donucen oslovit, říct jí, že se mu líbí a že s ní chce chodit. Tak moc mu to dávala najevo – zdálo se mu, že už je z toho trochu zoufalá. Až s velkým sebezapřením to z něj nakonec vypadlo. Pro Viktora byl ještě v roce 2022 velmi náročný oříšek vyjádřit cit nejen dívce. Jako by se bál ukázat slabost projevením náklonnosti někomu – dát najevo, že někoho má rád.

Vztah s Arankou, se super inteligentní matematickou, která splňovala skoro všechna jeho povrchní kritéria, trval od srpna 2013 do dubna 2014 a byl v druhé polovině jedno velké utrpení. V partnerství chyběla jistá srdečnost, něco hřejivého – jistě i proto, že nasadil opět velká očekávání, jak vztah má vypadat, jak se má partnerka chovat, jak často se vídat a tak dále. Oba byli velmi uzavření ve své hlavě.

Nezřídkou se mu stávalo, že se ocitl ve vztahu nespokojený, nešťastný, ale neuměl z něj odejít, neuměl někoho opustit. Stal se mu vězením, přitom po vztahu před tím tolik toužil. Snad se bál, že už si jinou partnerku nenajde. A tak to protrpěl, dokud se s ním pro jeho rostoucí nesnesitelnost partnerka nerozešla.

Jeho mysl byla vždy nespokojená, utíkala od jednoho k druhému, třeba ze vztahu do samoty, ze samoty do vztahu. Po rozchodu přicházela velká opuštěnost, všechny rozchody velmi oplakal, měl strach, že už zůstane sám. Ale současně přicházela i úleva z konce vztahového vězení. Vztahy byly krátké, avšak i tak mu pootvíraly zaslepené oči. Zrcadlily mu nezralost, partnerky záhy prohlédly jeho vnitřní marasmus a odešly.

Aranka měla pocit, že zvaním na drahé dovolené či zvažováním koupě domu se jí snaží uplácet, vědomě tak však nečinil, ale jeho nevědomí tak snad smýšlelo. Dále pak zjistila, že ne všichni vrcholoví šachisté jsou intelektuálové. Právě jistě dost proto, že jí občas velmi překvapilo, že neví či neumí základní věci, snad na ni občas působil jako hlupák. On se tak sám vnímal celý život, ona mu to pouze zrcadlila. Vztah s Arankou byl náročný, ale poučný, sebezpoznávací, měla v sobě dost zdravého rozumu oproti Viktorovi.

Od svých 24 tak do 30 hledal neustále vztah, aby nebyl sám se sebou, bál se opuštěnosti, byl opuštěný. Toužil po vztahu, následně byl závislý na vztahu. Poté co se jeho opuštěnost zejména od roku 2021 proměnila v naplněnou samotu, tak odešla nutková potřeba hledání partnerky.

Do vztahů ho určitě táhla touha po citové blízkosti, avšak snad dominantním motivem jeho vztahů byla nenasycená sexuální potřeba, která jej zaslepovala. Někdy šel i do vztahu, kde nebylo souznění duší. Pak, po nasycení sexuální potřeby, se takový vztah stal pro něj přítěží.

Zkoušel najít partnerku i v době víry, asi šest křesťanských dívek ho odmítlo. Padl tak do nuceného celibátu. Nevěstinec nepřipadal v úvahu při jeho tehdejší puritánské nastavení, myslel, že podobná zařízení už nikdy nenavštíví. Asi měl tou dobou veškerou energii směřovat více k bohu a Ježíši, *a on tak činil.*

Uvnitř se projevoval stále naprosto odsuzující postoj sám k sobě, byl tak v hloubi duše vždy překvapen, že s ním někdo chce trávit čas. Týkalo se to i následujícího manželství. V prosinci roku 2017 se seznámil se svou budoucí manželkou Evou, kterou si vzal 7.7.2018. Rozešli se v listopadu 2019, rozvedli v lednu 2020, jejich mysl si zřejmě potřebovaly odžít program manželství.

Zamilovanost byla velká z obou stran, než ho asi po 5 měsících začala lépe poznávat, masky nebyly tak udržitelné. Zamilovanost je často jen živení eg navzájem. Až vylezou kostlivci, dochází na prudký náraz, pak až se uvidí, co za tou zamilovaností skutečně bylo. Manželství jasně ukázalo, že Viktor v jeho tehdejší duševní rozpoložení nemohl žít neustále v jedné domácnosti s partnerkou. Proto od ní často prchal, potřeboval si od vztahu odpočinout, příliš napětí ho stálo nošení masek. Jezdil často někam sám, v roce 2019 někdy až na 3-4 týdny, tehdy se mysl týkající se nejen manželství tišila.

Vztah s Evou byl současně počátkem učení sebelásky, víc si užívat, víc se uvolnit, víc žít tady a teď, vědoměji, z tohoto pohledu byla jeho ezoterickou učitelkou. Předtím znal jen samé

povinnosti, spěch a plnění cílů, i na duchovní cestě. Díky ní se u něj více rozvinulo také jakési magické myšlení, jakási symboličnost, znamení. Snad se to někdy projevovalo až příliš, mysl se vloudí všude. Třeba možná do toho, že někdy na jaře 2019 mu přišla myšlenka, že jeho datum narození 9.1.1988 a Oshovo úmrtí 19.1.1990 jsou nápadně podobné. *Že by byl Viktor dalším vtělením Osha?* Nabízela jeho domýšlivá mysl, přestože se narodil před úmrtím Osha, i to si mysl racionalizovala, *prostě je to možné*. Nebo to byla intuice jako řeč duše? *Kdo ví*.

Vztah s Evou byl krásný, ale současně velmi náročný. 22.12 – tedy ihned pár dní po prvním setkání ji zažil asi 6 hodin ve spontánním změněném stavu vědomí. Viktor to vnímal tak, že ji ovládlo její nevědomí, dělala si z něj srandu – připadala mu v tom stavu jako pyšná vědma vedoucí ho k bohu. Jeho to velmi znepokojilo, nevěděl, co se děje, ale nic hrozného to také nebylo. Zpětně se mu to jevilo jako psychóza. Vztah s Evou orámovaly 2 takové akutní situace, byly to velmi poučné momenty. Ani tento netradiční psychický stav mu nakonec nezabránil začít vztah. Nějakou dobu spíš řešil to, že nechtěla děti. Už jedno měla, a on stále lpěl na dětech, či aspoň na tom, aby tomu byla otevřená, jelikož asi měl stále naději, že děti naplní konečně smysl jeho života.

Tak nějak si asi od roku 2014 bral všude to, co s ním rezonuje, a příliš na ničem nelpěl, či lpění bylo rychle prokouknuto a šlo se dál. Jelikož ho vedla touha po Pravdě, nedovolila mu připoutávat se na delší dobu nikde, kde nepanovala vnitřní svoboda. I lpění na partnerství na celý život, na jakékoli jistotě, muselo být uvědoměno.

Velmi náročný byl pro něj už jen fakt, že má Eva dvouleté dítě z předchozího vztahu. Také se mu nechťelo o dítě starat, měl jiné, *přeci důležitější zájmy*, jak to tou dobou vnímal – studium filosofie a hledání Pravdy. Viktor pojal myšlenku adopce, avšak jen kvůli tomu, aby ho nesžírала žárlivost na otce dítěte a snad aby k sobě více připoutal Evu. Ta však s adopcí nesouzněla. Po pár měsících se situace změnila, ona přišla s tím, že by Viktor mohl dítě adoptovat. To už ale nechťel on. Nikoli, že by je neměl rád, ale pochopil, že není správné chtít odříznout otce. Každopádně se Eva po svém rozhodnutí, že s ním nechce mít děti, ptala Viktora, zda chce mít někdy v životě děti. On odpověděl, že neví. Skutečně nevěděl, byl otevřený všemu, co život přinese, proto jí nemohl slíbit, že nechce.

Neúspěšné pokusy o starání se o dítě trvaly asi jen 3 měsíce při společném soužití u tchána v Čechách, jinak se o dítě starala hlavně babička, která žila v Německu – tam chtěla žít i Eva, Viktor trval na Česku. Soužití s Evou trvalo 7 měsíců, než pochopila, že s Viktorem lze mít dobrý vztah pouze, jestli on má více času pro sebe, jestli má prostor odpočinout si od partnerských neshod. Dennodenní kontakt vyvolával větší a větší spory. Náročné to bylo do velké míry i kvůli jeho tchýni, která za každou cenu chtěla mít Evu a její dítě pod kontrolou, žít s nimi v Německu. Dokonce, odvolávající se na nesvéprávnost své dcery – což jistě nebylo skutečností – na Viktora s Evou poslala policii, která je doháněla na dálnici za to, že Eva jako matka chtěla jít žít do Čech se svým synem. Policie je vyšetřila a nechala pokračovat dál do Čech. Jeho ega se to však silně dotklo, nechťel pozvat tchýni ani na svatbu. Postupně se ale obměkčilo jeho ego, a i tchýně se účastnila svatby.

Záhy po svatbě přišly velké spory s Evou. Nahoru, dolů, jednou krásné, jednou k nevydržení. Manželství mimo jiné asi také měla být pojistka, jak víc Evu ovládnout. Zřejmě nebýt manželství, tak se s ním rozejde mnohem dřív.

email Evě z 6.8.2018

Mrzí mě, že to všechno zejména mou vinou dopadá tak, jak dopadá (adopce, dlouhé pobyty v Německu). Nepředstavoval jsem si to tak. Netěší mě to. Nemám z toho všeho dobrý pocit. Třeba časem zmizí. A kdo ví, třeba by ten nedobrý pocit byl i za jiné konstelace, třeba musím najít nejdřív sám sebe a pak se všechno poddá.

Viktor se vždy bál konfliktů, bál se, že ho lidé opustí. Také manželství ho asi naučilo, že netřeba se bát, jinak by se cítil ještě mnohem hůř. Chtěl se rozejít už po necelém roce od seznámení, 4 měsíce od svatby, protože se Eva přestala přizpůsobovat jeho představám, jeho egu. Racionalita, hlava ho nutila rozejít se, předhazovala mu neustále, že to zase bude náročné, že je to příliš komplikované, zas bude trpět. Avšak srdcem ho to táhlo za ženou, miloval ji, přestože těžce nesl období, kdy si nerozuměli. Z této situace byl Viktor dosti zoufalý.

Nakonec se však rozhodl pro srdce, pro citění teď a tady, cítil v přítomném okamžiku lásku k Evě, a to silné pnutí rozejít se odešlo. A vztah pokračoval dále, ještě rok. Tato situace byla klíčová i pro další vývoj jeho nitra. Dosud skoro vždy měla rozhodující slovo hlava, na srdce nebylo spoleh. Nyní však nacházel větší a větší odvalu, odvalu jít za svým srdcem, a k tomu člověk skutečně potřebuje kuráž. Jen ze strachu rezignuje člověk na své srdce, na své citění, na to, co by nejraději teď a tady dělal. Odteď si to dovoloval víc a víc. Duchovní zrání nespočívá v ničem jiném než více spoléhat na své srdce nikoli vypočítavost či strachy z hlavy, z racia, z přemýšlení, z ega. Osvícení spočívá v naprosté důvěře svému srdci, své od ega očištěné intuitivnosti.

Stále však byl hodně pouze ve slovech o lásce, mezitím nadále rázně prosazoval vlastní představy. Hrál si na očištěného od hříšnosti po křesťanské éře. Avšak Eva vše prokoukla. Prokoukla, že snad vše dělá z vypočítavosti, i pomáhání i jiné věci, že nebyl vůbec autentický. Ona do značné míry na první pohled byla velmi, ale současně to zřejmě bylo vykoupeno oněmi občasnými netradičními psychickými stavy, tedy také spoustou potlačeného napětí a strachů, které se projevovaly trochu jinak než u Viktora neurotika.

Eva byla velmi inspirativní, vypadalo to, že skutečně bezpodmínečně miluje, ale zřejmě za tím něco bylo, nějaká podmínka. Pro Viktora představovala živou vodu její autentičnost, láskyplnost, jak ji tehdy vnímal. Avšak byla i náplastí na osamění a 4 roky potlačovanou sexualitu. Do května 2018 byla i z její strany velká láska, než se dozvěděla hlavně o jeho minulosti s prostitutkami. Měl pocit, že ve vztahu je možné říci cokoli – ona to však vnímala tak, že si jen potřebuje ulevit a jí chce jen přitížit. Vyrojil se čertík a sváry začaly ve větším – *beztak vše skrývané jednou vyleze na povrch*. Nakonec si ho vzala, ale už asi hlavně kvůli tomu, že se svatba plánovala za měsíc.

Viktora to táhlo od léta 2019 víc a víc do hor do samoty, spočinout se svým nitrem. Což mu v běžném životě nešlo kvůli neutuchajícímu běhu myšlenek, neutuchající aktivitě myslí, která strhávala jeho pozornost. To přispělo k vleklým neshodám, které vedly k rozchodu z Eviny strany, a v prosinci 2019 už byl v Krkonoších na samotě. Vše v jeho životě bylo bleskové, manželství, křesťanství, šachová kariéra. Jakmile v tom přestal vidět smysl, a to se stalo většinou brzy, přišla změna.

Před všemi partnerkami, které ho poznaly hlouběji, už se nemohl pořád přetvařovat, a tak se s ním rozešly. Většinou jim to prozření ve 4 vztazích do jeho 31 let trvalo 3-6 měsíců. Od 31 let se stával víc sám sebou a všechny 3 dívky s ním chtěly zůstat. On se však již ve vztahu necítil dobře, ale současně se nebyl schopen rozejít. To by přeci znamenalo, že někomu ubližuje, i toto přesvědčení postupně odešlo. Objevoval se program, že je potřeba se k partnerkám chovat ještě hůř, aby už se s ním konečně rozešly.

Vztahy od roku 2020 už byly trochu jiného charakteru, více a více se pasoval do role toho, kdo ví. Skutečně už přicházelo podstatné poznání, věděl, avšak role jakéhosi mistra byla silně z ega. Silný program snahy pomoci zrcadlil jeho nadřazenost, což se projevovalo i na vztazích k partnerkám. Byl ve vztazích s těmi, které potřebovaly pomoci, zachránit, probudit ze spánku myslí. Snad protože stále ještě potřeboval za každou cenu pomoci mámě. Ještě dost z hlavy měl to, že musí zrcadlit lidem programy a poučit je, do značné míry stále násilně, hrubě jako celý život. Například od podzimu 2020 měl snahu naštvat partnerku Kristýnu, aby se z ní uvolnil celoživotní potlačovaný hněv.

S Kristýnou, se kterou se seznámil přes seznamku, se vídal od května 2020. Než se přestěhovala k němu do bytu v krkonošském Žaclěři koncem prosince 2020, bylo vídání relativně příjemné, třebaže to nebylo velké souznění. Od společného bydlení vztah v podstatě skončil ze dne na den, stali se spíše spolubydlíci na další půlrok. Viktorova meditativní samota, klid, mlčení, třebaže žili v oddělených pokojích, byla narušena cizí energií, a to mu bránilo téměř v jakékoli komunikaci s ní. V bytě ho něco dusilo. Když byli někde mimo domácnost, komunikace se zlepšila. Byl tou dobou méně a méně stavěný na jakékoli soužití, avšak již z jiného důvodu než v předchozím životě.

Vrcholem bylo, když sexuální chtíč, také touha zrcadlit jí její lpění, ale i jistá autentičnost ho vedly za její nejlepší kamarádkou s dotazem, zda se s ním nechce vyspat. Nechtěla, pěkně si popovídali, i víckrát poté. Pro Kristýnu to bylo nepříjemné, ale byla spíš jen zklamaná, pak se záhy odstěhovala. Jakmile se dozvěděl, že se odstěhuje, ač spolu již půl roku nežili jako partneři, tak ho opět jako po každém rozchodu doběhl strach ze samoty – pocit opuštěnosti, který vyvolal i myšlenku na sebevraždu a velmi tísnivý pocit, avšak již ve velmi slabé míře. Již vším tou dobou procházel velmi vědomě, tudíž z toho pocíťoval minimální utrpení.

V červenci, měsíc po odstěhování, mu Kristýna volala, že je moc vděčná za vše. Z životní prázdnoty, nedůvěry objevila vnitřní dimenzi, důvěru v život, sebepoznání, jistou naplněnost. A i další dvě dívky, třebaže to s ním měly mnohdy v průběhu setkávání náročné, byly nakonec za vše rády. I přesto, že jedna z nich – Lenka, chvíli Viktora vnímala jako černokněžníka či satana, tak silně ji zrcadlil její nevědomost. Pomohlo jim to však významně postoupit na cestě sebepoznání, stát se více vnitřně svobodnými. Vztahy, jejich intimita, jsou mimo jiné dobré v tom, že se dá sestoupit hluboko do vlastního nitra, dochází k intenzivnímu sebepoznání, byť bolestnému často.

Nepříjemný pocit v souvislosti s odmítnutím ženou prožil zřejmě naposledy v červnu 2022. Kdy po 4 měsících definitivně pochopil, že o něj Anežka nemá zájem. Ještě tam bylo trochu připoutanosti, třebaže vše probíhalo již velmi vědomě.

Zřejmě často dochází přirozeně k rozchodu, když se jeden z partnerů posune dál, roste jeho stav vědomí, je vnitřně svobodnější a již nepotřebuje zrcadlo v onom partnerovi. Optimální je, pokud oba partneři zrají stejně, vzájemně se podporují na cestě sebepoznání. Když však tento vývoj není společný, tak se cesty přirozeně rozejdou. Je málo pravděpodobné, že vyhýbáním se partnerským vztahům s opačným pohlavím dojde člověk probuzení ze spánku ega.

Velmi věcné debatování s partnerkami o vnitřním duševním stavu vždy následovalo po rozchodech, šlo mu skutečně o pravdu, osvobození, ne handrkování. Jako by to byla šachová partie, kterou je třeba zpětně zanalyzovat a poučit se z chyb.

Viktor si uvědomoval roku 2022, že skutečně naplňující vztah nemůže vzniknout, pokud vztah bude sloužit jako kompenzace – tedy pokud bude mít očekávání, že partnerská láska naplní jeho srdce. *Až vaše srdce bude překypovat láskou, teprve tehdy vzplane skutečná láska i v partnerství.*

Pokřesťanské teistické období

Berlička lásky k bohu a Ježíši Viktorovi pomohla trochu vzkřísit srdce. Avšak ego, tudíž i utrpení, se nevytratilo, nakonec zůstalo zahaleno za láskyplnými slovy a smýšlením, v sebeklamech. Přesto se v dalších letech ukázalo, že na Viktora zbyl doslova jen bůh, kterého nacházel víc a víc ve svém nitru. Nic jiného nemohlo uzdravit jeho opuštěnost. V křesťanství byli bůh a Ježíš pouhou útěchou pro Viktorovu opuštěnost, od roku 2020 se stal obrazně řečeno bůh vyživující mízou prýstíci z jeho nitra.

email z 14.7.2017

Hledám společenství lidí, kteří mají zájem o duchovní nenáboženský růst a lidský rozvoj.

Stále věřil v boha, spíše abstraktního, neosobního, avšak stále někde vně Viktora. Bůh byl však s počátkem meditace v roce 2018 více hledán také v jeho nitru, byl tak objevován jako něco přesahajícího v jeho srdci. Vracel se k jednoduchosti života, tentokrát již vnímaného s přesahem, nikoli pohledem čistého materialisty, vše mělo obrazně řečeno zbožštělou formu, bytí. Stejně jako podstatou vši materie, tedy za veškerým projeveným světem, je kvantová energetická sféra, energetický potenciál, jednotná podstata. Jakási *okouzlená* materie. Boha tak postupně více vnímal jako život, jako že vše, co se děje v životě, je bohem.

V únoru 2017 na šachové extralize řekl asertivně svým spoluhráčům, že *chce žít a nejen přežívat*. Přežívat ve smyslu smíření se s tím, že život je utrpení a jinak to být nemůže. Byl již několik let velmi hloubavý, kontemplativní, přemýšlivý o věcech podstatných. Mnoho času trávil sám, avšak nikoli zatím sám se sebou, zatím se bál podívat se hlouběji do svého nitra, byl stále silně roboticky v hlavě. Stále se velmi bál života, jelikož mu přinášel velké trápení, bál se nebýt v hlavě. V podstatě začal plně žít až od seznámení s manželkou Evou. Tehdy se mu otevřely i nové horizonty vnitřního světa.

Křesťanská prudérnost a asketismus v něm zanechaly velké nežádoucí stopy. Například na dobrovolnické akci sečení louky v Beskydech koncem září roku 2017 se šlo koupat, a snad všichni se automaticky začali svlékat do naha, koupat se nazí. On to nečekal, velmi ho to pohoršilo, odvrátil zrak a celou dobu koukal jinam – bylo pro něj pohoršující vidět pohlavní orgán, zadek či prsa ženy. Tak silně byla jeho sexualita nezdravá, že ho naprostá přirozenost velmi pobuřovala, a o těch naháčích si myslel své. Ani se nešel koupat. S uvolněním od roku 2020 začal sám vyhledávat nudistické koupání.

Po křesťanství četl psychologickou, filosofickou, ezoterickou a seberozvojovou literaturu. Spíš měl tedy nenáboženský, jednodušší přístup k životu i ke spiritualitě, což se třeba projevovalo čtením oblíbeného *Malého prince*. Od podzimu 2018 se hodně věnoval tématu psychospirituální krize. Jak kvůli Evě, která zřejmě něčím podobným procházela, tak ale i kvůli sobě, třebaže žádnou akutní krizi nevnímal. *Spíš celý jeho život byla jedna velká krize*, zatím bez hlubšího poznání. Taky se zajímal o obor psychiatrie a transpersonální psychologie.

Trochu se u něj s pootevřením srdce rozvinula i kreativita. Roku 2017 měl drobné pokusy hrát na flétnu, četl básně, byl na pár lekcích baletu, a hlavně pravidelně chodil na zpěv v průběhu jednoho roku. Již od roku 2012 doma velmi rád poslouchal klasickou hudbu, zejména pak v tomto teistickém období velmi často. Také rád chodil na operu či koncerty vážné hudby. Klasická hudba pro něj představovala jakousi katarzi, vnitřní očistu, usebrání.

email z 10.10.2017

Letos o prázdninách jsem byl na českých horách, v Rychlebských, v Jeseníkách, v Krušných, v Beskydech, v Orlických, v Brdech, tak různě se potuloval a přemýšlel o životě a užíval přírody. Má to velké kouzlo, člověk si v tom klidu uvědomí věci, které si ve shonu v běžném životě stěží uvědomí. Musím říct, že mě to velmi obohatilo, i proto mám tyto chvíle ticha a samoty velmi rád. Dřív mně bývalo často nepříjemné být sám, ale poslední dobou je tomu spíš naopak. To však neznamená, že bych chtěl být pořád sám, ale poznal jsem velký význam těchto meditativních momentů, a proto jsou mi tak sympatické:).

Já Malého prince začal brát vážně až poslední rok, a to zejména proto, že jsem byl příliš uzavřený v křesťanských kruzích a chtěl jsem zakusit dobro, dobrou mysl i mimo tyto kruhy. Tak byl Malý princ jasnou volbou. Obecně mě zajímá bourání překážek mezi jednotlivými kulturami či náboženstvími a Malý princ k tomu může výrazně přispět.

Pro mě Ježíš již není Pán, ale „pouze“ velmi čistý učitel.

email Zuzaně z 10.10.2017

Ještě jednou díky za velmi povzbudivá slova, jsem moc rád, že v lidech čas od času vzbuzuju zájem o vnitřní život. Činím tak hlavně proto, protože jsem pochopil, že to je to klíčové, všechno z toho vychází, i to materiální. A člověk, který žije skutečně vnitřní život, vnímá pojem štěstí úplně jinak než člověk, který je pohlcen materiální sférou. To vnitřní štěstí je nesrovnatelně plnější než to vnější. Díky vlastní zkušenosti to mohu snad autenticky předávat dál. Držím ti palce, ať ti nadšení pro vnitřní život, vlastní mysl, jenž velmi kultivuje jak vážná hudba, tak čtení vhodných knih, vydrží. Byla by škoda o to přijít. Myslím, že jsi na správné cestě:).

email z 12.10.2017

Myslím, že drtivá většina dělá svou práci jen pro peníze, a to se pak odráží na jejich životě, na duši. I já s tím poslední dobou bojuju, musím v šachu zas najít radost a smysl, nejen obživu, myslím, že se to celkem daří, ale k optimu nejspíš stále daleko.

Až poslední roky jsem pochopil či jsem byl pochopen nebo jak to vyjádřit v pasivu, že je dobrovolnictví krásná věc a obohacuje jak ty, kterým se pomáhá, tak neméně mě. Poslední roky se snažím dělat činnosti, které člověka očišťují, očišťují srdce či duši. A dobrovolnictví, pokud je správně pojato, mezi ně jistě patří.

V Malém princí jsem našel velké poučení nahlížené z trochu jiné strany, než jsem k němu přistupoval. Četl jsem hodně knih o ctnosti, životopisy světců a tak dále, a tam toho podobného je velmi mnoho. Příběhy z Malého prince však dokážou mnohdy lépe ilustrovat to, v čem nás tlačí bota. A že nás tlačí pořádně. Ty příběhy jsou pro mě zejména cenným zdrojem rozjímání nikoli abstraktním, ale konkrétním, protože se mě spousta zmíněných neduhů stále týká, snad již v menší míře.

Poslední dobou jsem se bez nadsázky zamiloval do vážné či klasické hudby, je to optimální prostředek pro zklidnění mé duše, a přivedení mě na správné myšlenky, ale nejen kvůli tomu mám vážnou hudbu rád, vzbuzuje ve mně pocity štěstí a naplněnosti. Navozuje rovněž vhodné prostředí k zamyšlení. Ve vážné hudbě je skutečně něco, co nás velmi účinně otevírá přesažnému. Aspoň tak to mám já. Proto z tohoto žánru mám rád všechno. Velmi často záleží na náladě, co si zrovna pustím.

Mám také velmi rád třeba Vlastu Redla, Hradišťan, Plíhala, Enyu, Zuzanu Navarovou, ale i další, společně mají to, že je to „neřvavá“ jemná hudba. Obecně se ke mně poslední dobou doslova přidružily, mnohdy samy od sebe, činnosti, které rozšiřují duši. Naneštěstí je stále mnoho i těch, které s tím nejsou v souladu, ale to chce čas.

U mě byla ve zkratce zásadní změna obrácení od zlého k dobrému někdy tak před 6 lety, gradovalo to řekněme křtem, teď už je taky jakási fáze stabilizace, to znamená, že změny nejsou prudké, ale doufám, že stále jsou. Nerad stojím na místě:). Byť to je někdy nezbytné.

Jasně, nemají všichni stejnou naději, myslím, že to dost závisí na čistotě srdce. Kdo miluje, nebo se o to aspoň snaží má vždy naději a je plný optimismu, protože ví, že může mít důvěru v život. Naději vnímám jako skutečně spolehnutí na to, že to, co se děje, má smysl a spěje to k dobrému. Duchovní neboli vnitřní krása je to hlavní. Tím se snažím řídit už delší dobu.

email z 13.10.2017

Obecně si myslím, že člověk je velmi formovatelný, a zdá-li se, že je teď málo psychicky odolný, určitě je zatím nějaká příčina, stres či nějaká lpění, která jedince svazují, lze to nazvat hříchem. Ale myslím, že pokud se s tím pracuje, člověk tím přestane být svázán a bude i psychicky odolnější. Ale jistě někdo má k větší nestabilitě predispozice, ale i tam bych řekl, že se s tím dá do velké míry pracovat, člověk ale musí uvěřit, že s tím jde něco udělat. Jsem holt věčný optimista, v podstatě ve všem. Snad jen v šachu občas ne:). Optimista jsem proto, protože jsem zakusil na sobě, že významná proměna je možná.

Jedna jeho stránka byla skutečně velmi optimistická, avšak často neobjektivní. Viktor prošel do roku 2017 velkou změnou, avšak nikoli zatím co se týče skutečně rozpouštění ega, umenšování se.

email z 13.10.2017

Snažím se poslední dobou dělat věci poctivě, tedy i s dobrým úmyslem, navíc mě ta filosofie, byť asi ne vše, bude bavit. A nejvíc mně to může dát, budu-li se tomu věnovat, a nejen flinkat jako některá předchozí studia.

Já se u Malého prince hlavně soustředím na příběh o domýšlivém:). Ale ne a ne se z toho poučit:). To jo, za půl roku to může být jinak. U mě se to mění poslední roky velmi rapidně. Myslím, že mnozí mě mnohdy vůbec nepoznávají.

email z 7.12.2017

Věnuju se filosofii na plný úvazek, takže skoro veškerý čas čtu, teď hlavně antiku, je to obohacující a často mě to činí trudomyslným či jak to vyjádřit. Když se člověk zabývá pořád něčím transcendentním, je pak asi trochu víc zádumčivý, kdo ví. Ale každopádně na sobě výrazně pozoruji, že materiální svět, ve kterém jsem byl dřív ponořen, pro mě velmi výrazně přestává být atraktivním.

Když se člověk zabývá transcendentem pouze intelektem, myslí, je pak zádumčivý či trudomyslný. Transcendence ze srdce, z ne-myšlení, je však o lehkosti bytí.

email Evě z 24.12.2017

Od té doby, co jsme se rozloučili, v podstatě nepřetržitě přemýšlím o našem společně stráveném týdnu. Velmi ti děkuji za veškerý čas s tebou, v mnohém mně to snad otevřelo a otevře oči. Vnímám setkání s tebou jako velký duchovní impuls. Snad i tobě to mnohé dalo, jak jsi mně vícekrát říkala.

V každém případě mě velmi udivilo tvé chování poté, co jsme zasedli ke stolu a dále. Do té doby jsem si myslel, že aspoň trochu tuším, kdo jsi. Pochopitelně mě napadlo mnoho teorií, ale žádná mě nepřesvědčila. Bohužel jsem ztratil důvěru v tvá slova, a musím vše, co jsi mně řekla, nahlížet jako na potenciální klam, což vše mnohem víc komplikuje. Snad se pletu, snad jsem tě zklamal. Pochopitelně bych byl rád za vysvětlení. Ale bojím se, že i v tom by mohla být schovaná hra, kterou jsi se mnou snad od počátku zřejmě hrála, je-li tvé veškeré chování vědomé.

email křesťanským kamarádům z 23.12.2017

Nelekněte se. S tou slečnou, o které jsem vám vyprávěl, jsem včera debatoval necelých 8 hodin, bylo to neuvěřitelné, nikdy jsem se v životě s ničím podobným neseťkal. Do té doby jsem znal její jednu tvář, ale během toho večera se odhalila druhá, nevím, jak ji charakterizovat, vůbec se nevyznám v tom, co se stalo včera a poslední týden.

Včera na mě chvílemi působila jako posedlá, avšak nevím přesně, zda zlem či dobrem. To, co říkala, jak se chovala, mělo vést k tomu, abych něco pochopil, ale prý jsem nakonec nepochopil. Když se dostala do toho stavu, ona to pak nazvala jako pýcha, tak se mnou skutečně hrála hru. Nevím, zda to myslela vážně, chovala se neuvěřitelně divně. Kdybych se měl přiklonit k tomu, že je pod vlivem nějakého zla, což nemohu vyloučit, označil bych ji za čarodějku, svázanou či posedlou něčím. A dost reálně si dokážu představit, že jsem se setkal s jedním velkým pokušením, ďáblem v lidské podobě či nějakou sektářkou, byť se to zdá neuvěřitelné po tom, jaká byla a co říkala v jiných situacích a v předchozích dnech.

Ale není vyloučené, že to celé myslela dobře a je tak oddána Bohu a chtěla mně skutečně pomoci otevřít nějakým způsobem oči, který jsem tedy zřejmě nepochopil. Může mít větší láska k Bohu takové důsledky v chování? Hledala Boha a Krista všude, všechno pro ni je znamením

božím. Nakonec mě ještě přesvědčovala, abych se vrátil ke Kristu, dokonce se dovolávala vás, že máte pravdu. Rychle si spojovala věci a mnohdy mluvila velmi tajemně.

Pánové, bylo to neuvěřitelné, úplně se mi mění pohled na to, jací lidé mohou být a jaký duchovní svět může být. Snad jste se někdy s něčím podobným setkali, já ne. Každopádně se mnou celou dobu něco zamýšlela, třebaže mně říkala, že mě miluje. Já jsem se do ní taky zamiloval, před věřejškem. Rozhodně partnerský vztah z toho nebude. Nicméně kontakt s ní zřejmě budu udržovat, protože chci pochopit, co to všechno bylo, včera zejména. A pokud je třeba nějak svázaná, pomoci ji. Pokud má vyšší poznání, poučit se od ní v lásce, kterou běžně oplývá, a vím, že se mohu od ní v tomto smyslu skutečně hodně učit. Můžete věřit mému zdravému rozumu:). Byť to zní sebevíc překvapivě. Taky bych tomu před týdnem nevěřil. Ještě jednou zopakuju, tak neuvěřitelné, v některé chvíle to byl úplně jiný člověk, posedlý či blažený, neviděl jsem v životě podobné.

email z 26.12.2017

Pozdrav z exotické Saudské Arábie!

Sice je to kulturně dosti rozdílný svět oproti našemu, ale přesto, zde chodí ti samí tvorové jako v Evropě, jsme všichni podstatně stejní a směřujeme ke stejnému cíli, ať ten nosí Hajj (tradiční arabský mužský oděv), křesťanskou kleriku, židovskou jarmulku či úplně něco jiného nebo nic z toho. To poznání na cestování do nám kulturně vzdálených krajín je tak krásné. Cestování velmi vybrušuje pohled na ekumenismus. To jen tak na úvod:). Vždy, když se setkám s něčím novým, mám nadnesenou náladu:).

Ono je to tady i velmi povzbudivé z duchovního pohledu, protože Saudové snad nejen na oko jsou velmi silně věřící, a já u nich mohu najít inspiraci pro větší důvěru Bohu, která, jak se dennodenně přesvědčuju, je v mém případě nedostatečná.

Ale teď k důležitější věci. K Sant Egidiu:). Popravdě, když jsem tam tak před 2 a půl lety začal chodit, nic jsem od toho neočekával, místy jsem si kladl otázku, proč tam vlastně chodím. Ale jindy to zas bylo perfektní. S prohlubující vírou je to pro mě skutečně srdeční záležitost a velmi mě baví střetávat se s „maličkými“ na ulici a učit se od nich. Je to úplně něco jiného, lidi na ulici, to je jiný svět. Děláme jim radost a oni na druhou stranu dělají radost nám, zejména tím, že nám umožňují duchovně růst při setkáních s nimi a otevírat srdce vůči všem. Ale to jsme zpět u těch rozdílných kultur a náboženství, i bezdomovectví je svým způsobem specifická kultura:). Myslím, že mně to setkávání s nimi skutečně velmi umožnilo prohloubit víru.

Filosof se ze mě možná tak trochu stává, ale pouze duchovní či etický filosof, poslední dobou jsem pořád někde myšlenkami v duchovně-filosofických sférách. Je to strašně naplňující hledat pravdu, byť to může znít sebevíc troufale, jen se neustále modlím, abych nesešel ze správné cesty. Velmi mě baví dávat si věci do souvislostí, spojovat zdánlivě nespojitelné a posouvat se tím současně po duchovní cestě snad směrem vzhůru:). Co se týče filosofie, tak je velmi inspirativní snažit se pochopit, jak to své učení mysleli oni antičtí filosofové, pochopitelně nejvíce Platónovo, o němž dokonce kolovaly legendy, že je počat z neposkrvněné, a o něco méně Aristotelovo. Velkým vzorem je rovněž Sokrates. Od každého si člověk může vzít něco, co ho obohatí, v podstatě jen kvůli tomu studuji, abych nabíral informace, mohl je zpracovat, a tím se posunout po cestě dál.

Člověk, touží-li po dobru, po lásce, a jde-li zatím skutečně „tvrdě“, násilně, jak je psáno v Bibli: „násilníci uchvacují Boží království“, tak může směřovat až tak vysoko, kam jen dohlédne. Pozoruji to na sobě, velmi zásadně se můj duchovní život prohlubuje, doufáme, že tím správným směrem:).

Moje hledání začalo hlavně kvůli tomu, že jsem byl sám ze sebe nešťastný, z toho, jaký jsem byl. Člověk, aby mohl vnímat život v jeho celistvosti, musí se oprostit od všech apriorních předpokladů, či předsudků, jak jen je to možné, a že jich objevuji u sebe neustále více a více.

Jak to, že teď nevidíš na krok? Z mé zkušenosti, kdy jsem taky neviděl na krok, a to mnohokrát či snad pořád:), mohu říci, že to nevidění jednou skončí, avšak přijde další nevidění:). Ale už takové, které dává věcem větší smysl. Důležité je to, že kdo upřímně hledá a snaží se nalézt, pro něj už to samotné hledání představuje velkolepý počin, třebaže nenajde nakonec to, co hledal, najde třeba něco lepšího, i když si toho nemusí být vědom.

Proč nemůžeš hodně číst a přemýšlet o životě a současně žít ve světě tak, aby to pro tebe bylo přijatelné? Chápu, těžko se to vyjadřuje. Ale myslím, že to skloubit jde a věřím, že to dokážeš:). Ty jsi velmi duchovní člověk, o tom žádám, jen je třeba to skloubit s běžným fungováním, což se časem poddá. To, že jsi šťastná, mluvím za vše, pevně věřím, že to štěstí vychází z tvého dobrého srdce, a to je to nejvíc. Někteří lidé si o mně poslední dobou myslí, že nejsem šťastný, když se tolik neusmívám, ono se není čemu divit, když je člověk často zahloubaný ve filosofii. Ale už nevidí radost v srdci, která se nemusí podle mě projevovat neustálým vnějším radostným vzezřením. Proto jim musím neustále vysvětlovat, že jsem taky skutečně radostný:). Člověk, který našel poklad, si je toho ve svém srdci velmi dobře vědom.

Navážu na tebou citovaná Terezičina slova slovy Ježíšovými: „mé jho netíží, neboť jsem tichý a pokorný“. Není tvá touha zůstat malou to, o čem oba dva mluví:)? Rovněž já netoužím po ničem jiném:). Ale těžko se mně to daří.

Ted' však k něčemu pro mě neuvěřitelnému. Setkal jsem se na kamarádově svatbě 16.12. s jednou holkou, neznal jsem ji před tím, ona je velmi, velmi duchovně založená, další týden jsme se docela často vídali. Ona mluvila hodně o andělech, že je dokonce občas vidí, mluvila o mně jako o anděli. Mluvila o tom, že je křesťanka, ale Kristus pro ni je pouze velká postava dějin, má však zřejmě obrovskou víru v Boha, zabývá se numerologií, horoskopy, chce být léčitelkou, asi má skutečně výjimečné schopnosti, a jistě další takové alternativní praktiky.

Působila na mě skutečně jako anděl, velmi čistá, i poté co jsem ji poznal o něco málo více, nejen na té svatbě. Mluvila, spojovala si věci, jako by měla nějaké vyšší poznání. Poslední den, těsně před svým odjezdem v pátek 22.12. do Německa, kde žije, jsme se viděli.

Nejdřív byla stejná jako předchozí dny, byla velmi čistá, avšak pak se něco z ničeho nic změnilo, a začala být velmi, velmi divná jakoby něčím posedlá, skutečně mě tento termín napadl – snad čarodějnice? Žasl jsem, co říká a jak se tak zásadně mohla proměnit. Už před tím říkala neuvěřitelné věci, ale to bylo vše víceméně nezávadné. Poté své proměně však jako by tak trochu zešílela a začala se chovat úplně jinak, jako by ji zlo ovládalo.

To už ani nemluvě, že mě v jednu chvíli začalo bolet něco na pravém boku, a ona v mžiku řekla, že musela ze sebe něco odvést, právě do mě. Ta bolest byla nepříjemná a nikdy mě tam snad nebolelo. Pak na to místo přiložila ruce, a za chvíli to přestalo bolet. Ne že by zrovna toto bylo něco ojedinělého, věřím, že někteří lidé mají speciální schopnosti léčit. Avšak zarážející je, že to učinila právě ve stavu, který mě přišel jako posedlý.

Jisté je, že celou dobu se mnou hrála jakousi hru. Která měla vést k tomu, abych něco pochopil. Což se mně zejména těsně před svým odjezdem velmi posedle snažila naznačit, ale já zřejmě nic nepochopil. Snad chtěla abych pochopil, že je anděl či padlý anděl, abych to vyslovil. Být anděl bylo naprosto neslučitelné s tím jejím pozměněným chováním.

Vnímám jsem Ježíšova vymítání zlých duchů vždy obrazně, ale tak nějak si po té zkušenosti nejsem jistý, zda to skutečně bylo pouze obrazně. Možná je zlo méně bezbranné, než jsem si myslel. Tak nějak jsem začal chápat, jak zlo může být mocné, jaké pro mě nepředstavitelné kontury může nabývat, snad už nebudu pohrdat exorcismem. Celý ten týden přes všechnu podivnost vnímám jako jedno obrovské duchovní cvičení, a už záleží pouze na rozlišování, co si z toho mám vzít.

Není vyloučeno, že snad jen ve změněném stavu vědomí zrcadlila Viktorovu posedlost.

Že je tu něco, co neodpovídalo jeho tehdejšímu stále velmi racionálnímu přístupu, se přesvědčoval vícekrát ve vztahu s ezotericky laděnou manželkou. Ona mu otevřela ezosvět, ze kterého měl také načerpat. I to mělo smysl na cestě uzdravování duše, otevírání srdce. Třeba začal číst knihy o parapsychologii od Milana Rýzla, aby aspoň trochu pochopil tento svět. Díky manželčiny stavům změněného vědomí, které s ní prožil, si asi velmi dobře mohl uvědomit, jak nás ovládá naše mysl, naše nevědomí. V těchto stavech se jakákoli kontrola našeho iluzorního já, ega, vytrácí a zcela nás ovládá nevědomá mysl, nevědomí. Později přišel na to, že toto ovládání je v uvozovkách jediné zlo. Dá se říci, že osvětlení připomíná psychotický stav, avšak plně vědomý. *Mysl, ať si dělá, co chce. Nikdo, žádné já, jí už nebrání v ničem, žádné ego už nechce nic kontrolovat. My, jako naše pravá podstata, si to však vše můžeme uvědomovat.* Tehdy nás zaplaví více a více klidu.

email Evě z 7.2.2018

Před týdnem, po tom myšlenkově krušnějším vikendu jsem měl v sobě do velké míry prázdno, letmo jsem se o tom bavil s kamarádem. Nejen o těchto dnech, ale i o převážné části listopadu a snad i prosince, o jakési prázdnotě, která svírala mé srdce. Byť, jak již víš, nevnímám to jako něco zásadně špatného. Nicméně pocity blaženosti či radostnosti, které jsem zažíval často v létě či na podzim či v předchozích letech, jako by načas odešly. Odešly snad proto, protože před něčím nádherným musí zřejmě proběhnout příprava na to nádherné. A skutečně je to tak nádherné, vracíš mně do srdce jásavou blaženost a radostnost, kterou jsem mnohdy zakoušel s Kristem, naprostou lehkost bytí, lehkost srdce, lehkost mysli. To vše jsem od tebe dostal darem. Před rokem, kdy jsem definitivně pochopil, že Kristus pro mě není Bohem, zanevřel jsem snad nevědomě, ale asi do velké míry i vědomě na Boha. Snad to byl i záměr Boží, aby mé srdce méně prahlo po řeholním životě, a naopak se více otevřelo lásce ženě, lásce, která měla uzdravit mé nitro. Bůh se pro mě stal jen jakýmsi principem, láskou, ale nejspíš neosobní. Jako bych zase všechno nesl pouze na svých bedrech, dobrovolně opuštěný. S počátkem studia na filosofii se ta vzdálenost mezi mnou a Bohem přinejlepším nezmenšovala, až s tebou jsem dokázal zase okusit, jaké je to přiblížit se k Bohu jako k Otci, jako k někomu, komu na nás záleží a jeho láska je tu pro nás. Snad právě naše láska mně zas otevírá cestu k důvěrnějšímu vztahu k Bohu, byť cítím, že tam je stále jakési „ale“.

Tvá láska ke mně mi nesmírně pomáhá narovnávat mé srdce, dává mu upřímnost a čistotu a hloubku, které jsou tak důležité pro naprosté otevření se přesažnému, Bohu. Snad to na mně není poznat, jelikož vždy bylo mým ideálem to, aby hloubka mé víry, byla rozpoznatelná na mém jednání nikoli na vzletně pronášených náboženských či jiných úkonech. Díky tobě jsem pochopil mnoho věcí, zejména práci se svou myslí, a díky tobě se mně odkrývají nové horizonty duchovního života, jasně to zakouším.

*Tvá vroucí slova mají takovou sílu, je to klíč do mého srdce, které tolik toužilo po takové lásce, kterou mu poskytuješ. Jsem ti za to nesmírně vděčný, světluško moje. Cítím, jak ty brány, které byly vystavěny, aby hradily něžnosti, laskavosti, citlivosti a vroucnosti každým dnem zdoláváš. Děkuji, miláčku:**

Díky Evině hřejivé lásce, se kterou se v takové míře do té doby nesetkal, si opět našel i cestičku zpět k představě boha jako osobního, jako Otce, ve kterého má důvěru. *Ale!* V letech 2018-2020 se však ukázalo, že to byl jen další klam mysli, jen další projev ega. Ukázalo se, že pravdou je, že bůh má skutečně neosobní charakter.

Sám si v bytě v Praze, ve kterém na jaře 2018 přebýval, udělal terapii tmou na čtyři dny, dekami zastínil všechna okna. Donutil se tak být více se svým nitrem, a více se v něm ozývalo to nechtěné, potlačované.

Manželka ho vzala na pár setkání s léčiteli či lidmi, kteří zřejmě umí číst z nitra, z duše člověka. To pro něj bylo zcela nové. Byl vždy velmi skeptický k podobným lidem. Ale zejména paní, která *četla z duše*, se mnohdy vyjadřovala velmi trefně, on však vše bral s rezervou, kriticky, avšak nikoli zcela odmítavě. Tato žena třeba tvrdila, že Viktor bude duchovní učitel a že v posledních šesti životech byl křesťanským mnichem. Bral to s nadhledem, něco snad vyčetla z jeho nitra, ale něco jistě byly její fantazie. Faktem je, že křesťanství mu bylo vždy blízké. A i následující Viktorův život ukazuje, že se docela trefila.

Pouštění žilou na jaře 2018 bylo také přínosné, z Viktora vyšlo mnoho černé krve, tedy zřejmě mnoho nečistot, které se psychosomaticky hromadily dlouhá léta. Pouštění žilou a podobné aktivity nevedou k trvalému pročištění, vše se opět může nahromadit, pokud nedošlo k trvalému pochopení, proč k tomu dochází. Ale i tak může dojít k jistému krátkodobému zcitlivění a uvolnění, což může v tu chvíli přinést některá uvědomění. To i další vlivy ho vedly více a více správným směrem, cestou Pravdy, třebaže si to zatím neuvědomoval. Avšak v hloubi jeho duše, v hloubi jeho nitra, se již zřejmě vše pomalu ladilo.

Na jaře roku 2019 byl na dvou holotropních dýcháních, dále na semináři Tantrický dech, cvičil jógu a meditoval. Udělal si kurz reiki v Nepálu, kde mu na poslední chvíli zrušili šachový turnaj, a tak měl o 10 dnů víc na meditaci, jógu, reiki a Himaláje. Reiki si chtěl vyzkoušet, ale nijak to s ním nerezonovalo, skoro žádnou energii necítil, v tomto byl vždy velmi necitlivý, nevnímavý, skeptický. Následně také v červnu vyzkoušel osmidenní pránický přechod, již od února se na něj chystal třeba kratším půstem. Prána byla stále z ega, z touhy po výjimečnosti. Před přechodem to pro něj bylo velmi náročné psychicky. Vědomí, že nebude několik dnů jíst nebo třeba už vůbec nikdy, bylo velmi stresující, avšak nakonec to byla velmi dobrá zkušenost práce s energií.

Podle lektorky přešel na pránu jak psychicky, tak fyzicky stoprocentně. V tu chvíli to tak bylo, skutečně se v onom chráněném energii nabitém prostředí cítil od šestého dne skvěle, přitom čtvrtý den mu bylo snad až na umření.

email Evě z 20.6.2019

Dnes se cítím nesrovnatelně lépe, ba skvěle. Včera poté energetizaci a sufijským rituálu a neuvěřitelně silném čerpání prány se ve mně asi něco přeplo. Dnes se to zatím potvrzuje.

Avšak po návratu do běžné společnosti velmi záhy začal jíst. Jelikož se mysl, ego opět více rozjelo, a to ubíralo energetické zdroje, jakousi životní energii vycházející z klidné mysli, z otevřeného srdce. Jedenáctý den od začátku přechodu se vrátil k jídlu.

Práce s energií na semináři ho naučila mnohé. Například ve zcela bdělém stavu nemohl při jednom energetickém rituálu dát ruce vzdálené od sebe půl metru k sobě ani o píd', jako by tam něco mezi nima bylo, zřejmě něco energeticky neprostupné. Vnímал silně energii i při jiných rituálech, nevěřil by, kdyby to sám nezažil.

Když nejedl a nepil během těch 8 dnů, tělo zcitlivělo a začal si všimát jakési energie po těle, která jako by tam pracovala, uzdravovala ho. Ego se toho chytlo a chtělo ten proces podpořit, myslel si, že vše má ve vlastních rukách. A tak se na přechodu, ale i nějakou dobu poté, snažil rukou energeticky působit po svém těle, léčit se. Avšak tuto práci energie po těle neměl ve své moci. Tou dobou ještě netušil, že čím víc se snažil o podpoření toho procesu, tím víc mu bránil, jelikož to bylo nevědomé. *V důsledku každá snaha z ega, z mysli je kontraproduktivní.* Třeba i snaha změnit se, tedy řešit své ego jako problém se ukáže být jako nekonečný příběh – *pořád bude, co řešit, a to nám klid do života nepřinese.*

To však neznamená, že vědomě věnovat pozornost svému tělu nemá smysl. I Viktor si v dalším roce, když více chápal důležitost naší vědomé pozornosti, promasíroval tělo, seznamoval se s ním, narazil na mnoho bolestivých míst, o kterých nevěděl, dokud u nich nespočinul

pozorností skrze dotyk. Tímto větším navázáním kontaktu se svým tělem zjišťoval, jak je plné bolestivých míst, zejména levá strana spojená s pravou hemisférou, tedy pocitovostí, srdcem. Nakonec se ukázalo jako v mnohém před tím, že touha, třebaže z ega, být na práně mohla být prospěšná. Naučila ho více vnímat to, co je pod povrchem, vnímat energii, jak po svém těle, tak i jinde. Ale spíše jen lehce, jelikož byl dosud naprosto necitlivý ke všemu podobnému. Avšak jako by to byla zásadní informace pro jeho intelekt, pro racionalitu, že něco jako životní energie je nezpochybnitelné. Sám se o tom musel přesvědčit, *jako o všem*. Sám se přesvědčil, že raciono je na mnoho věcí, které se odehrávají pod povrchem, krátké. Již jako dřív se ukázalo, že i ego nás může táhnout někam, z čeho pak může přijít velké porozumění. Proto netřeba nutně řešit, zda je to či není z ega, ale jít za svým srdcem, za tím, kam nás to táhne. Procházíme-li vším vědomě, pochopení či uvědomění pak přijde samo. A pak i to původní ego se rozpustí. Šachové prostředí si už delší dobu myslelo, že Viktorovi leze něco na mozek. Prána, ve smyslu možnost nejíst, pro ně byla dalším důkazem, že sešel ze správné cesty, *opak však byl pravdou. Více a více nacházel sám sebe*. Po práně touha po výjimečných schopnostech odešla.

Přítomný okamžik – meditace

Viktor žil ještě roku 2018 ve stále silné dualitě, dobro a zlo, plně ztotožněný s myslí. Pouze žil v myšlenkách či fantaziích na minulost či budoucnost. Jeho mysl ho neustále odváděla od přítomného okamžiku. Vše dělal nevědomě s vidinou *lepších zítřků, které však nemohly nikdy přijít*, dokud nespočinul pozorností tady a teď.

Na šachové olympiádě v norském Tromso v srpnu 2014, když už začínal být pohlcen křesťanstvím, viděl velmi silného šachistu, jak sedí v šachovém sále u zdi na zemi se zavřenýma očima. Pomyslel si, že je divný, *meditoval*. O 4 roky později ho meditace též zavolala, zavolalo ho to být ještě mnohem divnější než onen šachista. Ve 30 a půl letech si uvědomil, že již tak trochu latentní cíl být prezidentem není aktuální, ale že se stal mystikem. Tedy tím, pro kterého je pravda, láska, bůh na prvním místě.

Na jaře 2018 byl stále pod vlivem jakési asketické rigidity. Byl plný představ, že jedině skrze utrpení lze dojít poznání. Na turnaji ve Francii koncem května 2018 narazil v pronajatém bytě na knížku, ve které ho zaujala záložka, novinový výstřížek, na něm ho zaujal vousáč. Vždy podobnými gurui opovrhoval. Ale v tu chvíli ho velmi zaujal nadpis, přečetl celý článek a v podstatě se na první pohled zamiloval do slov toho muže, Osha, jenž vede lidi k poznání sebe sama skrze radost. Bylo jasně cítěno, že je to správná volba, Viktor šel za svým srdcem, nebylo pochyb. *Pootevírala se jednota*.

Za rok přečetl mnoho knih Osha. Do té doby pro něj byla tematika osvícení, život v přítomném okamžiku či jednota neznámá. Opět ho to pohltilo, získal jasné směřování v životě, získal další berličku, aby začal žít naplno, aby začal být sám sebou. Osho byl i posmrtně v knižní a audio podobě velmi účinnou berličkou na Viktorově cestě.

S Oshem zpočátku přicházelo zatím spíš jen intelektuálnější chápání, že není myslí, že ji pozoruje, ale na hlubší úrovni se vnímal stále jako mysl, jako ego. K lepšímu porozumění vydatně přispěla meditace v sedě, říká se jí vipassana – všechny jiné meditace vedou právě k této, právě vipassana je účinnou berličkou k podstatě. Zkoušel i jiné meditace, ale příliš ho neoslovily. Ze začátku meditoval třeba hodinu denně, od léta 2019 už třeba i 4 hodiny denně. *Jen pozoroval a uvědomoval si, co se v něm odehrává*. K zintenzivnění meditativního života přispělo poslouchání Oshových nahrávek od května 2019. Přeci jen i tón, jakým jsou slova pronášena, může mít velmi meditativní, tedy zklidňující efekt, Osho toho velmi využíval při svých promluvách.

Začala také velmi intenzivní *praxe či trénink přítomného okamžiku v běžném životě* – praxe vědomého života, vědomého pozorovatele, k čemuž byl inspirován Oshem. Snažil se vše dělat vědomě, duchapřítomně, být pozorností u té činnosti – třeba sprchování, mytí nádobí, chůze,

jezení, prostě vše. Na této praxi Viktora lákala jakási udržitelnost, soběstačnost ve smyslu, že je zcela nezávislý na nějaké konkrétní aktivitě, a že tento vědomý život má univerzální charakter. Tato tendence k soběstačnosti, k nezávislosti na konkrétní činnosti či nauce ho provázela celý život. Viktor si roku 2018 uvědomil, že *vědomá pozornost je láska, že věnuji-li někomu pozornost, miluji jej – jsme-li duchapřítomní, pozorností tady a teď, pak bezpodmínečně milujeme.*

Na jaře 2019 cvičil jógu, už vnímal tělesné napětí, nedělal to na sílu, nemusel nutně udělat všechny ásany dokonale, cvičil tak, jak mu to vyhovovalo, cvičil vědomě. Napojoval se na sebe tedy také přes tělo zpočátku, přes vnímání tělesného napětí.

Viktor v letech 2019-2020 zjišťoval, že *je úplně jedno, co se nám v životě děje. Zásadní je pouze to, zda tím procházíme vědomě a vnitřně se osvobozujeme. Vše vnější je pouhým učebním materiálem pro naše sebepoznání.*

Vše, co se nám děje v životě, v nás vyvolává nějaký pocit, myšlenku, emoci, tělesný stav, a na nás je jen to sledovat, jako divák filmu. Můžeme se stát pouhým nezúčastněným vědomým pozorovatelem všeho, v nás i vně. Když ve mně třeba něco vyvolá hněv, je to příležitost si uvědomit to, že na něčem lpím. To je pravá a podstatná spiritualita, vše je pak spiritualitou a jen tato spiritualita vede k Plnosti života. Netřeba dělit na duchovní a neduchovní. Například meditace či víra je duchovní, a například rodina, práce je neduchovní, tak dělí jen ego.

Ať už se nám v životě děje cokoli, přijde myšlenka, ta vyvolá pocit a tělesné napětí, a to pak vyvolá emoci jako projev navenek, něco hybného. A pokud je dotyčný silně ztotožněn s oním mentálním programem, donutí ho program jednat podle z toho vzniklé emoce, z ega. Čím více ztotožněný, tím silnější emoce, tím více nevědomá reakce bude, tím větší vnitřní nesvoboda.

Ani Osho nebyl nahlížen nekriticky, zpočátku Viktorova racionalita hledala všechny možné argumenty, jak Osha zpochybnit. Ale ani mnoho aut, ani oxid dusný či jiné látky, které Osho požíval, či pomlouvačné knihy a články a jiné texty dehonestující Osha nebyly pro Viktorovu tentokrát zcela plně fungující racionalitu překážkou. *Srdce vše jasně rozlišilo.*

Již v průběhu roku 2019 bylo uvědoměno, pocítěno, že může vše, celé své životní směřování vsadit na Osha a jeho učení. Tentokrát to nebylo spojeno s odporem racionality, rozumu jako při křtu, tentokrát *bylo jasně věděno*, až ho to samotného překvapilo. Nikdy před tím by nevsázel pouze na jednu kartu, bál by se, že se splete, jeho pochybovačná a skeptická mysl by mu to nedovolila. Nyní však již mysl byla více v souladu se srdcem. A toto směřování čistě směrem Osho nebyla slepá víra, ostatně, jak se to potvrdilo později.

Byly také 2 období plné trápení, kdy se s Oshem trochu rozkmořil, kdy měl pocit, že ho svádí na špatnou cestu. První bylo v lednu 2019, kdy velmi náročná situace v manželství byla přičítána Oshovi. Tedy tomu, že Viktor následoval to, co Osho hlásal, tedy meditativní život v přítomném okamžiku. Po pár týdnech byl Osho omilostněn. Stejně tak po rozchodu s manželkou v listopadu 2019, kdy zažíval obrovské utrpení, bylo vše přičítáno Oshovi – tomu, že ho vede špatnou cestou, když mu život přináší takové utrpení. I zde asi po měsíci bylo pochopeno, že to zas jen ego házelo zodpovědnost na Osha. Od roku 2020 už žádné pochyby ohledně Osha nepřicházely.

Inspirací byli také v tomto období osvícení Eckhart Tolle či Laoc. Později na podzim 2020 narazil i na Marcelku z hor.

email Evě z 6.8.2018

Taky jsem došel k tomu, že bych se měl v životě více radovat, více žít a nebrat ho tak vážně. Sice nevím, z čeho se mám radovat, moc věcí mě nenaplní, a jak se více radovat, ale snad to meditace spraví. Třeba se nyní dívám na Mr. Beana, ten mě rozesměje. Vždycky se cítím dobře na Workshipu nebo mezi bezdomovci, tak snad něco z toho soudku. Až se třeba nebudu tolik zaměřovat na cíl, ale na činnost, jak píše Osho, tak to bude mnoho dalšího.

email Evě z 16.11.2018

Není moudré prosazovat svoji vůli, svoje představy o životě, a bránit se životu svými představami a plány. Je třeba si uvědomit, že tvůj život nemusí a skoro jistě nebude probíhat tak, jak si ho plánuješ, není-li to ve shodě s tím, co pro tebe život připravil. Jedinou zdravou cestou je přijetí toho, co před nás život klade. Tehdy člověk může být naplněný, zdravý, vnitřně svobodný a duchovní.

email z 25.1.2019

Jsem tak nějak v ústraní poslední dobou, v Praze jsem výjimečně, do společnosti moc nechodím, užívám si rodinného života. Zlomilo se ve mně dost bloků, tak jsem teď výrazněji svobodomyšlný a přijímám s větší volností, co život přináší, naštěstí přináší samé pěkné věci, ani jinak nemůže:). Krizi jsme zažehnali, tak to může být jen a jen lepší. Od podzimu budeme asi v Německu, určitě to bude příležitost k něčemu dobrému:). Poslední dobou se dost zabývám stravou, jejím zkvalitňováním a omezováním, myslím, že to může mít obrovský pozitivní dopad na celý život.

Na jaře 2019 už šla meditace lépe, mysl byla v meditaci o něco klidnější, již se více dostavovaly příjemnější pocity v průběhu meditace. Ale i tak to bylo stále tápání, stále dost na sílu, panovala stále *myšlenková a pocitová zácpa*. Žil stále ve vězení své mysli, dřív o tom ani nevěděl, teď už chápal, že jeho mysl, mentální vzorce, ego mu způsobují utrpení. *Uvědomoval si víc a víc, jak ho jeho mysl neustále klame a že jí vůbec nemůže důvěřovat.*

Také byl 2krát na holotropním dýchání. Na obou setkáních si vytáhl tu stejnou kartu, posmutnělou pěknou dobrosrdečnou tvář s asi pěti démonky na hlavě, právě ti démonci dělali onu tvář posmutnělou. *Náhoda?* Viktor víc a víc zjišťoval, že náhody nejsou, že náš vnitřní stav je manifestován navenek. I tato karta byla o něm, jak se ukázalo o něco později. Na prvním setkání si tahali ještě další 2 karty – Viktor si vytáhl víru a krutost, *skutečně měl velkou víru v lepší zítřky, v život či boha, taktéž jeho krutost byla opravdová.*

V Nepálu v dubnu 2019 při cvičení jógy s reiki mistrem bylo v jeho těle spousta napětí, až to vypadalo, že je tím mistr zaskočen, jako by nikdy neviděl tak moc třást nohy při jedné ásaně. Viktor už to však tolik neskrýval, dřív by nedovolil, aby někdo viděl, jak se třese či cokoli neperfektního. Také se pokoušel uzdravovat sám sebe pomocí reflexiologie. Dále vyzkoušel akupunkturu. Toto vše a jiné pomáhalo uvolnit tělo, aby ve větší uvolněnosti mohlo časem dojít k snazšímu uvědomování, *k uvědomění klíčivosti přítomného okamžiku*. Koncem roku 2019 vyzkoušel terapii vnitřního dítěte, o které si ještě nedávno myslel, že je to nesmysl. Pomohla mu napojit se více na sebe, ale to bylo již v době, kdy velmi intenzivně praktikoval meditativní život v přítomném okamžiku, vědomého pozorovatele.

V září 2019 navštívil Viktor Oshovo meditační centrum v Puně v Indii. Původně plánoval na 40 dnů, nakonec kvůli nesnesitelnosti být sám se sebou zejména v první polovině pobytu odjel už po měsíci. Byť bylo manželce tvrzeno, jak se na ni těší, což jistě taky byla pravda, ovšem pravý důvod byla velká místy drtivá nesnesitelnost vlastních vnitřních stavů, když zrovna nemeditoval, tedy krom asi 5-6 hodin denně. Nechtěl připustit svou slabost, vždy se vše snažil zaonačit tak, aby dobře vypadal. Třebaže v Oshově centru je vše pěkné, bylo to pro něj velmi těžké. Už skoro nebylo kam před sebou utíkat, před svými mentálními a pocity a emočními vzorci.

V říjnu 2019 tchán z astrologie vyčetl, zabýval se tím 20 let, že Viktor může být něco jako Ježíš a přišel mu to sdělit. Vypadalo to, že se možná uvidí naposledy, rozchod s jeho dcerou byl na spadnutí. Nechtěl mu jen zalichotit, to nebylo jeho zvykem, bylo to míněno vážně. Z Viktora, nikoli z jeho ega, samo vyhrklo *já vím*.

Útěk k manželce před sebou samým nebyl na dlouho, o měsíc později řekla, že se s ním rozvede. Ač ji přemlouval velmi usilovně, nakonec nic nezabralo. A Viktora opět zaplavily nesnesitelné, sžíravé pocity opuštěnosti a osamělosti – strachy, že už zůstane sám, a mnohé jiné. Bylo zakoušeno podobně jako v Oshově centru, že když byl v meditačním lotosovém sedu, když byl vědomě v teď a tady, tak tyto strachy ztrácely značně na síle. A na těchto dvou příležitostech jasně pochopil klíčovost přítomného okamžiku. *V přítomnosti ego nemá šanci, jen když jsme pozorností u myšlenek na minulost či budoucnost, tak nás ego začne ovládat.*

O pár týdnů později už ho to definitivně zaválo do hor, ostatně o tomto tíhnutí i manželce už tak 2 měsíce říkal. Zejména poté, co bylo v srpnu 2019 několikadenní šachové soustředění v Malé Úpě v Krkonoších a jeho v tu chvíli zcela uchvátila energie spanilé přírody, ticho a klid hor. Od začátku prosince 2019 již byl pro teď na 4 měsíce v Malé Úpě a věnoval se intenzivně meditaci, vědomému životu v přítomném okamžiku na plný úvazek. Právě to v tu chvíli potřeboval, *aby lépe nahlížel a uvědomoval si, jak ho jeho mysl ovládá.*

V prosinci 2019 na vánoční večeři s příbuznými se ho sestra tak trochu výsměšně zeptala, zda už našel to, co hledá. A z Viktora, aniž by nad tím nějak přemýšlel, vyhrklo *ano*. Samotného ho to překvapilo. On, ve smyslu já, ego, by v tu chvíli asi nevěděl, co odpovědět, ale něco z jeho nitra již vědělo, podobně jako při odpovědi tchánovi. A ihned v lednu se to potvrdilo.

Důvěra v boha, v život není nic jiného než důvěra ve své citění, v sebe – důvěra svému srdci, stále vědomější a vědomější stav. Proto i někdy v průběhu roku 2019 odpadlo slovní modlení se k bohu. *Modlitbou k bohu je ve skutečnosti to, důvěřujeme-li svému citění, jsme-li pravdiví k sobě, máme-li důvěru v život.* Tedy jsme-li vědomější.

email Evě z 8.5.2019

Jak jsem k mámě cítil velmi nepěkné pocity a pak jsem měl pocit, že jí nemůžu dát lásku najevo, že si to nezaslouží. A táta, třebaže měl druhé rád, nikdy nechtěl, aby si mysleli, že je má rád, tak se ve mně vybuchovala podobná kvalita, která je znát u nejbližších, hlavně u mámy, potažmo teď u tebe, protože si tě má mysl po našich sporech zaškatulkovala do stejné skupiny. To jest, že není správné zcela otevřít srdce, dát najevo čistou lásku, i když tě miluji.

Mámě jsem poslední dobou začal říkat, že ji mám rád, už nějakou dobu jí dávám políbení na tvář, to je obrovský pokrok. Už vůči ní necítím takové zábrany, byť ještě někdy špatně reaguji na její kritiku, výčitky atd. Ale mám ji teď opravdově rád. Bohužel mysl si tě zařadila do podobné skupiny, snažím se, abych k tobě byl zase otevřený jako na začátku. Jako by tam byla nějaká bytost, která mě drží v tomto sevření a brání ti projevit naprostou lásku, kterou k tobě cítím zejména v usebraném stavu, kdy je mysl ztišená. Věřím, že s rostoucí kontrolou nad myslí, a tedy žitím v přítomnosti, se mně tu hráz podaří překonat a naprosto se otevřít tobě i všem dalším, vůči kterým tam něco takového je. Musím mysl vysvětlit, že ty na to místo nepatříš, že ti mohu projevovat tu nejčistší lásku, jako se mně to mnohdy daří k méně známým lidem, kde nejsou vztahy ničím zatíženy. Mám problém s těmi, co mě chtějí nějak usměrňovat. Velmi se trápím kvůli tomu, že nedokážu milovat, mít zcela otevřené srdce.

email Evě z 21.5.2019

Posílám ti mandalu nakreslenou po holotropním dýchání. Byl to zajímavý zážitek. Jako by ze mě něco vyšlo. Párkrát jsem byl na chvíli v blaženém stavu, ale ne tak silně jako v Nepálu při meditaci láska a světlo. Snad se ještě víc uvolnila lopatka a s ní spojená srdeční čakra.

V Nepálu v dubnu 2019 při jedné meditaci vleže zažil velmi blažený stav, jakousi *božskou hudbu*. Bylo to tak silné, tak jiné, že následně trochu podezíral průvodce meditací, že někde potají pustil nahrávku této božské hudby. I během této meditace, a ještě při jiných příležitostech prožil jakýsi chvilkový *pokus existence vcucnout ho do sebe*. Z oddělenosti já, ega, zřejmě

splynout s celkem. Ale zatím nenastal ten pravý čas, mysl se opět rozjela a tento náznak splynutí se vším odezněl. Jen ztotožnění s myslí, s egem, se strachy, nám v tom brání. Snad s tímto prožitkem souvisí, že někdy tou dobou si také všiml příjemného jiskřivé zrnivého tónu v uchu. Od té doby je tam stále příjemně slyšen. Byl tam vlastně zřejmě pořád, ale byl přehlušený myslí, Viktorovou pozorností někde vně. Až rostoucí bdělostí, duchapřítomností, pozorností také vevnitř, si jej povšimnul.

email Evě z 21.8.2019

Soustředění je v horách, vnímám velmi silně rozdíl mezi energetickým potenciálem na horách a třeba doma, je to nesrovnatelné, meditace je mnohem snazší, člověk je více energetizován automaticky.

Ač však šla meditace lépe, Viktor byl silně zatížen svou minulostí, například 1.9.2019 při pohledu z očí do očí v něm Eva vnitřním zrakem jako již víckrát předtím stále viděla, nacítla *prasečí tvář, prase jako jeho vnitřní pravou tvář*. Proto se zřejmě dřív podvědomě obával dívat se lidem do očí, aby v něm nezahlédlí to, co v něm skutečně je. Ne nadarmo se říká, že oči jsou oknem do duše, mnoho z nich lze vyčíst.

email Evě z Puny z 9.9.2019

Samotné je to náročné, ale je to čas, kdy člověk může poznat sám sebe. Dneska jsem třeba ztratil dost iluzí o sobě. Někdy je to náročné, když člověka ovládnou některé myšlenky, jindy se cítí lépe. Ten smutek, který jsi viděla v mých očích, je tam dlouhodobě, nikoli poslední dva roky. Je to smutek vězně, který se nemůže vymanit ze žaláře. Kdo ví, třeba meditace bude to pravé ořechové.

Viktor již nebyl uzavřen jen v myslí, v knihách, okusil život, kterého se bál, to vše vedlo k intenzivnímu sebepoznání. Ego ho v běžném životě silně ovládalo, pak získával odstup či nadhled v meditacích.

email Evě z 11.9.2019

Včera či dnes jsem si uvědomil, že jak se snažím poslední dobou dělat věci, které mě baví, tak to budu aplikovat i tady. Vypouštím krom kundalini a vipassany všechny další Oshovy meditace, včetně večerního shromáždění. A budu se věnovat hlavně meditaci v tichu, v sedě či leže. Tady třeba tak 6 hodin denně. Celkem se mně daří pozorovat ten vnitřní život, ty myšlenky, pocity, které mě zotročovaly. Být svědkem, jak říká Osho, jen pozorovat, ne hodnotit, nezabývat se jimi. Jako by člověk konečně jasně odhalil a pochopil to, před čím byl před tím svým způsobem bezmocný. Pomalu by se to mělo projevovat a síla těch myšlenek slábnout a neovládat mě. S tím souvisí, že se snad více krystalizuje mé vědomí.

Do ticha, kde se ten vnitřní svět dá nejlépe pozorovat, mě to táhne dlouhodobě. Skutečně se v tom tichu při pozorování mysli cítím nejlépe. Moje vnitřní vedení je zkreslené myslí, jakmile se ztiší mysl, snad i vnitřní hlas lépe uslyším. Mám ale pocit, že pobyt tady může být důležitý a že egu se to nemusí líbit, a tak se bouří.

Viktor vnímal, že Eva má obavy o jeho vývoj, že má strach, že se z něj stane mnich, třebaže ne klášterní. Nechápala, jak může až 6 hodin denně meditoval. *Jaké myšlenky vnímá celou tu dobu? Ty stejné či jiné?*

I jeho kamarádi i Eva si dělali o Viktora starosti. Zřejmě mu však nechtěli bránit ve štěstí, přáli mu, ať si meditace a ticho v Puně plně užije a doufali, že se pak bude věnovat i něčemu jinému, zejména šachovému růstu. Mysleli si, že je možno duchovní život a meditace praktikovat pravidelně i tak. Zřejmě u nich ale převládal dojem, že to Viktor považuje za svou práci na

plný úvazek. Ano, během roku 2019 se pro Viktora stával meditativní život úvazkem naplno, trochu se vychýlil do duchovní oblasti, do meditativní oblasti, než se opět v dalších letech dostával do středu, již nebylo děleno mezi duchovní a neduchovní oblasti.

email Evě z 12.9.2019

Ono mě tady vůbec nic jiného krom sezení či ležení v tichu a poslouchání Osha neláká, asi ten pocit dlouhého odloučení či co mě přivádí k takové nenaplněnosti, ale to se nedá nic dělat. Nějak se to zvládne, už ani to ticho v tak velké míře mně dnes nesesadlo, asi protože jsem se přepapal a pak dlouze trávil:).

Nemusíš se strachovat a ani kamarádi si nemusí obavami odčerpávat energii. Teď se cítím dobře, ale třeba v průběhu kundalini dnes odpoledne mě hlavně to dlouhé odloučení trýznilo. Dnes jsem pocítil, jak ty třeba i 20 let staré myšlenkové vzorce jsou hluboce zakořeněné. Třeba, že si předříkávám, když chci pak někdy něco někomu říct, napsat.

Pohodlné to asi je, dřív ale nebylo, protože mysl byla nesmírně rozbouřená. Mě toho ale moc jiného nenaplnuje a ztišení mysli považuji za klíčové. Třebaže 6 hodin meditace je asi příliš.

Šachový postup je jako špekáček, klidná mysl jako pravý argentinský steak. Co bys radši papala, srdíčko:)? Jediné, co ti mohu říct je, že mám pocit, že mysl, v některých tradicích řekneme dábel, má nade mnou menší moc, to jest jsem nejspíš svobodnější, protože lépe zakouším, jak mysl funguje.

Šachy bohužel musím hrát, abych se něčím živil, co se dá dělat:).

Podle Osha jsou mniši nejlepší milovníci, tak se máš jistě na co těšit:).

email Evě z 13.9.2019

Ostatně jsem zjistil, že ty Oshovy meditace pro mě moc nejsou. Ale hlavní je jeho duch a ten mně pomáhá.

Jakási energetická stopa mohla zůstat, duch místa, genus loci, kde Osho dlouhé roky žil – jenž může pomáhat udržovat lidi ve větší bdělosti.

email Evě z 14.9.2019

Jinak mám pocit, že si se mnou energie také hraje. Mám pocit, že čím je člověk vědomější, žije víc v přítomném okamžiku, tím má více životní energie. Vědomí rovná se dle mého energie. Mám pocit, že jsem vědomější a tedy, pokud si to nenamlouvám, energie ve mně víc pracuje.

Ve své práci *Teorie existence* přiřazuje Viktor kvantovému, tedy energetickému potenciálu, vědomou funkci.

Tou dobou byl fanatik duchovna, Osha, byl doslova posedlý duchovním růstem, avšak již v lednu 2020 se to výrazně začalo měnit.

Eva to zřejmě vnímala tak, že Viktor zahazuje své největší obdarování od života – šachový talent – kvůli fata morgáně, preludu. Že si svého nadání neváží.

Dávala najevo, že si Viktor neváží ani jí, snad jen tehdy si jí prý vážil, když byl daleko od ní, na cestách anebo těsně před cestou. Měla pocit, že se Viktor nad ní povyšuje, jak je duchovní, a pocit, že ji vnímá jako pragmatického ubožáka, který usiluje o něco světského, třeba udělat úspěšně zkoušky.

Vnímala, že od Viktora může očekávat jen příkré poučování. Doufala, že se v Puně uvolní a nebude na ní spatřovat pouze nedokonalosti a ego. *Jak Viktor skutečně činil, zatím nevstoupil soucit ze srdce do jeho života.* Jeho tvrdost se přetavila v to, že všude viděl ego. Často měl pravdu, avšak bez soucitu, bez lásky. *Eva mu viděla hluboko do duše, prohlédla ho.*

Silně ho také v Indii stresovala představa nevidět se s manželkou až 70 dní, což chvíli bylo reálné, místo původních 40. Mysl mu to neustálým přemýšlením dávala pořádně sežrat. Dávala mu sežrat závislost na partnerce, jež byla mimo jiné také náplastí na jeho osamělost. Ta se dlouhé roky projevovala třeba i nutkavou potřebou koukání do telefonu či na email, zda nedošla zpráva od někoho, snad někdy třeba i 100krát za den. Tak tomu bylo i v Puně. Třebaže už ne v takové míře, bylo tomu tak i v Krkonoších 2020.

Jako buldok měl vždy pevnou vůli, hledal to, co ho osvobodí od utrpení. Manželka ho přirovnávala k Neovi z Matrixu, k tomu, pro kterého je Pravda na prvním místě. Bylo potřeba vystoupit z matrixu mysli. Hlad po Pravdě přinášel první plody, Viktor prožil jakési odtotožnění na chvíli, záblesk poznání v Puně v Indii v Oshově meditačním centru. Bylo to pro něj překvapivé.

email Evě z 16.9.2019

Učím se více důvěřovat svému srdci. Celý život jsem byl otrokem mysli, rozumu, je na čase naslouchat pravému hlasu. Asi se jedna část tvého snu už naplnila, skoro od začátku jsem nachladl, něco v krku, rýma a včera po tvém snu mně na den zalehlo ucho a začaly bolesti hlavy, bolesti v uvozovkách, nijak zvlášť to nebolí, ale v hlavě se něco děje.

Snad to mohlo souviset s jistým prožitkem odosobnění, snad tělesná regenerace pod vlivem rostoucího zvědomování mentálních programů, které jsou zapsány i na tělesné úrovni. Snad úplně něco jiného.

email Evě z 22.9.2019

Pozoruji mysl a její způsoby ovládnání mě. Je to neuvěřitelné, jaký mysl dokáže být mor a ničitel životů. Snad se časem ztiší. Je to tu už dlouhé, ale zřejmě velká škola tréninku mysli.

email Evě z 23.9.2019

Pozorovat svoje myšlenky a pocity můžu kdekoli, tichá místa se jistě najdou všude. Aspoň vím, nebo si aspoň myslím, že vím, kudy bych se měl ubírat.

email Evě z 24.9.2019

Zklidnit mysl tím, že se s ní víc seznámím, že budu více nezáživně pozorovat své myšlenky a pocity. Tedy víc žít v přítomném okamžiku.

email Evě z 26.9.2019

Člověk má občas pocit, že je na správné cestě, občas, že na nesprávné. Každopádně si myslím, že znám příčinu všeho neštěstí, svéhlavá mysl, a také způsob, jak tu příčinu odejmout. Neúsilný způsob, tedy lehkost bytí, uvolněnost, přítomnost, bdělost. To však neznamená, že člověka nebudou čekat velká překvapení.

email Evě z 27.9.2019

Meditace jdou pořád podobně dobře, až na pár obsedantních myšlenek, které se pořád vrací. Podle Osha má každý několik hlavních takových myšlenek, které znepřijemňují život. Za těmi mými, ale asi i jiných, je strach. Nejspíš hluboce zakořeněný. Jinak už je to radostnější den ode dne, vyhlídka brzkého setkání s tebou mně vlévá energii do žil.

email Evě z 27.9.2019

Já si myslím, že člověk by měl dělat to, co ho naplňuje, z čeho má dobrý pocit, to u mě šachy ve větší míře nejsou. Co se týče duchovní cesty, tak je to dle mého cesta do neznáma,

individuální cesta každého, každý má jinou cestu, a na té cestě bez mapy se může člověk ztratit, plést, spálit. Nicméně hlavní je, že se dokáže poučit a vrátit se na snad správnou cestu. Člověka v životě potkávají výzvy, a přestože je nemusel přijímat, kdyby byl vyzrálejší, tak ho i tyto slepé uličky můžou hodně naučit. To je tak asi moje cesta. Snad těch slepých už bylo dost. Vše by se nejspíš mělo na duchovní cestě zjemňovat, tak snad jsem nastoupil správný trend. Ve srovnání s lednem to tak vnímám. I když byl Nepál, Indie, ale třeba i cestování v Africe, prána a další kurzy pro mě, pro moje ego náročné, hlavně kvůli osamělosti, řekl bych, že mě to hodně naučilo a snad i ego zjemnilo.

email Evě z 28.9.2019

Mimo meditační centrum se mám dobře, v centru cítím velký nápor stereotypu. A jak v myšlenkách ulétávám čím dál víc do budoucnosti, k tobě, k odletu, a nežijí tím pádem v přítomnosti, tím snáz mě některé nechtěně myšlenky polapí a necítím se vždy dobře. Tak to je v centru.

Viktor se vracel z Puny do Čech 1.10., tedy po měsíci.

email Evě z 12.10.2019

U každého ego nějak vzniklo. U mě, u tebe. Má nějaké příčiny a projevy. Podle mě, když člověk porozumí tomu, jak se to ego projevuje a je přijato s láskou, může ego roztát, zmizí projevy.

Podobně jako Viktor i Eva dospěla k tomu, že ovládnout nevědomí není možné. Když jsou některé stavy tak silné, pak nelze ovládat či kontrolovat vůbec nic, někdy ani vlastní tělo – mluvit či chodit nelze a balamutí tě smysly. Dospěla k tomu, že ten stav lze pouze přijmout, prožít. Ovládat či kontrolovat tento stav by znamenalo odmítat jej, odpor. A to nikam nevede.

email Evě z 13.10.2019

Ego člověka oslepuje, nemůže vidět věci takové, jaké jsou. Poslední dobou jsem díky meditaci mnohem lépe spatřil či si uvědomil, jak nás ego ovládá a skutečně se snaží prodrat do každého slova, činu, myšlení, pocitu. To neznamená, že má člověk být řešením ega posedlý, ale nezbytné je, chceme-li být duševně zdraví, uvědomovat si, jak se nás, naši pravou čistou podstatu, snaží kontrolovat.

Podle mě jsou chemické léky pouze jedem pro duši, konzervují stav, blokují duši, berou člověku svobodu. Dělalí z člověka otupělého, nešťastného, neautentického otroka společnosti. Jediným skutečným lékem je chovat se ke své duši pěkně, osvobodovat ji od nánosů, kterými jsme ji zahltili. Proto je dle mého nejúčinnějším lékem pokora, která jde ruku v ruce s láskou. Pokora je v podstatě uvědomování si sebe sama jako celku. Pokorný je člověk, který zná sám sebe, všechny své stránky a přijímá je. Pokora je stav myslí, či pocit, kdy si osoba uvědomuje vlastní nedokonalost či závislost na něčem přesažném (Bohu, existenci, životu, bytí) a má tak důvěru. Opakem pokory je pýcha.

Přílišný důraz na rozum v člověku podporuje jeho zranění, strachy, nedůvěru. Prostě ego. Je potřeba více naslouchat svému srdci, nejlépe vždy, v něm nalezneme lásku, důvěru, pokoru, vědomí, radost, Boha, život.

Nejvíc svými nevědomými reakcemi zraňuješ svou duši, své láskyplné jádro, nedokážeš si představit, jak tím trpí. Moje ego některé tvé reakce třeba zraní, ale zejména v emailové komunikaci, kdy nereagujeme bezprostředně, si během chvilky uvědomím, že se to dotklo mého ega, nikoli mě. A vůbec to mě či mou duši nepoznamená. Klíčové je naučit se neztotožňovat se se svou myslí, tedy egem. Já i ty i jiní lidé mají jedinou pravou láskyplnou podstatu vycházející z vědomí, ze srdce, nikoli z myslí, z ega.

Záleží na každém, jakou cestou se vydá. I ty máš volbu. Já jsem svoji volbu učinil před asi 7 lety a stále více se v ní utvrzuji. Mojí cestou je zbavit se ega. A naplno se otevřít životu, lásce, vědomí.

email Evě z 17.10.2019

Mám pocit, že bych si měl v nadcházejících měsících dovyčistit hlavu od haraburdí, které se tam za celý život nahromadilo. Díky meditaci a vědomějšímu způsobu života se mně to snad daří. Medituji často, velmi se zintenzivnila meditace, daří se mně být nezúčastněným pozorovatelem. Vnímám, že k tomu potřebuji klid, ticho, nejlépe místo v přírodě, proto mě lákalo pohraničí, třeba být tam pár měsíců. Ale asi by bylo teď, třeba pár měsíců, lepší, abych si mohl skutečně vyčistit hlavu a neobtěžoval vás svými meditacemi, vnitřními stavy a podobně. Dle mého to nemusí trvat dlouho.

email Evě z 25.10.2019

Ted' si uvědomuju, že je možné, že můj dlouhodobý či celoživotní spíš nevědomý pocit, že mě nikdo nemá rád, může působit, že od sebe odháním lidi – i ty, kteří se mě třeba snaží mít rádi. Očividně nedělám málo, abych naplnil nevědomé tužby ega, a tys mě opustila. A ve skutečnosti se velmi divím, že jsi stále se mnou. Problém je, že se pořád asi nemám vůbec rád, jen je to potlačené, a tudíž neumožňuju nikomu, aby mě měl rád. A dělám vše pro to, aby mě nikdo neměl rád.

Ve skutečnosti si myslím, že je možné, že vůbec nevím, co je to láska, skutečná láska. Ale u tebe ji vidím. Já se teď zajímám o to vnitřní dítě, tedy o útlé dětství. Zbytek nijak zvlášť neřeším a nevracím se k tomu. Zkusím se domluvit s tou paní, třeba mně pomůže s tím mým přijetím, nepřijetím. Určitě máš pravdu, k něčemu je zbytečně vracet se.

Mám se tady skvěle, přesto, že jsem dnes prohrál, cítím se bezvadně. Rád jsem se známými, rád se najím dobře, a hlavně jsem navázal rozhovor se svým vnitřním dítětem. Bezpodmínečně jej přijímám:).

email Zuzaně z 30.10.2019

Na můj duchovní vývoj slyším čím dál víc kritiky a nesouhlasu, jsem hodně svérázný teď, to je fakt.

Manželce se taky stává, že dokáže vycítit nějakou nastávající událost, tak jste asi v leccems podobné. Holt sensitivní lidé vnímají svět jinak než méně sensitivní. Učí se svým snům více důvěřovat a občas už i někomu řekne, co se jí zdálo a pak ji samo překvapuje, že to naprosto odpovídá realitě, i o cizích lidech, které nikdy neviděla. Lidská duše je zřejmě velmi pestrá.

A naprosto souhlasím, že harmonie mezi duchovním životem a světským je to nejkrásnější, snad se nás ta harmonie bude držet. Já se teď snažím žít hodně v přítomném okamžiku, vědomě. A pokud dělá člověk cokoli vědomě, je každá činnost, věc, myšlenka posvátná.

Myslím, že vnímám věci výrazně jinak než před 2 lety. Vždycky jsem byl ovládaný svou myslí, skutečně si se mnou dělala všechno možné, jinými slovy ego. Ted' zakouším, že už dokážu být svým pánem, aspoň občas. Stále jednám a smýšlím často nevědomě, ale má to dobrou tendenci. V každém případě se mně díky vnitřnímu životu dostává více radosti a cítím se lépe a lépe. Hlavně proto, že se mně daří zklidňovat mysl. Hodně mě ovlivnil, pomohl Osho. Díky němu jsem začal věci vnímat velmi odlišně a cítím se svobodnější.

email Zuzaně z 8.11.2019

Manželka ode mě chce odejít a možná to neponese lehce, by' bychom se rozešli v dobrém, kupodivu k sobě oba cítíme velmi vřelé city:). Ale život možná miní jinak. O své manželce vím, že má čisté srdce, dokáže se chovat velmi krásně, bohužel ji někdy ovládá mysl. Ale v jádru je to skutečně anděl.

Myslíš reiki? Nebo pránu? Obojí je dle mého stejná energie, s kterou se někteří snaží pracovat. Zkušenost s pránou, s pránickým přechodem, byla výrazná, naučil jsem se mnohému. Nicméně věřím, že pokud to tak má být, tak si mě prána najde sama a už se do ničeho nenutím. Ona pránická lektorka mě zve na další přechod, nějak je přesvědčená, že se mně to podaří, oblíbila si mě, ale mně se to moc nehodí, navíc se již nechci do ničeho nutit.

Ted' si už jen spokojeně medituju, občas zacvičím a snažím se žít v přítomném okamžiku. A jsme u Eckharta Tolleho. On podle mě mluví o tom samém jako Osho, jenže Osho jako filosof se na to dívá z celospolečenské perspektivy, kdežto Tolle spíš z pohledu jedince. Ale pro oba je žítí v přítomném okamžiku klíčové. Já myslím, že právě i v tom, co Osho říká, je věda v harmonii s náboženstvím.

Osho byl občas výstřední taky proto, aby po jeho smrti nikdo nedostal nápad vytvářet církve či náboženství. Pro mě se stal Osho dalším Kristem, Buddhou a tak dále. Skutečně jsem přesvědčený, že byl osvícený, a že byl láskou. Musím říct, že mě, pokud nejsem na scesti, což si mnozí myslí, Osho velmi pomohl, přivedl mě k meditaci a ta mně vnáší radost do života. Čím dál víc. Dlouhodobě jsem měl pocit, že žiju ve vězení, ještě v červnu na tom pránickém přechodu jsem to při seznamovacím kolečku říkal. Ale od té doby jsem jasně pochopil, že jsem byl vězněm své mysli, tedy ega. A postupně se vězení rozvolňuje a snad se daří více a více přejít z rozumu do srdce.

Bavíme-li se o psychiatrii. Poslední dobou se moje mysl díky meditaci ztišuje a občas si taky připadám, že se budu brzy léčit:), ale zatím dobrý:). Prostě mám nebyvalou radost ze života:). Je pravda, že skoro nikomu nenaslouchám, pouze Oshovi, sobě a někdy manželce. Já si rád vyslechnu každý názor, jsem za ně vděčný, občas k něčemu přihlédnu a řídím se dle toho. Faktem je, že se čím dál víc rozcházím se společnostmi, se známými, s přáteli, s rodinou a ted' už i nejspíš s manželkou. Vede mě to po cestě, která mně dává radost, nicméně ostatním se příliš nelíbí.

Díky józe jsem si na jaře do značné míry uvolnil tělo, tedy i duši, ted' už se protáhnu jen občas.

Viktor si také chvíli myslel, že cvičením jógy, tedy vlastním úsilím si uvolní všechny psychické bloky, snad si myslel, že tímto úsilím dojde až k osvícení. Než se zranil. Stále byl jeho duchovní život zatížen úsilím z ega. Nikoli *neúsilným usilováním, lehkostí konání*, k čemuž dospěl o něco později.

Jeden kluk říkal, že mu ruplo dole na páteři, a že se mu tak uvolnil blok ve vztahu k otci. Viktorovi, když v červnu 2019 cvičil jógu, při jedné ásaně taky ruplo zřejmě na podobném místě. Pomyslel si a radoval se, že se mu taky vyřešil vztah s otcem, jenže to pak bolelo, asi rok to bylo cítit. Postupně tak přišel zřejmě o své naivní iluze o vyřešení vztahu, spíš se jen zranil. Pochopil, že cvičením jógy se k podstatě nedostane. Brzy pochopil, že i jakýmkoli úsilím, jež vytváří napětí, se k podstatě nedostane.

email Evě z 11.11.2019

Budu ti vděčný, když mně napíšeš vše, co ti o stavu mé duše, mého srdce vyjevily tvé sny, a co si myslíš. Vím, že se moje ego dokáže projevat krutě, protože jsem se k sobě vždycky choval krutě.

Nyní, již trochu smířen s rozchodem, chtěl i od Evy slyšet vše, co si o něm myslí.

Podle Eviných snů, jak mu sdělila, měl Viktor velmi tvrdé oči a zraňoval buď úmyslně bezohledností nebo nevědomě zaslepením. Domnívala se, že vědomé zraňování se projevuje třeba tak, že by mu nevadilo, aby partnerka trpěla, protože ho má ráda. Prý je schopen jí říci, že si to její zranění vyžadují, že to potřebuje, tak dostává, co chce. Vnímala to jako jeho pokřivenou spiritualitu soustředěnou na ego, přemrštěné pitvání se vlastním egem.

Dále si všímala posedlosti sexem dle sexuální přitažlivosti, ne příliš dle lásky, nezáviselo tolik na citu k jedné ženě, ale spíše na tělesnosti, může to být jakákoli přitažlivá žena. Viktor si prý jde vlastní cestou, sleduje vlastní cíle, a že chce ženu ovládnout, a ne ji opravdově milovat. Podle Evy byla nejzásadnější tvrdost až krutost, ta se v jejích snech pořád opakovala – velké zaměření Viktora sám na sebe, jiní lidé jsou pro něj spíše prostředky k určitým cílům nebo výhodám. Podle ní je právě toto, co mu nejvíce brání lásce, milovat. Nevnímal u Viktora žádné ohledy, jen krutost – *velmi chladnokrevný člověk*. Toto vše vídala ve svých snech od začátku vztahu a občas i v bdělém stavu v jeho obličeji, nechápala to, *Viktor se zdál na první pohled normální, tak neprůhledné masky často nasazoval*.

Obluda byla koncem roku 2019 s meditací a vědomějším životem více zvědoměna, dosud Viktora ovládala především z hloubi nevědomí, i Eva mu ji pomohla zvědomit. Obluda jako totálně vypočítavá mrcha, jako projev ega, kralující nade vším, krutý manažer. Obluda bylo vnitřní dítě – šikanované, trpící, nenasycené láskou. I pocit pekla se dříve dostavil kvůli obludě, kvůli nenávisti sám k sobě.

email Evě z 11.11.2019

Většiny si jsem vědom, ale změny se bohužel dostávají pomalu. Snad to nejsou pouze slova, ale udělal bych cokoli, abych se vysvobodil z toho, o čem píšeš. Mrzí mě, že jsem ti tím vším ztěžoval život. Asi nevím moc co s tím, často mně to přerůstá přes hlavu. Tak rád bych uměl lásku dávat a přijímat. Neumím, a to se projevuje ve všem, o čem píšeš. Třeba se něco v mém životě změní a otevřu oči a budu umět milovat. Mě nezajímá nic než láska. Ve skutečnosti jsem žebrák, protože neumím milovat. Jasně jsem dnes pocítil, že bez lásky život nemá smysl.

Nedá se říci, že všechno platí stoprocentně. Mám pocit, že jsem tě v drtivé většině nebral jako sexuální objekt. A čím dál víc bylo pro mě milování s tebou láskyplnější, protože jsem u toho byl vědomější. Podle mě se milování zlepšilo o 100 % oproti počátku a skutečně to byl pro mě nejsnazší způsob, jak ti vyjádřit lásku. V jiných oblastech, kde mě často mysl nedává klidu, to bylo těžší. Snad se dokážu opravdově rozhodovat pro lásku a krásu.

Na holotropním dýchání jsme si tahali kartu z pěkných vlastností a nepěkných. Vytáhl jsem si víru a krutost. Já vím, jak moje ego dokáže být kruté, nevíš, jak jsem z toho nešťastný a za každou cenu se té krutosti, neláskyplnosti snažím zbavit.

Osud mně přeje a bude přát, nemusíš si dělat starosti, sluníčko. I ta paní, co čte z duší, říkala, že se o mě Bůh stará a že mě již mnohokrát zachránil. Díky tobě jsem zjistil, co je to opravdová láska, pootevřelo se mně srdce a odted' k němu budu více a více vnímavý. Cítím se velmi dobře a bude to ještě lepší. Bohužel v intimním vztahu se moje ego projevuje značně, nejsem zatím tak vyspělý.

Psáno v rozpuku srdce, nevinnosti, pokoření z utrpení. Již nebyl prostor klamat sebe sama. Viktor měl velkou víru, že se osvobodí ze žaláře.

email Evě z 11.11.2019

Co mám dělat s krutostí, s krutostí svého ega? Víím, že se moje ego dokáže projevat krutě, protože jsem se k sobě vždycky choval krutě. Třeba mně Anamčara, průvodkyně duší, ke které jsem se přihlásil na konzultaci vnitřního dítěte, pomůže.

email Evě z 16.11.2019

Až si vyřeším svůj problém – tedy to, že jsem měl zafixováno, že nejsem hoden lásky, že jsem špatný, tak se má duše prozáří a budu vždy láskyplný a radostný človíček.

Vždycky jsem se k sobě choval tvrdě a krutě, měl spoustu strachů a úzkostí jen proto, že jsem nevnímá v útlém dětství, že jsem přijímaný takový, jaký jsem. Ted' se učím sám se sebou

komunikovat, komunikovat s vnitřním děťátkem a láskyplně přijímat jeho potřeby, strachy a zranění, a ne je tvrdě potlačovat, jak jsem to dělal celý život. Vnímám, že ledy tají:). A že sobě konečně dopřávám být sám sebou, být bezpodmínečně přijímaný. To mě naučila průvodkyně duší a vnímám, že už teď má velký dopad to, když se sebou jedním s láskou.

Mám pocit, že láskyplně přijetí sebe sama a nežítí v nějakých ideálních představách o sobě je to, co jsem tak urputně dlouhodobě hledal. Pouhé přijetí sebe sama takový, jaký skutečně jsem. A s tím se pak dá pracovat dál. Mám z toho všeho velkou radost.

Mé srdíčko mně říká, že mně záleží na tobě – ty jsi hlavní a cokoli dalšího, včetně dítěte či Čech, není podstatné. Mám pocit, že už to tak skutečně mám nastavené.

email Evě z 16.11.2019

Hledal jsem se, poslední rok mně ukázal, jakým směrem jít. Chtěl bych žít duchovní život v maličkostech, v lásce k tobě, dítěti a sobě. Nelpím na ničem, nemám žádné představy, že by něco muselo či nemuselo být. Potřeboval jsem si vše urovnat.

U Viktora docházelo k pochopení, že duchovno je ve všednodenních maličkostech, že vše je duchovní.

email od Zuzany z 19.11.2019

Myslím si, že je dobré, že jsi šťastný, jen mám obavy z toho, že ztrácíš přátele a podobně. Prostě velmi bych si nepřála, aby ses jednoho dne nezbudil a nezjistil, že tě všichni opustili, a ještě jsi se k tomu také mýlil ve své cestě. Na druhou stranu i to by mohla být cesta, z které bys nakonec vyšel jako vítěz, tak bych si asi neměla dělat obavy.

Vlastně jsem trochu v rozpacích, protože nevím, zda ti to mám/můžu/chci říct. Když otevřu email, cítím tvoji energii a ta mi změní náladu a začnu se dívat na věci jinak a potom už nemám pocit, že by něco muselo být řečené.

email Zuzaně z 30.11.2019

Ve skutečnosti se cítím skoro pořád velmi dobře, jen je občas náročné být v kontaktu s mámou. Ale to se poddá.

Rozcházím se asi hlavně v tom, že pro mě jediné smysluplné v životě je láska a život v přítomném okamžiku, vědomí. A nic jiného mě v podstatě nezajímá a takových „radikálů“ není asi mnoho, proto si s většinou populací tolik nerozumím. Ale sem tam se najdou fajn lidi. A třeba jich bude ještě víc.

Podle mě, kdo jde po správné láskyplné cestě, tak jeho energie v celkovém součtu roste. Poslední dobou, poslední roky se u mě vyvinula velká slabost pro lidi, co jsou tak trochu zvláštní, co jsou hledající, které zajímá pravda, tak jsem moc rád za vztah s Evičkou.

Období po rozchodu s Evou bylo náročné, ale taky došlo u Viktora k uvolnění, ve vztahu bylo mnoho přetvářky a manipulace. Následně v uvolnění, v tichu Krkonoš, mohlo dojít k pochopení. *K prozření.*

email Zuzaně z 4.12.2019

Učím se naslouchat svým pocitům a emocím. To vnitřní dítě může být pro mě zásadní objev.

email průvodkyně duší z 28.12.2019

Užívám si na turnaji, ale někdy mě také pohltí staré vzorce z šachových turnajů, tak se snažím být jejich pozorovatelem. Aby se ty zkosnatělé myšlenkové vzorce mohly uvolnit.

Terapeutka či průvodkyně duší Anamčara posloužila chvíli také v uvozovkách jako náhradní matka, bylo cítěno bezpodmínečné přijetí, něha, láska, soucit, Viktor si před ní dokonce trochu pobřečel. *A to se přeci nedělá, projevit takovou slabost.* Způsobeno to bylo tím, že mu projevila lásku ze srdce, ne ze slov, z mysli, z ega. *Tak moc Viktor celý život toužil po blízkosti, citu a něžnosti.*

Berličky jako útěk před bytím sám se sebou

Viktor zřejmě od přirozenosti potřeboval více času, více klidu i více samoty, aby mohl být sám sebou, aby jeho mozek mohl optimálně fungovat. A on byl zatím celý život ve shonu, ve stresu, napětí, neklidu, utíkal sám před sebou. Snad i proto měl absolutně nulové sebevědomí v životě. Musel se od začátku učit, jak si být vědom sám sebe, jak být napojen na sebe. Potřeboval zaplácat každou vteřinu činností, byl hyperaktivní, jen proto, že měl strach spočinout sám se sebou.

Od Srí Lanky 2011 byly pobyty v zahraničí ale snad jakékoli pobyty o samotě velmi náročné, být sám se sebou bylo těžké. Od roku 2015 již byla samota brána konstruktivněji, jako příležitost k sebepoznání. Přesto třeba v srpnu 2015 v trapistickém klášteře Nový Dvůr bylo velmi těžké být se sebou týden, hlavně kolem poloviny to bylo nesnesitelné. Jako často na turnajích to před půlkou bývalo k nevydržení, ale třeba i v Puně, blížící konec pobytu přinášel úlevu.

K nevydržení to bylo i během týdne v klášteře u bosých karmelitánů ve Slaném, ale poté následoval jako i při některých jiných pobytech v ústraní velký klid aspoň chvíli. Jako by přišel z jiného světa, než se ego zas zcela rozjelo v běžném životě. Zřejmě to bylo tím že, v klášteře nebylo tolik stimulů a mysl se tam v tomto ohledu skutečně ztišila. Pro zejména jeho sociální ego bývaly tyto pobyty úlevné, co se množství podnětů týče.

Postupně víc chápal, že každý je tu v důsledku sám za sebe, nic vnějšího nás nespasí, žádná berlička nás nespasí. Berličky mají vést člověka k naprosté duchovní jednoduchosti a nezávislosti. K tomu, dokázat zcela spočinout sám se sebou, být pravdivý k sobě. K pochopení, že běžný život je duchovní, že vše je duchovní, jen žít vědomě teď a tady.

Křesťanství, modlitba, mše, společenství slouží jako dočasná úleva od utrpení, mohou v daný moment pomoci uvolnit se trochu, ale každá berlička se pak proti nám obrátí a přeroste přes hlavu, pokud na ní ulpíváme, bude to jen další projev ega. Stejně tak meditace jako technika třeba v lotosovém sedu může být berličkou, která nám může přerůst přes hlavu, pokud si jí jen navozujeme příjemné pocity a jsme tak na ní závislí. Berličkou může být cokoli, co nám dává zdánlivý řád, cokoli, co nám dává zdánlivou jistotu v nejistém světě. Berličku užívá ten, kdo stále něco hledá, o něco se opírá. *Přestat hledat, jen být tady a teď je skutečná trvalá úleva, to může nastat, až se program hledání unaví, až odhodíme všechny opory.*

Berličkou může být také duchovní mistr. Osho byl Viktorův učitel a podporovatel na cestě od května 2018 do května 2021. Pak ještě rok poslouchal Oshovy nahrávky už jen proto, protože ho to bavilo, a aby mohl třeba lépe předávat nabyté poznání z vlastní zkušenosti.

Za ty roky se vytvořila jistá připoutanost. V únoru roku 2022 přišla Viktorovi myšlenka, že si chce ostříhat vousy, jako symbol připoutanosti k Oshovi, jelikož asi bylo v jeho mysli lehce zafixováno Oshovo rčení, že *správný muž má vousy*. A současně mu chodila Buddhova myšlenka, že *když ho, tedy mistra, potkáte na cestě, zabijte ho*. Mistrem se myslí obrazné vyjádření jakékoli mentální připoutanosti, závislosti na mistrovi, na guruovi. Každý opravdový mistr ví, že tuto závislost je potřeba nakonec přetnout. Třebaže v některé fázi na duchovní cestě učedníka jistá odevzdanost láskyplnému mistrovi může být nápomocná – nápomocná v růstu důvěry v život, v odevzdanost životu, tedy ve vzdání se vlastní vůle, vlastních představ, vlastního ega. *Klíčové je nakonec však to, postavit se plně na vlastní nohy, plně se napojit na sebe.* Opravdový probuzený člověk se vnímá maximálně jako průvodce na cestě hledajícího.

Vzal nůžky, ustříhl malý kousek vousů a v tu ránu myšlenka na připoutanost odešla a již neměl chuť ostříhat svůj vous. V srpnu 2022 snad odpadla závislost zcela, Viktor zažil pocity nasrání při poslechu Oshových slov z nahrávky. Vše vědomě, asi se uvolňovala stále nezdravá vazba. Asi rok byly berličkou i nahrávky Marcelky z hor, od prosince 2021 je už neposlouchal, od září 2022 neposlouchal už ani nahrávky Osha, sama tato potřeba odpadla. Stával se víc a víc naprosto sám sebou, vše bylo víc a víc v režii vnitřního mistra, intuice řekněme, nepotřeboval již vnější podporu.

Sebeláska – z hlavy do srdce – být sám sebou

Před vztahem se Soňou v 19 letech se Viktor domníval, že láska je nesmysl. To odpovídalo i jeho sebelásce, sám sebe nenáviděl, neměl žádné sebezpřijetí, domníval se, že vše je na něm odporné, špatné, tak se sám vnímal. Maskami se to nevědomě snažil přehlušit. Vždy viděl ve všem problém, protože sám byl problém, vše na něm bylo špatně. Doslova se sobě nemohl podívat do očí. Měl naprostý strach být sám sebou, v souladu se svým cítěním, prožíváním, smýšlením. Postupně se totálně naladřoval na sebe, vše spojené s Viktorem bylo vnímáno, že je v pořádku. Neuronové spoje byly přepsány trvale.

Již v dubnu 2017 četl Viktor *Učebnici sebelásky* od Lucie Kolaříkové, avšak zřejmě vše zatím zůstávalo na intelektuální úrovni, na úrovni mysli, sebeláska z hlavy. Postupně zjišťoval hlavně koncem roku 2019, že *zásadním tématem duchovního života je právě sebeláska, sebezpřijetí, jinými slovy sebeuvědomování, jelikož byl odhalen hlavní kořen utrpení – nenávisť sám k sobě*. Tato nenávisť byla hluboce potlačena, nepřipouštěna. *Láska bez sebelásky nemůže být*. Skutečné sebezpřijetí, sebeláska ze srdce, přicházelo až v roce 2020.

Roky něco slepě hledal. Co? Sebelásku, sebe-vědomí, *toť perla*. Pouze v sebezpřijetí lze objevit, čím či kým skutečně jsme či nejsme. Láska jako pozornost, sebeláska jako pozornost ke svému nitru, ke svým pocitům, myšlenkám, ke svým tělesným stavům. Přenesením více nesoudící pozornosti k vnitřním stavům rostla postupně jeho sebeláska. Nechal vše jen dít skrze sebe, nic neodmítal.

Oba Viktorovi rodiče i mnozí jiní si myslí, že sebeláska je nutně egoismus, tací lidé se vůbec nemají rádi, až se mohou nenávidět. Dělají v životě věci, které by se měly, které je však nebaví, jdou neustále proti sobě, proti svému cítěním, jsou uzavřeni v mysli, v představách o sobě a o druhých.

Klíčovým tématem na poli sebelásky je vytyčení hranic, umět říci ne, odmítnout s láskou, když to cítím jinak a nepřizpůsobovat se nevědomě, tedy ze strachu, nějakým očekáváním druhých. Když nebyly vytyčené hranice, tak pokud došlo k odmítnutí, tak jediné s emocí. Viktora jako by někdo nutil do odmítnutí tím, že po něm něco chtěl. A program vždy vyhovět, nikdy neodmítat, a program, že Viktor je vždy na posledním místě, nehodný čehokoli příjemného, působily hněv. Jeho hranice byly překračovány od mala, byly překračovány proto, protože to dopouštěl. *Manipulovat vás ostatní budou, dokud se necháte manipulovat!*

To, kam nás to táhne, byť nevíme proč, je mnohem moudřejší poslechnout – poslechnout srdce. Vede nás to, je to náš vnitřní mistr. My se to naším egem snažíme přechytračit, chceme vše vědět, vše mít pod kontrolou, ale tak scházíme z cesty. Čím víc kontroly, tím víc ega. Člověk se v životě nudí, protože dělá věci z povinnosti. Dělá to, co by měl, a ne to, co by sám skutečně chtěl. Ne to, kam ho to táhne, poněvadž nemá rád sám sebe.

Zejména muž či mužská energie je spoutána povinnostmi, myslí. Snad se to formuje již návykem, že muži nepláčou, neprojevují své emoce, čímž bylo tráveno i Viktorovo nitro. Ženská energie je více spontánní, pocitová, emoční, ukotvená v těle, tedy blíže k bohu, lásce, jelikož pocitovost má o něco blíže k bohu, vloudí se do ní snáz nezištnost. Avšak i muži mohou být takto víc v souladu se svými pocity, projevovat své emoce, plakat, být spontánní, tedy být více sami sebou, být více v ženské energii.

Proces rostoucí sebelásky přinesl velké zcitlivění na všech úrovních. Třeba nyní vnímá Viktor velký rozdíl v chůzi po lesní pěšince nebo po betonu, tělo se mnohem lépe cítí v přírodě, v přirozenosti než v umělém světě, ve světě ega. Ego je umělé, hrubé a necitlivé, je třeba vrátit se k přirozenosti, citlivosti a vnímavosti hlavně sami k sobě. Jen pak můžeme být vnímaví i k druhým. *Život z hlavy, z vypočítavosti je hrubý, tvrdý, život ze srdce, z nezištnosti, vědomý život je plný citlivosti, jemnosti, lásky.*

Vnitřní dítě

S dětmi to vůbec neuměl, snad proto, že to neuměl se svým vnitřním dítětem, necítil se s nimi dobře, jelikož dítě vyžaduje jemnost, Viktora ovládala hrubost. Jeho vnitřní dítě se do roku 2019 setkávalo jen s tvrdostí. Do 31 vnímal děti jako nutné zlo, *křičí, pláčou*. Od 31 má děti rád.

Jak bylo pochopeno, že není za čím se hnát, o co usilovat, přišlo postupně totální vyklidnění, uvolnění. Pochopení, že být nevinný, nevypočítavý jako dítě je to nejkrásnější. Dítě již nebylo zdržováním na cestě duchovního života, i případná péče o dítě se stala duchovním životem, vědomým životem, životem teď a tady. Viktor však musel nejprve uzdravit své vnitřní dítě. Kamarádka jej k tomu inspirovala.

Metoda vnitřního dítěte je berličkou, jak navázat kontakt se svými pocity, jak si je zvědomit, prožít, a tedy jak je přijímat takové, jaké jsou. *Obluda je ve skutečnosti nemilované vnitřní dítě, nemilovaný malý Vítánek, Vít'a.*

Jako dítě asi každý chce být i sám se sebou, v klidu, se svým prožíváním. Ale pokud je na něj tlak, že musí pořád něco dělat, mysl musí být pořád aktivní, až hyperaktivní, odpojuje se tak od sebe. Pokud je pořád aktivní, je pak zcela odpojený od sebe, zcela ztotožněný s egem. To byl i Viktorův případ.

Od začátku listopadu 2019 se zabýval vnitřním dítětem. I terapie, i četba knih o vnitřním dítěti, něžné oslovování sama sebe jako dítěte, vnímání a přijetí svých pocitů obrazně jako vnitřních dětí, které je třeba nasycit láskou, pomáhalo uzdravovat Viktorovo nitro. Docházelo k naladování na sebe, k navazování kontaktu se svými hluboce potlačovanými, nevědomými pocity.

email Zuzaně z 30.11.2019

Myslím, že spíš moje duše, nitro, potřebuje teď klid a ticho, aby se uzdravilo to, co je tam nezdravé od útlého dětství. Věnuji se teď hodně svému vnitřnímu dítěti a uvědomuji si, jak mu od útlého dětství chyběla láska a bezpodmínečné přijetí, nemohlo být samo sebou, a tak jsem byl pořád někým jiným, jenom ne sám sebou, teď se to učím.

To je taky důvod, proč se teď na nějakou dobu odstěhuju do Krkonoš. Mám pocit, že se do sebe potřebuju ještě víc ponořit, abych pak ozdravený mohl vykročit k lidem. Kdo ví, jak to ve skutečnosti je, ale snažím se víc poslouchat své srdíčko a ono mě volá do Krkonoš.

Postupně Viktor našel velký domov ve velmi častém mlčení, zejména po 2 roky v letech 2020-2021. Od července 2021 to však již bylo opět vyváženější se společenskou aktivitou, to však neznamená, že často nepobývá v přírodě, v tichu, v mlčení a v samotě, již naplněné a blažené.

email Evě z 9.1.2020

Od začátku listopadu, kdy jsem se začal věnovat vnitřnímu dítěti, tedy postupně navázal kontakt se svým nitrem, zejména se svými pocity, které jsem celý život potlačoval, i v našem manželství, se můj vztah k sobě samému nesmírně proměnil, láska vstoupila více do mého života. Postupně jsem cítil, jak se na mém fyzickém srdci uvolňuje bolest, včera to bylo velmi intenzivní,

potlačené pocity, emoce můžou vyjít ven, ne blokovat srdce lásce. Myslím, že to bude pokračovat.

V období, kdy se aktivně snažil uzdravit své vnitřní dítě, zejména v prosinci 2019 a lednu 2020, odešlo mnoho bolesti z Viktorova srdce, z hrudi, jasně to cítil i na fyzické úrovni, hlavně z levé strany – při tom si často poplakal.

Máma neočekávaně přijela na sraz příbuzných z tátovy strany 4.1.2020 a nastaly obrovské hysterické a násilné scény vůči otci, celá situace se nakonec zklidnila. Viktor se cítil být povinován zachraňovat situaci, stal se prostředníkem.

Až situace utichla, vyústilo to v to, že Viktor vyřval a vybrečel mnoho, mnoho potlačovaného asi hlavně hněvu a zloby ve spojitosti s rodiči, snad hlavně s mámou. Samo se to dělo asi 30 minut. Jeho srdci se výrazně ulevilo, sedělo to na něm jako žába na prameni. Od té doby bylo Viktorovo srdce vnímavější, citlivější, vnitřní děťátko radostnější, a dařilo se snáze žít vědomě tady a teď – což je jedno a to samé. To byl však teprve začátek.

email Zuzaně z 24.1.2020

Bohužel i s mojí mámou to je posledních 9 měsíců strašně těžké, strašně žárlí, nenávidí, emočně vydírá, protože si táta po 13 letech od rozvodu našel přítelkyni a ona na něm byla i po těch 13 let závislá. Snad se to brzy zlepší, ale dělá to velkou neplechu. Není vyloučené, že si rozhází vztahy i se svými dětmi. Tak to jsou ty méně veselé věci, ale jinak vše krásné. Duchovně se daří růst, daří se mně být vědomější, vnímat více svoje pocity, které jsem byl naučen potlačovat. A svět se mně díky tomu zkrášluje.

Přesně, máš pravdu, vnitřní dítě je hravá, naivní, upřímná, dětská část nás. Jsou to vlastně naše pocity do velké míry. Někdo je s tou částí propojený, ani mu nepřijde, že to může být jiné. Ale zejména, když rodiče neumožní dítěti být samo sebou, že ho nepřijímají takové, jaké je, neumožní mu projevit jeho pocity, emoce, tak dítě usoudí, že nemůže být samo sebou a začne potlačovat to, co ve skutečnosti cítí, a začne se vytvářet falešné já, ego. Dítě se stává něčím, kým není, jen proto, aby uspokojilo požadavky rodičů a ti ho přijímali. Děti se kvůli přijetí rodičů nevědomě vzdávají sami sebe. A pak se skrze metody třeba jako vnitřní dítě musí k sobě zase v dospělosti dopracovat. Ale dá se. Mně ta metoda hodně pomáhá. Je to úžasné být stále více v kontaktu sám se sebou, být sám sebou. A postupně se zbavovat jha, různých nevhodných vzorců, které dítě nasálo v dětství.

Každý má něco, nějaké vzorce, které doma okoukal a je na nás, co s nimi chceme udělat. Klíčové je si ty vzorce uvědomit. Většinou vychází ze strachu. Ještě pracujou s vnitřním rodičem a vnitřním kritikem. Všechno to jsou pomůcky, jak se vyznat ve svém nitru.

email Zuzaně z 24.2.2020

Třeba, když se potlačuje hněv, a nevyjádří se nějakou přijatelnou formou, nebo když si ho člověk není vůbec vědomý. Tak je to vnitřní napětí, potlačená energie, která dělá neplechu a člověk pak někdy reaguje kvůli tomu, jak by nechtěl. To je princip potlačování. Tak se učím vše přijímat, a je to velká změna. Pro tebe nejspíš samozřejmost. Třeba práce s vnitřním kritikem, který mě vytvářel ze života peklo. Když ho integruji, může být skvělým rádcem.

Ano, vnitřní dítě jsou potlačené pocity, a když člověk automaticky vždy potlačoval, ani si je neuvědomoval, tak potom jen uvědomění těch pocitů přináší uzdravení. To u mě proběhlo, probíhá. Stejně tak s vnitřním kritikem, jenž je naše část, která chce to vnitřní dítě chránit, ale neumí to moc dobře, tak se z něj pak může stát tyran. Jediná cesta z toho je uvědomění, což u mě taky teď probíhá. A život je hned radostnější, méně strachu. Všechno je pouze o strachu, nejspíš. Nevědomost, kdy nás ovládají automatismy, působí ze strachu. Když jsme vědomí, strach mizí, objevuje se radost, láska.

Medituju tak 4 hodiny denně, ale meditace je o neustálém žití v přítomném okamžiku, bděle, vědomě vše provádět, cítit, myslet. Tak o to se snažím celý den. Dřív jsem byl velmi nevědomý, tak se to zlepšuje, odchází napětí z těla, člověk je svobodnější.

O meditatívni stav při šachách se pokouším, ale návyky jsou pevné, tak mě to často, zejména v časové tísní strhne do nevědomosti. Uvidíme, jak to půjde dál, ale má to dobrou tendenci, o samotě na horách to jde dobře.

Procitnutí a probuzení ze spánku ega

Od týnežra ve Viktorovi rostla obluda, ve 31 tam byla pořádná. Ani křesťanství nepomohlo s obludou, nic. Krom sebelásky, sebezřetiví, sebeuvědomování. I obluda i démonci potřebují pocítit přijetí, lásku, aby se mohli uvolnit – *je třeba obejmout láskou i své demony*. Postupně přišlo uklidnění, porozumění, přijetí a díky tomu se obluda začala rozpouštět.

Třeba 3krát na přelomu let 2019-2020 Viktor vnímal, jak mu něco při meditaci vyšlo z břicha a mělo to obrazně řečeno podobu démonků, jasně je viděl vnitřním zrakem, ač s těmito představami nikdy nekoketoval. Vznik jim daly mentální programy, asi hodně spojené s dříve živenými pocity nenávisť, zloby, hněvu, naprosté vypočítavosti či chamtivosti, ve zkratce silná nevědomost, silný egoismus. Byla to dušená energie v jeho nitru, v jeho nevědomí. Tuto podobu démonka to nabralo, protože ztotožnění s těmito projevy ega bylo patologické, příliš silné.

Minimálně asi od podzimu 2019, ale snad již delší dobu, třeba od holotropního dýchání z jara téhož roku, to již nebyl naprosto krutý a tvrdý démon, který Viktora do té doby svazoval. Ale právě démonci, kteří již byli trochu nasyceni láskou, již bylo o tato zraněná děťátka trochu postaráno, tak lehce ztratili na palčivosti, na demoničnosti. Zřejmě tím začala velká vnitřní skutečná transformace, již to nebylo přelévání z jedné podoby ega do druhé. Viktorovo srdce ožívalo víc a víc. Postupně se rozpouštěly všechny projevy ega, také démonek v očích během milování odcházel, definitivně odešel v září 2022.

Do ledna 2020 u něj panovala jakási vnitřní životní slepota, neviděl na krok dopředu. Dokonce měl o tom v roce 2019 minimálně 2 sny, ve kterých však ke konci vždy prohlédl. Ve snech byla znázorněna vnitřní slepota jaksi zamlženým tělesným zrakem, současně také například vrávoráním. Po letech tápání byl Viktor překvapen, že je to vše v podstatě tak jednoduché, že je tu nějaký definitivní dostižitelný hmatatelný přístav, kam všichni směřují.

Do ledna 2020 hledal Pravdu. *Ale jakou, co je Pravda?* Byl jaksi vnitřně slepý, až tehdy zjistil, co skutečně hledal. Bylo uvědoměno, přišlo uvědomění, že Viktor nemusí ani duchovně hledat, duchovně se snažit růst, ani toužit po Pravdě, že se i v tom může uvolnit. Bytostná touha po Pravdě, jež přijímá daný okamžik takový, jaký je, je vždy na místě. Avšak jakákoli touha, která odmítá přítomný okamžik, vnímá jej jako v nepořádku, je z ega. Doufá, že až najde Pravdu či Lásku, vše selepší. Nakonec i taková touha po Pravdě či Lásce je v pokročilé fázi překážkou poznání Pravdy, únik z života teď a tady, do té doby však velmi dobrý hnací motor. Takovým motorem byla i u Viktora.

V lednu přišel pocit, že našel a že již není vnitřně slepý, ale že vidí. Na bytostné, existenciální, hlubší, podstatné úrovni viděl jasně vnitřním zrakem, kdy, co a jak mu způsobuje utrpení. Vždy když ho v daný moment, jako pravou vědomou podstatu, pokoušela mysl, ego, byla již identifikována, z chaosu se stal pořádek. Pokušitel byl snad vždy jasně identifikován. Ukázalo se, že pokušitel, obluda, ďáblík či démonci jsou zcela bezbranní, přestaneme-li jim věnovat pozornost. *Jsou jen automati na baterky!* I ten největší satan, ďábel či démon je pouhým produktem biopočítače – lidského mozku, lidské mysli. Je zcela závislý na tom, zda ho daný jedinec žíví svou pozorností, svými strachy. *Nežíví-li, i ten nejhrůzostrašnější zloduch se vypaří jak pára nad hrncem.*

Nastal konec jakéhosi aktivního, napjatého, usilovného přemýšlení ze strachu, jež mu způsobovalo utrpení celý život. Viktor přestal přemýšlet, zcela se stal pouhým vědomým pozorovatelem přemýšlení, které se děje samo. Myšlenky, pocity a potažmo tělesné stavy přichází samy bez našeho přičinění, *my to můžeme jen pasivně pozorovat*. Bylo pochopeno, že vše se uděje tak, jak se udít má, proto nemá smysl ztrácet energii usilovným přemýšlením. Ba naopak v tomto neúsilném a uvolněném stavu přichází mnoho uvědomění, pochopení či poznání samo – *pouze v tomto stavu jsme skutečně láskyplní*.

Již se neztotožňoval s myslí, která všude viděla problém a chtěla to řešit, přemýšlet nad vším. Ba naopak bylo často směšné to, že by se měl něčím zabývat, když ho mysl opět lákala, pokoušela, aby nad něčím zas přemýšlel. *Zas řešit nějaké malichernosti, hlavně nežít vědomě teď a tady* – vše, co mysl či ego nabízí, jsou malichernosti. Proč směšné? *Vždyť se to vyřeší samo, když se uvolníme, řešení přijde samo*. Jen si uvědomoval, jak má jeho mysl tendenci vše řešit, nad vším přemýšlet, on už se do toho jako svědek nezapojoval. Tohoto usilovného, aktivního přemýšlení již nebylo třeba, jelikož odpadly všechny otázky – takové přemýšlení má prostor pouze tehdy, pokud jsme pozorností ztraceni v myšlenkách na minulost či budoucnost, jen tehdy, když se kvůli něčemu trápíme. Když se v tom přemýšlení uvědomíme, jaksi probudíme, přestaneme danou tematiku řešit jako problém – když se uvolníme, tak zjistíme, že řešení přijde brzy samo, bez našeho přičinění.

Mysl či ego ví, jak má vše vypadat, má své představy, ale realita je jiná. Utrpení vzniká pouze tehdy, pokud lpíme na vlastních představách, co se má v našich životech odehrávat. To, co předhazovala mysl, bral Viktor dřív smrtelně vážně, v procitnutí vnímal pokusy mysli často jako směšné. *Jsi zlý*, jak třeba mysl přesvědčuje, vyvolávalo smích.

Ted' se stal jen a jen vědomým pozorovatelem, který se občas ztotožní s přemýšlením, ale s menší a menší intenzitou. Pozorovatel, který už vědomě žádné myšlenky neřeší, nerozvíjí. Vše přijímá takové, jaké je, i nepřijetí přijímá, jakmile si uvědomí, že se s něčím zas ztotožnil. Bylo jasně pochopeno, že toto usilovné přemýšlení stálo za veškerým jeho trápením.

Bylo pochopeno, že Viktor nic nemusí, že může být jen a zcela vědomým pozorovatelem, ještě ale stále pozorovatelem z ega, což však může být užitečná berlička. Došlo k procitnutí ze spánku ega, nastal zcela vědomý život ve smyslu, že Viktor již nekooperoval s myslí, neživil ji energeticky, tedy pozorností. *Kde spočíváme pozorností, je klíčové pro to, zda jsme v životě šťastní či nikoli*. Když si jen uvědomíš, že tě ovládl, posedl nějaký strach, tedy že došlo k ztotožnění tvé pravé vědomé podstaty s nějakým mentálním pocitovým emočním vzorcem. A přijímáš to takové, jaké to je, nepotlačuješ to, nebojuješ s tím, prožiješ to vědomě, tak ten mentální program, ten strach, ta posedlost ztrácí postupně na intenzitě. Až je jednou intenzita nulová, strach zcela zmizí z tvého života. Velký klid to vneslo do Viktorova života. *Již žádný boj, žádný odpor tomu, co se děje. Již žil ve velkém přijetí všeho, bylo nalezeno, lze tak mluvit o malém osvícení, procitnutí*. Už jen docházelo k zaplouvání do přítomného okamžiku, do vědomého života, do ráje na zemi. Viktor, respektive jeho ego, byl obrušován jako ten nejvzácnější drahokam.

Vlastní důležitost odcházela. Od ledna 2020, ale lehce už před tím, tak probíhalo intenzivnější osvobozování od strachů, od ztotožnění s mentálními programy, ztrácely na intenzitě. Naopak sílil program vědomého pozorovatele, stále program ega, který Viktorovi posloužil, už ale dále nebyl potřeba. A zejména v roce 2021 pak již působil trápení, než byl zvědoměn, ale už ne egem, nýbrž samotným vědomím, vědomou funkcí, samotným pozorováním bez pozorovatele. Hlasy, myšlenky jako *musíš pozorovat, musíš být bdělý* vycházející z nadměrné snahy být vědomým pozorovatelem také brání uvolněnosti. Následně je zvědoměn i vědomý pozorovatel, vědomý život se stával naprostou neúsilnou uvolněnou přirozeností. Zcela skončilo Viktorovo duchovní snažení.

Do října 2020 dávky disciplinované meditace, tedy vědomého pozorovatele, narůstaly, 6-10 hodin denně. Byl tam stále ještě silný program – strach, že si vše musí zasloužit, tedy i

vymeditovat. V říjnu bylo uvědoměno, že se mu disciplinovaně medítovat nechce. Jednoho dne si sedal opět k medítaci, ale uvědomil si, že se mu v tu chvíli nechce sedět v lotosovém sedu a medítovat. *A dovolil si dělat to, co s ním v tu chvíli rezonovalo, dovolil si dělat to, co v tu chvíli chtěl.* Třeba si místo medítování šel koupit zmrzlinový dort, sušenky či brambůrky, protože na to měl v daný přítomný okamžik chuť. Dovolil si dát přednost tomu, co cítil v daný moment – již nedal na to, co by měl, nějakou povinnost – nenaslouchal strachům.

S vědomým životem přicházelo větší uvolnění na duši, a tudíž postupně slábla i potřeba sladkého, odpadala závislost na cukru. Po 9 letech nejedení umělého cukru na základě pevné vůle si dle chuti dopřával již od 30, ale zejména od svých 32 let jakéhokoli sladkého. Žil v období většího a většího sebezpřijetí, nikoli sebetřýzně, a i nasycení těchto potřeb bylo třeba.

Odpadla berlička meditace jako program mysli, jako program vědomého pozorovatele, a Viktor se tak ještě víc mohl uvolnit, vnitřně osvobodit, ještě víc mohl spočinout v srdci, hlavou již téměř nespoutaném. *Přicházelo tak větší a větší napojení na sebe, na své cítění, větší sebezpřijetí, sebeláska. Duchovno bylo v naprosté obyčejnosti, úplně vše bylo od teď duchovní.* Za 32 let toho Viktor v životě spoustu stihl, protože vůbec neztrácel čas, neodpočíval. Od 32 nedělá nic, zcela se uvolnil, dělá se to samo, děje se to samo – děje se, ale v uvolněnosti, jakési dělání bez dělání, úsilí bez úsilí, vše v lehkosti. *I rozpouštění ega se děje samo, doslova je to milostí.* Příběh či život každého člověka se nějak odehrává a buď náš vnitřní postoj k tomu, co v tom příběhu probíhá, bude odpor nebo přijetí, přitakání životu, lehkost bytí.

Někdy od jara roku 2021 lze nazvat Viktorův stav jako probuzený, probuzený ze spánku ega. Již jasně zakoušel či věděl, čím je a čím není a již žil ve velkém klidu, utrpení bylo minimální, třebaže proces nadále pokračoval. Celý proces růstu vědomí, rozpouštění ega je hodně o trpělivosti sám se sebou, tedy o sebelásce. Viktor se ze stádia víry z mysli, následně rostoucí důvěry v boha či život ze srdce dostával do stádia vědění. Viktor více a více věděl na hlubší úrovni nikoli pouze z mysli, o čem to tu je. Avšak stále tu byla oddělenost ve smyslu, že tu byl někdo, kdo věděl, *já vím.* Až i toto já, tento někdo byl uvědomován, rozpustil se, mohlo dojít k naprostému osvobození. Ten, kdo ví, je stále projev z ega, *až bude pouze věděno, bude dokonáno.*

Proces rozpouštění ega

U Evy se počátkem roku 2020 těsně před dalším akutním samovolným změněným stavem vědomí rozvíjela jasnozřivost, promlouvala z ní vědma, jak se to Viktorovi jevílo. Sdělila mu, proč se skutečně v životě nedokáže radovat, proč je trvale smutný. A varovala ho, že je náročné a bolestivé nahlédnout do hlubin nitra. Podle ní *Viktor lásku nalezne, tu pravou lásku ve svém srdci. Nikoli lásku k ženě, ta pouze vyplyne z toho, až odemkne a uvolní lásku uzavřenou ve svém srdci.*

Viktor ve smyslu já, ego, celý život kontroloval své pocity, své myšlenky, některé nechal být, některé zaháněl. Od nyní dal volnost všem pocitům, všem myšlenkám, veškerému tělesnému dění, mohl se konečně uvolnit, povolilo napětí sebekontroly, masek. Přestalo vydatné živení programů ega. Avšak ve 32 byl stále napjatý jak špagát, od ledna 2020 napětí začalo postupně odcházet. Obrazně řečeno se dá říci, že byl Viktor posedlý démonky, tedy zatížen extrémním napětím, extrémním ztotožněním s mentálními programy, velkým odporem.

V Krkonoších v Malé Úpě se tělo Viktora hodně třásl, nechal mu naprostou volnost, již mu nic nediktoval. Bylo velmi napjaté, nebylo zvyklé skoro nic nedělat. Od nyní činilo skoro jen to, co bylo cítěno. Viktor třeba poprvé zažil pocit sytosti a jiné. Napojoval se na sebe, doslova *se znovurodil.* *V Krkonoších se doslova učil žít v souladu sám se sebou, od prvních krůčků. Byl to návrat k obyčejnosti, k nevýjimečnosti.*

Už od prány v roce 2019 vnímal lehce léčivé působení jakési životní energie v těle, od prosince 2019 pak víc. Jakýsi energetický laser v hlavě působil, ale i po celém těle. Toto léčivé, regenerující energetické působení se nás ujme právě tehdy, když tomu dáme prostor tím, že přestaneme bojovat se životem, že se staneme jen pozorovatelem, že se uvolníme ve všem i v duchovním hledání, že se staneme nevinnými jako děti. Třeba se to někdy projevovalo i tak, že přes kůži se občas vyplavoval nahromaděný emoční jed, třeba jako vyrážka. Když byl mentální program s tím související jen zvědoměn, tedy nebyl k němu odpor, vyrážka záhy zmizela, Viktor tak byl o něco víc vnitřně osvobozen, tělo o něco víc pročištěno.

Každého proces probíhá trochu jinak, jsme jinak naprogramováni, naše mysl je jinak nastavena. Avšak shodné pro všechny je stát se jen vědomým pozorovatelem, vědomím, přestat bojovat se životem, zamilovat si vše v nás. Nenápadně, skoro nepovšimnutelně se mysl, když jsme vědomí, ztišuje sama.

S rostoucím chápáním, že vše je jen o tom, jak nás ovládá naše mysl, se měnila i představa o bohu jako něčem nemechanickém, jež se ještě v roce 2018 mohla držet. Bůh byl nejpozději od konce roku 2019 vnímán jako princip, energie či láska. O něco později přibyla přívziska jako mechanismus, bytí, energetický potenciál, prázdnota. Nebo také všeprostupující inteligence či informace, která se nikam nemůže ztratit, vše je jen nějaká informace.

Modlitba k bohu zcela ustala někdy na přelomu 2018-2019, avšak tak ve 34 si Viktor všiml, že se modlí občas duše, srdce samo. Bez jakéhokoli jeho přičinění.

Začal tříletý proces od ledna 2020, který byl zpočátku chvílemi dost náročný, někdo by mohl mluvit o temné noci duše, ale už v rámci velkého porozumění, už se vše dělo samo – Viktor, tedy jeho ego, už do ničeho nepotřebovalo zasahovat. Tento proces vyžaduje velkou trpělivost. Projevy ega slábnou postupně, některé i roky za neustálého uvědomování, když se opakovaně ozvou. *Meditativní život, život v přítomném okamžiku se pro Viktora stal neustálou přirozeností, a ego sláblo a sláblo, umíralo a umíralo.*

Od ledna 2020 spočinul pozorností zcela ve svém nitru, snad až příliš, je třeba však mít pozornost vnitru i vně vyváženě, doslova být pozorností všude stejně, jak vně, tak uvnitř. Od října se to již velmi narovnávalo. Pravá duchovnost je v obyčejném vědomém životě tady a teď. *To je stejné pro všechny, pouze tady a teď – žijeme-li vědomě, žijeme v lásce.* Avšak nikoli nějaké extatické lásce podle našich představ, ale lásce jako jemný příjemný pocit vycházející z přijetí všeho takové, jaké to je. To, co nám vadí, je vždy o nás, o našem egu. *Člověk zjistí, že když je uvolněný, nemá se ho, co dotknout. Až, když je napjatý, až, když zase uvěřil své mysli, dotýká se ho vše.* Když žije ze své pravé podstaty, zažívá neustálý klid. Není důvod, aby nám cokoli vadilo, protože na podstatné úrovni je vše v pořádku, vše jen je, vše je jen energie, jak potvrzuje kvantová fyzika. *A co by té vadilo?*

email Zuzaně z 7.10.2020

Poslední dobou víc a víc přijímám věci takové, jaké jsou. Mé ego samozřejmě přicházelo s teoriemi, proč jsi dlouho nepsala, naštěstí už jsem poměrně vědomý, to znamená, že mé vědomí, mé pravé já, už není tak cloumáno myšlenkami, pocity a emocemi vycházející z ega. Proto jsem bral, že pokud už se ti nechce psát, je to v pořádku:). Vše je v pořádku:).

Své myšlenky a pocity a emoce pozoruji neustále, třeba, že mě mé ego někdy zahltní a přestanu být vědomý a stává se ze mě automat, už snad na kratší a kratší momenty.

Klíčové je asi to, že je tady nějaké naše „pravé já“ a falešné, tedy ego. Tu nás ovládne ego, tu jsme sami sebou, svou pravou vědomou podstatou. Jsou extrémy, kdy jsou lidi naprosto posedlí svým egem, svým rozumem, tedy strachy. Opakem je naprostý vnitřní klid, mysl je klidná. Jsme srdcem, intuicí napojení na řekněme existenci, naprostou čistou lásku. Důležité je toto v sobě rozpoznat, kdy nás ovládá ego, naše strachy a kdy jsme sami sebou. Toto uvědomění nás přivede blíž a blíž k tomu svobodnějšímu extrému:).

V podstatě taková je náplň mého života, jsem pozorovatelem svého nitra, ale i okolí. Už ale nenedávám tolik v lotosovém meditačním sedu. Spíš už se víc pozoruji za běžného života. Byly na jaře dny, kdy jsem v sedě meditoval i 10 hodin denně.

Před pár dny jsem se přestěhoval do Žaclěře u Trutnova. Žaclěř je v Krkonoších, v těch poslední rok trávím hodně času.

Během roku 2020 probíhalo u Viktora čištění kostlivců, například se omluvil tomu, komu v 17 letech ukřivdil, jak je popsáno na začátku knihy. A taky probíhalo jisté oddělování od systému, například žádost o odebrání vysokoškolských titulů či žádost o vystoupení z církve, které byl ještě formálně součástí, chtěl se definitivně rozejít s minulostí.

Na horách už ho nutně netrápila osamělost, ta pomalinku odcházela větším napojením na sebe, na své cítění, ale postupně spíš nedostatek sociálního kontaktu a sexu, jelikož v Krkonoších byl velmi odříznutý od civilizace.

V září 2020 si pořídil první auto, bylo z roku 1995 za 10 000 Kč.

Jako velký pragmatik měl až na výjimky většinou krátké vlasy, někdy dohola, souviselo to u Viktora se zavřeným srdcem, s nulovou spontaneitou. Až v době křesťanského obrácení, pootevření srdce, mu narostlo velké páčo. V dalších letech byl zas spíš pragmatický. Až zas kolem jeho 30 let, hodně s meditativním životem, otvíráním srdce, větší spontánností se moc nestříhal, zejména pak od března 2020 dosud do vlasů ani vousů prakticky nezasahoval. Bylo to pro Viktora přirozené, příjemné, ne nutně póza. Do té doby chodil vždy oholený. Až na jaře 2023 pocítil chuť změnit vzhled. *Snad proto, že končila etapa rozpouštění ega?* Delší vousy a vlasy můžou souviset s větším otevíráním srdce, sebeláskou, sebezpřijetím. Spontánnost či zamilovanost tak v jeho životě znamenala delší vlasy, vousy, naopak krátké vlasy a holení upjatost. Jistě to nemusí vždy odpovídat, ale zřejmě na tomto poznatku něco bude.

Epidemie COVID zastihla Viktora na horách v březnu 2020, tam v podstatě neměl obavy z viru. Již ale déle nemohl být kvůli epidemii ubytován v Krkonoších, tak pak po návratu do společnosti, do Pardubic, měl týden obavy. Byly zvědoměny a obavy zcela odešly, od té doby následující roky COVID vůbec neřešil. A tak to probíhá se vším, *strach odchází jeden po druhém.*

Duben až červen 2020 trávil v Pardubicích s mámou, bral to jako *ego trenážér*, chtěl vědomě vnímat, co v něm vyvolává kontakt s mámou. Zde se však projevovalo to ego, které ten proces chtělo stále řídit.

Od dubna do srpna 2020 poslouchal pořady Jaroslava Duška, inspiroval se také Jiřím Ledvinkou. V druhé polovině roku štafetu převzala hlavně Marcelka z hor a také Zdeňka Pohlreichová.

Marcelčino *No a co?* jako univerzální odpověď na jakékoli problémy, které předhazuje mysl, také Viktora více utvrzovalo na jeho cestě. Dále tato žena velmi často mluví o shovívavosti se vším – ano, cesta nesouzení ba naopak shovívavosti, tedy přijetí, zejména sama sebe, je jedinou následování hodnou cestou. *Až když si zamilujete sami sebe, až když budete shovívaví k sobě, ke všemu, co ve vás je, teprve tehdy budete skutečně milovat i bližního.* Rovněž se u ní setkal s poznatkem o nesvobodné vůli, dřív by to jeho mysl asi nepřijala. Osho to spíše nezmiňuje, jelikož by to mohlo vzít mnohým elán v jejích duchovním hledání, což by bylo v nějaké fázi škoda. Viktor již delší dobu koketoval s myšlenkou, že kdyby byla svobodná vůle, *nezničili by lidi už dávno svět, nevyvraždili by se? Co ten svět drží pohromadě?* Odpověď přišla záhy – nesvobodná vůle, tedy dokonale inteligentní naprogramování všeho. I člověk byl pro Viktora v důsledku více nahlížen jako naprogramovaný mechanismus, jenž budí dojem něčeho reálného, svébytného.

Od jara 2020 v podstatě přestal číst, dost bylo shromažďování informací aspoň pro tuto chvíli. Také bylo pro něj náročnější být při čtení vědomý, proto v tomto období převažovalo audio, hlavně Osho. Probuzení ze spánku ega je však o praxi, o praxi vědomého života, to se stalo pro

Viktora středobodem tou dobou, *jen být*. Vždy, když si uvědomil, že se zase ztratil pozorností v myšlenkách, když si uvědomil, že zas řeší minulost či budoucnost, jen se vrátil do vědomého přítomného stavu. *Už v ničem neviděl problém, nic neřešil*.

Od jara 2021 ho bavilo poslouchat filosofická a vědecká videa. Neposlouchal je již kvůli vlastnímu duchovnímu růstu, ale aby srozumitelně předal svou zkušenost probuzení racionálněji zaměřeným lidem. Ostatně na jaře 2021 ho chvíli soužily obavy, snad až noční můry z toho, když si uvědomil, jak těžké je předat nabytou vnitřní zkušenost, jak těžké je vést lidi ztracené v mysli k probuzení ze spánku ega. Záhy však tento program byl zvědoměn a odešel.

Viktor se vnitřně osvobozoval, a tak si dovilil chodit naboso na turnajích, dřív pro něj nemyslitelné. To i jeho oblečení pohoršovalo nejen mnohé šachisty v létě 2020. Od podzimu 2021 ho vnímali mnozí podle jeho odívání jako bezdomovce, některým i občas zapáchal. Život přírodního muže v dodávce dosti pozměnil i tyto návyky. Roku 2023 již opět o něco více dbal na svůj zevnějšek.

V pohádkách měl nejradši scény s přírodou, třeba z *Popelky*, z *Hloupého Honzy*, z *Princezny ze mlejna*, kde byl člověk sám v přírodě, třeba na louce velmi radostný, nespoutaný. V něm ty scény vyvolávaly velmi povznášející pocity svobody, a tato svoboda vnější, ale i vnitřní v podobě lásky prýšticí z těchto scének se plně ztělesňovala ve Viktorově životě od roku 2020. Snad ani on zpočátku nevěřil, že život může být doslova pohádkou, zejména od poloviny roku 2021 se však jeho život *doslova stal pohádkou, rájem na zemi*.

Postupně oslabovaly a odpadávaly všechny programy, všechny podoby ega, bylo jich spousta – třeba program, že vše je boží vůle, že vše má nějaký záměr. I v tom se Viktorova mysl utápěla, pátrala pořád proč se to děje, *co mi to chce říct*. Vše jen je, vše je skutečně boží vůle, ale to může pochopit až srdce. Nepotřebuje však již vše vědět rozumem, zaplouvá do nevinnosti – to, co má vědět, mu přijde samo intuitivním vhledem.

Nebo když se stane to či stalo to, *jak z toho Viktor poroste duchovně*. Jistá duchovní vypočítavost to byla. Postupně zcela odpadávala i podoba ega, která se snaží vše řídit, kontrolovat, i duchovno. Viktor v rostoucí důvěře v život přestával mít potřebu vše kontrolovat – vše jen prožíval, vše jen nechal prožívat tak, jak to přicházelo. Často docházelo k zasmání po uvědomění, jak směšně, dětinsky ho jeho mysl manipuluje. A kdo je s myslí zcela ztotožněný, je infantilní.

Už je Viktor osvícený, už, už? byl další mentální program. Vždy, když se ještě ztotožnil s daným programem, život mu to rázně zrcadlil, necítil se v tom dobře.

Měl také pocit, že vše se děje kvůli němu, aby byl probuzen. Programem byla i jakási touha pomstít se životu, bohu za to, jaké utrpení mu způsoboval, tím, že vyzradí lidem jeho tajemství. To, jak život funguje, jaká má pravidla, a tak jim pomůže prokódnout to, jak je působeno utrpení. Postupně také žalář toho, co si o Viktorovi ostatní myslí, byl otevírán. Také program, že se nemůže radovat, když se ostatní trápí, zejména máma, ho opouštěl.

Žít naplno je třeba, i kdyby nevědomě, možná se dostanete do sraček, tam však může přijít uvědomění, a to je to nejcennější. A může dojít k obrácení kurzu zcela. Tak i Viktor šel poslední roky za svým srdcem, ve velké nevědomosti, ale nakonec to přineslo kýžené probuzení.

Nahrávky Marcelky z hor poslouchal od listopadu 2020. 14 dnů před tím, si pomyslel, že je to nějaká *stará bába*, když mu ji nabídl Youtube, po 14 dnech už ho zaujala. Pomohla mu asi svou láskyplností, citlivostí, něžností, hřejivostí a pochopitelně ho ovlivnila jejím zcela probuzeným stavem vědomí.

V červenci 2021 byl na setkání s Marcelkou. Měl strach, že ho pohladí, projeví něžnost, citlivost, jak běžně dělá. Měl strach, jak by reagoval, strach ze ztráty tváře, proto se držel zpovzdálí. Na procházkách byl vždy blízko, chtěl být co nejbliž, co nejvíc v energii této

okouzující bytosti, avšak tak, aby ho třeba nemohla pohladit. Bytosti doslova opité a zdrogované Láskou a Pravdou. Viktor byl stále pod vlivem představy, že si zaslouží jen tvrdost, krutost, avšak již vše probíhalo vědomě.

Až v létě a na podzim 2022 se toto přesvědčení hodně vyléčilo, ještě více pak v období po setkávání s Martinem Bařkou.

Od prosince 2019 Viktor hodně chodil po lesích, hodně si oblíbil chůzi naboso. Žil skoro pořád o samotě a mlčel. Proč taky hodně mlčel v následujících letech? Protože si víc a víc uvědomoval, že snad každé jeho slovo je infikované nevědomostí, že jej při mluvě začíná ovládat nějaký program, neautenticita, tak moc se bál něco říkat před lidmi. V mlčení zůstával vědomý. Na začátku roku 2021 došlo k narušení meditativního mlčení sestěhováním se s Kristýnou, vznikl nesoulad, chtěl mlčet. Mlčel, ale bylo to poměrně nepříjemné pro oba, měl stále trochu pocit, že jí musí vyjít vstříc. Stále ho lehce trápily programky hodného chlapce, ale vědomě. Už se méně přizpůsoboval druhým z vypočítavosti. Obětoval sebe pro mámu, tudíž i pro partnerku, popíral sebe, i toto se však pomalu ale jistě rozpouštělo. Odcházení programu hodného chlapečka představovalo Viktorovo zdrsňení, amorálnost pro mnohé, kteří lpěli na svých představách.

V červnu 2021 se tužba po dětech rozplynula, otevřel se zcela tomu, co život přinese, naplnění přicházelo víc a víc z nitra. Tou dobou měl již velmi svobodomyšlné chování, mnoho strachů ho přestalo ovládat.

V létě a na podzim 2021 jej dost ovládl spasitelský program vlastní výjimečnosti, spojený snad hlavně s 33. rokem, s Kristovými léty. Jakmile bylo Viktorovi 34 let, program brzy výrazně odezněl, zcela až snad po setkání s Martinem Bařkou, silná byla mentální představa mesiášství spojená s Ježíšem. Viktorovo ego čekalo, že nalezne něco velkolepého, výjimečného po tak náročných letech duchovního hledání. Snad byl lehce zklamán, že našel jen naprostou obyčejnost. *Avšak není právě obyčejnost výjimečná? Na nic si nehrát!*

Rozpouštěním strachů člověk zcitlivuje, je vnímavější k tomu, co se děje na hlubší energetické kvantové úrovni. Cítí, vnímá mnoho, má mnohem víc informací, než kdyby jen usilovně přemýšlel. Získává informace, co myšlením nemůže obsáhnout – informace, které přicházejí v nemyšlení, v uvolněnosti. Od ledna 2020 přicházelo spousta vzhledů také o fungování této reality.

V době této velké bouřlivé vnitřní transformace si nedokázal představit, jak by mohl koexistovat s jinými lidmi, když byl v tak mimořádném stavu vědomí. *Oni mluví o hruškách, on o jabkách!* Postupně se vše opět naladilo, a i kontakt s člověkem ztotožněným se svou myslí, se svým egem, je pro Viktora přirozený. Zpočátku bylo zvláštní uvědomění, že kolem žijí skoro samí ve své mysli ztracení lidé, *nevědí, kdo jsou a o co tu jde – a ty jsi se našel!*

email Zuzaně z 3.4.2020

Jím hodně, je to moje potěšení. Před tím jsem jedl hodně, protože jsem měl málo životní energie. Teď jím hodně ale přiměřeně, protože konečně vnímám víc smysly, včetně chuti a je to pak úplně jiný požitek z jídla, užívám si to. I to je o tom být vědomý, vše v našem životě může být vědomé, dokonce i spánek:). Buddha spal tak, že vnímal, jak jeho tělo spí, on byl prý při tom vědomý.

Sportování není nutné k životu, pohyb ano, ale nemusí být formou sportu, procházky stačí a když dostaneš někdy chuť se projet na kole, proběhnout, zaplavat, udělej to. Jen se není třeba do ničeho nutit. A tak asi ve všem, člověk by měl mnohem víc poslouchat to, co chce dělat, svoje pocity, a ne to, co by měl dělat, nějaká pravidla. Ono si tělo samo řekne až bude mít chuť si zasportovat.

Já jsem si třeba posilováním a běháním hodně odrovnal tělo, ale už je snad či brzy bude zcela zregenerované. Životní energie, která se s rostoucím vědomím objeví, ti léčí jak duši, tak tělo. Člověk je „dušetělo“.

No, mám se báječně, čím dál tím lépe. Radost vstupuje více a více do mého života, přestávám být nesvobodným, má mysl už mě neovládá, byť je stále přítomná, ale už vím, kdo je pachatel, byť stále občas jedná potměšile.

Osvícení je naprosté odevzdání se životu, kdy jsme vyprázdněni, vzdali jsme se všech našich představ, jedním slovem ega. To nejkrásnější, co v životě můžeme zažít, je to, když se ponoříme do proudu života, bytí, existence, životní energie, boha. Když budeme vše přijímat takové jaké je, a ta životní energie nás upraví k obrazu svému, k obrazu osvícenému. Tak to aspoň vnímám. Ted' už mně nezbývá než se nechat upravit k obrazu, kde nebudu tolik mudrovat:).

Ono soustředit se a být vědomý je dle mého náhledu v rozporu. Soustředění vyžaduje napětí. Být vědomý, žít tady a ted' v přítomném okamžiku je nutně uvolněný stav. Opakem vědomého bytí je automatismus, lidé jsou často jako roboti, automati, hrubí, necitliví, nevnímají. Lidé s vysokou životní energií, osvícení, jsou naprosto uvolnění, nemají žádné bloky, napětí v těle.

Když člověk pocítí kouzlo meditace, tak jí postupně podlehne a začne medítovat více a více. Protože jasně vidí, jak ho ovládá jeho minulost, dělá ho nesvobodným, skrze pocity, myšlenkové vzorce. Když to prohlídne, odtotožní se, začne se postupně rozléhat větší a větší ticho, klid myslí. Člověk je pak automaticky blaženější, radostnější, a takhle to pokračuje do stavu naprosté blaženosti.

Já ted' medituji třeba i 6-7 hodin denně, spím tolik, kolik tělo vyžaduje, až se probudí, tak se probudí, až usne, tak usne. S rostoucím vědomím, roste i životní energie, a tudíž člověk nemusí asi ani tolik spát. Já nemám žádnou práci, školu, turnaje, dělám si úplně, co chci.

Už jsem 4 dny v Pardubicích u mámy. Ostatně je to asi skvělé, protože jsem odtud vždy svým způsobem utíkal, protože jsem cítil obrovské pocity viny, že se nechovám k mámě tak, jak bych měl. Cítil jsem výčitky, nedokázal se k mámě chovat s láskou, dřív jsem ji dokonce nenáviděl kvůli tomu, jak pořád na tátu křičela a těch pocitů se těžko zbavuje. Ale ted', jak jsem vědomější, tak mě ty pocity nesemílají a dokážu je vnímat, neovládají mě. Já si je uvědomím, zpozoruju je, nereaguju na ně a oni postupně slábnou. A třeba se zanedlouho můj vztah s mámou naprosto narovná.

Podle mě se nijak neorientuj, každý si do své duchovní cesty má vzít to, co cítí, že je pro něj správné v tento moment. Já jsem extrémista. Společnost nás učí, abychom naslouchali jí, nikoli sobě. To je velmi špatně, naslouchej sobě! Vždy.

Přesně, jde o tu uvolněnost, proud energie. Nejvíce je člověk uvolněný, když má rovnou páteř, hlavu vzhůru, třeba i lotosový sed, aby energie mohla proudit. Jóga v tom je nápomocná do nějaké míry, pomáhá zmírnit bloky po těle, které brání proudění krve, energie. Ale i chození naboso, veganská či vegetariánská strava, příroda, ted' se snažím při všem víc zapojovat levou ruku. Naslouchat svému srdci a nenechat se svazovat společenskými umělými produkty. Společnost nemá vhodný hodnotový žebříček.

Lidská mysl je všehoschopná, ale všechno to je v podstatě jen klam, naše představy, ego vzniklé ze snahy nás chránit před dalšími zraněními. Ego je pouze způsob ochrany mysli před zraněními, avšak nevhodný někdy až zvrácený způsob. Naštěstí my to můžeme prokouknout a přestat se s ní ztotožňovat, přestat se ztotožňovat i s našimi pocity či emocemi a tělem. Teprve potom můžeme být skutečně svobodní, nechat se zavalit proudy energie.

Řekněme od mého dětství do mých 24 let ve mně rostlo vnitřní napětí, zejména formou potlačovaného hněvu a dalších pocitů a emocí, pak se něco stalo a řekněme od mých 25 do ted' se čím dál tím víc uvolňuji a díky tomu nacházím v životě radost. Máma mě dokonce v mých 21 letech řekla, že jsem nervózní starý dědek. A měla pravdu. Všechno chce čas a trpělivost, pokud člověk skutečně touží po lásce a pravdě, život ho tam zavede a bude je ochutnávat plnými doušky.

Když vykáčíš strom, či vyřežeš z něj něco a budeš mít při tom třeba pocit vděčnosti, tak je to naprosto v pořádku. Musím přiznat, že tyhle myšlenky mě nikdy nenapadly, až asi poslední půl rok, a mám pocit, že když pleju trávu či řežu větve, či kácím strom a jsem jakoby s tím stromem, mám dobré pocity, tak je vše v pořádku. Holt si nemůžeme nechat zarůst celou planetu, někde taky musíme žít a na stromě už žijou opice:). To je zas to, že se příliš ztotožňujeme s nějakým pocitem. Nevím, jak ho nazvat, útlocitný, přejemnělý, a když to prokoukneme, hned se u kácení stromu budeme cítit lépe.

Strom přijímá všechno takové, jaké je, ať vane vítr, tam či sem, ať prší či na něj svítí sluníčko, proto je šťastný. Bude-li potřeba vykácet a poslouží-li něčemu, neurazí se:).

Život je změna za změnou, a právě přijímání každé změny je cesta k radosti. Bude zas jiný stromeček:). Obrazy může vytvářet tvá mysl, není třeba z toho vyvozovat žádné závěry. Realita je pravděpodobně jiná, než naše mysl konstruuje.

Kdyby skutečně stromeček musel být vykácen. Rozluč se s ním a klidně ho vykácej a sleduj své pocity a myšlenky při tom. Uvidíš, že si s tebou zahrává jen tvá mysl. Tomu stromečku to vůbec nevadí, on cítí tvou lásku a je za ni nesmírně vděčný. On přejde do jiné formy existence, nepřestane existovat. Smrt je ve skutečnosti jen přechod.

I se stromy jsem navázal velmi úzký kontakt. Ted' objímám naši domácí třešeň:).

Ano bylo to velmi osvobozující. Ve skutečnosti jsem se osvobodil od mnoha neuróz, které způsobuje naše přebujelá mysl, která vychází ze strachu.

Ty určitě máš dobrý kontakt se svým tělem, a tak mu dokážeš naslouchat a vyslyšet jeho přání. Když má potřebu bílkoviny, třeba chuť na čočku nebo jinou bílkovinu, tak mu ji dáš a vše je, jak má být:). Tělo si řekne, jen je potřeba mu naslouchat, což drtivá většina lidí neumí, protože nejsou citliví. Řídí se podle nějakých pravidel, nikoli dle svých pocitů. Vše je tak jednoduché, cesta ke štěstí, k radosti v životě je v naslouchání svému srdci, svým pocitům.

Upřímně řečeno, Osha vnímám na úrovni Buddhy, Krista ale ještě o něco víc ho lze upřednostnit, protože na rozdíl od těch dvou a dalších velmi srozumitelně vysvětluje modernímu člověku, jak dosáhnout toho vnitřního stavu, osvícení.

Právě o tom to je, o tom je meditace, pouze vnímat, pozorovat, uvědomovat si to, co se děje v našich srdcích a mysli a těle. Drtivá většina našich myšlenek souvisí se strachem, úplně zbytečné plýtvání energie. Ten, kdo dokáže ty strachy pouze pozorovat, být si jich vědomý, vnímat nezúčastněně, tedy o tom nijak nepřemýšlet, jen pozorovat, tedy neživit ty strachy, myšlenky, pocity svou pozorností – to se týká úplně všech pocitů i myšlenek, tak ten pochopí, že ty strachy slábnou, třeba se pak někdy objeví zas, už ale v menší intenzitě a pak už se neobjeví nikdy. Takový malý zázrak, ale funguje to:). Můžu potvrdit z vlastní zkušenosti.

Já byl plný strachu, do vínku jsem je dostal. Bojoval jsem s tím všelijak, až jsem nějak uzrál a pochopil jsem, že žádný rozumový boj nikam nevede, že svojí pevnou vůlí nic nezmůžu. Ono to může vypadat, že se nám třeba podařilo nějaký strach rozumově překonat, ale ve skutečnosti se přetavil jen do něčeho jiného, třeba do chamtivosti, pýchy. A to nemá konce. Jediný způsob, jak ty strachy a tak dále naprosto eliminovat je jejich přijetí a pozorování, pouze být vědomě přítomný a být si jich vědom, oni se časem, třeba i hned, pokud s tím strachem člověk není hodně ztotožněný, rozplynou. To je meditace. Ve skutečnosti člověk nic jiného než tohle k tomu, aby se stal osvíceným, nepotřebuje.

Taky přitom musí počítat s tím, že si o někom okolí začne myslet, že má o kolečko víc. Ale on ví, že nemá:).

K osvícení může člověk dojít i cestou lásky (zčásti křesťanská cesta), v cíli je člověk maximálně jak vědomý, tak láskyplný.

To je úžasné, čerpat ze snů, jen je dle mého potřeba si dát taky pozor, kdy k nám hovoří naše duše a kdy mysl. Myslím, že s Evou si skrze sny často zahrávala její mysl/ego. A ona to ne vždy rozpoznala.

Většina lidí ke konci života zjistí, že svůj život naprosto promarnili, proto se tolik bojí smrti. Ten, kdo žije život naplno, věnuje se podstatnému, tomu se dle mého umírá mnohem snáz. Zlaté pravidlo je, nic nedělat ze strachu! Určitě se správně rozhodneš o tvé další budoucnosti, jelikož každé rozhodnutí bude správně:)

Přesně tak, netřeba se bát, je třeba být otevřená životu a on ti přinese krásná překvapení, jen se nebát! Ve skutečnosti, i když se třeba někomu něco nepovede, tak pro toho, kdo je otevřený, tak v tom uvidí cestičku, kterou ho život chce vést.

Takových jako ty či Eva je poskrovnu. Většinová společnost je neurotická a nevědomě chce a činí tak, aby každá duše byla neurotická. Byla by škoda z krásných kvítků udělat umělou květinu, květinu bez života, radosti:).

email z 2.5.2020

Skoro každý den chodím k řece, opalovat se, meditovat, nasávat energii. To je asi vlastně to, co tak dělám, snažím se žít meditativně, tedy bděle, v přítomném okamžiku, jezuiti tomu asi říkají kontemplativně. Člověk se do toho postupně ponoří a přítomnost ho vtáhne. Je dobře, že se to dá dělat kdekoli asi za jakýchkoli podmínek.

Všechny turnaje zrušili, tak se nerušeně věnuji vnitřnímu životu.

rozhovor pro šachový web z 1.9.2020

Příroda je pro mě velkou učitelkou. Návrat k přirozenosti hlásám, kudy kráčím. V tom spatřuji cestu ke štěstí a radosti. Lidé mohou mít spoustu materiálních statků, přetvařovat se, jak jsou šťastní ve svých životech. Ale hlouběji ve svém nitru cítí velkou prázdnotu a utrpení. I já jsem vedl takový život, naštěstí jsem mu dal asi ve 24 letech sbohem. A stále více chápu a zakouším, že život může být jedna velká neustálá radost, která není závislá na ničem vnějším, skutečná radost a štěstí v životě pramení z našeho nitra, z toho, v jakém stavu je naše duše, co cítíme, jak smýšlíme. Naše společnost to však nechápe, je doslova chorá. Chorá zejména tím, že lidi nejsou sami sebou, ale pořád si na něco hrajou. O tom bych mohl psát dlouze, v tomto duchu vedu svůj život poslední roky.

Baví mě zejména soutěže družstev, kde je zpravidla výborná atmosféra. Jinak dlouhodobě pro mě bylo hraní klasických turnajů spojeno se stresem, velmi mě během turnajů omezovaly, nyní už snad méně, myšlenky na elo, cenový fond, umístění atd. Což člověku bere hodně energie a turnaj si pak neužívá, a tedy šachy jej příliš nenaplňují, snad se to nyní mění a jsem během turnajů víc uvolněný.

Jen doplním, že na otázku, v co věřím, bych uvedl, že nevěřím v nic, každá víra je zavádějící. Vycházím z vlastní zkušenosti, která mě vede k tomu, že v životě jediné, co má smysl, je láska. A vím, že skrze meditaci se člověk může stát vědomější, pochopit, jak je ovládaný svou myslí, svým egem, tedy poznat pravdu. A tím uvědomováním roste jeho láskyplnost. Ve zkratce, láska, pravda, meditace.

email Zuzaně z 22.9.2020

Mínil jsem, že pokud změna našeho nitra nevychází ze srdce, tedy z uvolněného stavu, ale z rozumu, myslí, tedy z vůle, ze snahy, tedy z napětí, pak je za tím vždy schované naše ego. Zdánlivě to vypadá, že jsme se něčeho zbavili, ale hlouběji v nás jsme něco ztratili. Hra ega a myslí je velmi jemná. Na druhou stranu prý ego musí dozrát, aby se mohlo rozplynout. Proto je v pořádku, že se lidi snaží, snaží, snaží. Ego roste, až jednou praskne. Jedinou nezávadnou cestou je přijetí všeho takové, jaké je, jež vychází ze srdce, z lásky, ale to teď a tady málokdo dokáže. Cesta většiny je zrání ega, tak to mám či jsem měl i já. Mám pocit, že moje ego již začíná být velmi zralé a už se tak trochu rozvolňuje, čím dál tím lépe ho rozpoznávám nejen u sebe ale i u druhých. Mám pocit, že už nejsem otrokem svého ega, své myslí, svých pocitů. Ale zrovna, co teď tady píšu, může být jen dalším klamem mého ega, takže nevím, a lepší je nad tím

nespekulovat, prostě žít a přijímat věci takové, jaké jsou. Jediné, co vím, je, že mysl, naše ego, je na jednu stranu nevinná, byla tak stvořena, na druhou stranu nám dělá ze života peklo. My vše můžeme jediné v plné důvěře přijmout, a to vnímám jako moji momentální cestu. Z režimu myslí, ega, mám pocit, že se pomalu přesouvám do no mind, ne ega, do stavu, kde se svému egu směješ, protože je směšné, jakými prostředky nás ovládá. Ego je v nás zbytnělé a občas nám způsobí pěknou patálii. Tím myslím, že nás ovládne a my přestáváme být sami sebou. Ale možná je to nezbytné, protože v tu chvíli se prožívají, uvědomují nějaké pocity, emoce, myšlenky v nás potlačené, zbytnělé, kterými však nejsme.

Mě netrápí, myslí-li si někdo, že mám o kolečko víc, moje ego to občas nese nelibě, ale to je jeho problém. Naštěstí už se snad taky umoudřuje. Osvícený stav dle mého znamená naprostý vnitřní klid, stav bez ega, a ten já nemám, ale třeba bude, kdo ví. Tam dle mého směřuje cesta každého člověka. Zkratkou je uvědomit si, že jsem naprosto v pořádku takový, jaký jsem a vše je naprosto v pořádku takové, jaké je. Nicméně to uvědomění musí vycházet z nitra, ze srdce, nikoli z myslí.

Myslím, že problém nastává tehdy, vynucuje-li si někdo nějaké speciální schopnosti, vynucuje-li si energii, aniž by na to byl připraven. Ono to asi přijde samo, když je člověk egoless či se tomu blíží. Všechno přijde samo, je-li člověk připraven. Perfekcionisti jsou nejčastějšími obyvateli psychiatrie. Myslím si, že ten stav egoless, bez ega, je to nejkrásnější, žádné speciální schopnosti nejsou potřeba. Člověk bez ega může být naprosto obyčejný človíček.

Taky si myslím, že asi vše v životě se nám děje proto, aby se naše ego zjemnilo.

Tvůj přístup vychází víc z lásky, můj z meditace, ve skutečnosti jdou oba ruku v ruce a vedou ke stejnému cíli, egoless, ale přeci jen se to, jak člověk vykročí, liší. Láska vyhledává vztahy, meditace spíš samotu. Proto ber má slova s rezervou. U mě se moje ego často projevuje v nějakém poučování.

Osaměle se poslední dobou už skoro vůbec necítím, osamělost je také pouze hra myslí. Ale často jsem v nějaké společnosti, kde se rozvíří moje myšlenky a pocity, a pak je o samotě promeditovávám:).

email mámě z 18.10.2020

Smysl života není v dětech. To si buď jistá. Smysl života je ve zrání sebe sama, ve zrání lidské duše, tedy větší a větší vnitřní svobodě (opuštění strachů) a z ní vyvěrající skutečné radosti. Děti mohou být pouze součástí tohoto příběhu, ale také nemusí.

Děti nepatří rodičům, jsou naprosto svobodné. Pokud se lidé rozhodli mít děti, mělo by to být zcela nezištně, bez jakýchkoli očekávání. Pokud si někdo pořizuje děti proto, že očekává, „že se o mě budou starat, že mě budou milovat, ať se budu chovat jakkoli“. Tak to je omyl. Dítě se rodí nesoběstačné, potřebuje péči dospělého. Ten ho krmí, stará se, obléká. Ten dospělý si to vybral, dítě to nijak nezavazuje. Dospělý však často nutí dítě, protože se takhle o něj stará, aby ho milovalo. Říká, „musíš mě milovat, já jsem tvoje matka či tvůj otec“. Takhle to však nefunguje. Láska mezi dětmi a rodiči vzniká stejně jako mezi jinými lidmi, tedy na základě toho, že jim je spolu příjemně, že jsou oba dva svobodní a nikdo nic nemusí. Dítě není majetek rodiče a není ničím zavázáno. To je tvůj velký omyl, takto to však má drtivá většina lidí.

Ty jsi zapletená, ovládaná mnoha podobnými vzorci myšlení a cítění, které ti, a tudíž i tvému okolí, dělají ze života peklo. Je potřeba ty vzorce prokouknout, uvědomit si je. Pak se vše uzdraví a lidem s tebou bude příjemně. Není náhoda, že žiješ v takové osamocenosti, že tvým dětem s tebou není příjemně, že tě neberou do práce, že se cítíš, jak se cítíš. Není to náhoda, jsi za to zodpovědná ty. Jednou jsi se dostala do takového stavu, stejně tak z něj můžeš vyjít. S tím ti pomůže vhodný terapeut, který ti dá nahlédnout ty programy, ty emoční, pocitové a myšlenkové vzorce, které jsou v tobě hluboce zakořeněny.

Nic si z toho nedělej, vychovat děti dobře je náročné a v dnešní době to málo kdo umí. Věc je v tom, že duševně nezralí lidé, jako většina rodičů dnes, mohou vychovat pouze duševně nezralé

lidi. Je potřeba si to uvědomit, přestat se obviňovat, dělat ze sebe oběť a začít skutečně měnit svůj život.

Rigidita myšlení, jakási ztuhlost. To, že vím vše nejlépe, je pouze hra mysli, hra ega, která tě ničí. Otevřenost a flexibilita, touha učit se a zrát je cesta.

Nejsi sama sebou, nemáš sebeúctu, nemáš lásku k sobě samé, proto tě tak strašně ovlivňuje, co dělají ostatní, jak smýšlejí, co cítí. Jsi na tom závislá, a to je také hra mysli, hra ega. Tento vzorec máš od mala, tví rodiče a učitelé tě tak vychovali.

Dítě okouká a přijímá všechny takové vzorce po rodičích. Já po tobě i po tátovi (naprostá necitlivost a chladnost srdce) vše zdědil, tedy okoukal. A pracně se toho zbavuju posledních 9 let, protože jsem pochopil, že tyhle programy a vzorce mně ze života dělaly peklo. Jako tobě teď. Je potřeba přestat zpívat starou písničku, ale učit se novou, vycházející ze srdce, kam se dostaneš, když opustíš ty programy a vzorce, které tě ničí. A zničí tě, pokud z toho kola nevyskočíš. Musíš pochopit, že ty vzorce a programy produkují negativní energii a ostatní to cítí.

Lidi dle svého vnitřního nastavení vytvářejí různé energie, já jsem byl tak hluboce ponořený do negativity. S takovým člověkem nikomu není příjemné být. Když se obrátíš ke svému srdci, začneš opouštět staré nefunkční, destruktivní vzorce, a není jich málo, pak začneš vytvářet pozitivní energii a lidem s tebou bude příjemně.

Tvým způsobem řešení celoživotně je (jako většina lidí), že ty pocity, které tě zraňují udusíš, potlačíš destruktivně ve svém srdci. A to se pak čím dál víc zavírá, a čím dál neradostnější život žiješ. Radost vychází z otevřeného srdce. Tedy jediné konstruktivní řešení je naučit se s těmi pocity pracovat.

Ty pocity, co tě trýzní, jsou pořád stejné, opakují se pořád dokola. Jsou to stejné vzorce a programy, je potřeba si to uvědomovat a pak z nich člověk může vystoupit. Peklo ze života nám dělají ty nevhodné vzorce a programy, nic jiného. Žijeme takový život, jak smýšlíme a cítíme.

Tvoje duševní ale i tělesné uzdravení a proměna může být úspěšná pouze tehdy, pokud si přiznáš, že jsi to v životě nezvládla, že si za všechno můžeš sama. Že tě tvůj rozum, tvé ego dovedly do slepé uličky. A tím se postupně otevře tvé srdce a necháš se jím vést. Jiná cesta než přes srdce, respektování vlastních pocitů není.

Žiješ ve velkém sebeklamu, jako jsem i já žil. Hlavní Boží zákon je miluj sebe sama, tedy buď sebou samotnou, respektuj své pocity. V tom naprosto selháváš a trpíš kvůli tomu.

Vypočítavost se třeba projevuje v tom, že něco očekáváš od svých dětí. Vypočítavost se třeba projevuje v tom, že před druhými se tváříš v pohodě, a přitom se cítíš hrozně. Děláš často věci jen proto, aby o tobě druzí dobře smýšleli. Nikoli proto, že ty věci skutečně chceš dělat. Člověk tak nerespektuje sám sebe. Názory, mínění, pocity druhých jsou pro něj důležitější než vlastní pocity, vlastní prožívání. Člověk je tak odpojen od sebe sama, není sám sebou, tak to přesně máš, a tento stav ti dělá ze života peklo. Všem je dáno zrát vnitřně. Být zralými lidmi. Být sami sebou. Respektovat své pocity.

email mámě z 21.10.2020

Tvůj vzorec, který ti dělá ze života trápení se neustále opakuje. Jsi závislá na tom, jak se chovají k tobě ostatní, co míní, co cítí. To není dobré. Ty si můžeš naprosto nezávisle na okolí uzdravit zranění ze smrti tvých rodičů tím, že přijmeš, uzdravíš ty pocity ze ztráty. Ty to umíš jen potlačit, jak píšeš, rezignovat na konstruktivní řešení. Kdybys to měla skutečně vyřešené, tak pro tebe není problém se k tomu vracet, neprožívala bys žádnou bolest při vzpomínkách. Tys to jen destruktivně potlačila, což je tvůj způsob řešení problémů. A to není řešení. Protože ty pocity v tobě žijou a dusí tě. Nepřijala jsi svoje pocity. Ohraná písnička.

Je v pořádku, že máš velmi vřelý vztah k Rusku, ale i v tom se může projevovat ego a tobě dělat ze života trápení. Jakékoli lpění, zbožšťování je nevhodné. Ty všechno ruské zbožšťuješ. Jen ego, tvá mysl, která lpí na všem ruském ti našeptává, že v Česku jsi nikým. To je velká lest tvé

mysli, tvého ega. Musíš pochopit, že jsme všichni stejní lidé a že šťastní můžeme být kdekoli, pokud nasloucháme svým pocitům a děláme to, co chceme v rámci možnosti.

Já nejsem závislý na nikom a kdybych prožil to, co jsi prožila ty, naopak by mě to posílilo, protože vše, co se nám v životě děje a my to zpracujeme, přijmeme, nás dělá zralějšími. To je princip života. Někdo s tím, co život přináší, bojuje, snaží se vnutit životu a tomu, co přináší, svou vůli vycházející z ega. Tak to děláš ty, a proto trpíš. Moudřejší přijímá život a věci, které přináší, takové, jaké jsou, poučí se z nich, přijme pocity, které to v něm vyvolává a zraje. I ty to takhle můžeš mít. Tvoje ego celý život s něčím bojuje, je na čase přestat bojovat a začít přijímat věci takové, jaké jsou a vnímat své srdce, své pocity při tom. V mém životě není nic, co by mně způsobilo nějakou dlouhodobou bolest.

email z 28.10.2020

Je fajn, že nalézáš vztah ke svému tělu. Lidská bytost je těloduše, oné složky jsou dokonale propojené. Držím ti palce na cestě sebepoznání. Všichni velikáni říkali, že jediné, na čem záleží je: „Poznej sám sebe“.

email Zuzaně z 4.11.2020

Moje ego soudí neustále, mé „vědomé já“ už však nad tím získává větší a větší nadhled a neztotožňuje se s egem. Pokud člověk neví, tak asi ať se nerozhoduje teď křečovitě, ono se to časem samo objasní nejspíš.

Odpočívání je úžasné, v tu chvíli je totiž člověk většinou v souladu se sebou samým, se svými pocity a potřebami a dělá co chce. I já to teď často praktikuju.

email Zuzaně z 14.2.2021

Citace z knihy: „Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastní!“

Z toho nemusí plynout výzva ke ztišení myšlenek. Z toho může plynout, že nás vyzývá k tomu, abychom mysleli pozitivně, smýšleli dobře, láskyplně. Nikoli nepřejícně, závistivě.

Pokud to tak je, jedná se stále o dualitu, dobré, špatné myšlenky a pocity. Na tom je postaveno křesťanství, běžná společnost. To však není život v pravdě. Život v pravdě je to, když žijeme v jednotě, tedy nerozlišujeme na dobré a špatné. Všechny myšlenky, pocity přijímáme takové, jaké jsou, pouze je pozorujeme, nehodnotíme. Nic není dobré ani zlé, všechno prostě je, je bez jakéhokoli hodnocení. A všechno, co je, je „v pořádku“. K tomu nás vedou osvícení lidé, k tomu nás vede meditace a život v přítomném okamžiku. Dobro, zlo, bůh, ďábel a tak dále, je pouze hra mysli. Klam, konstrukt mysli, a to je třeba prokouknout.

Žádný Syn Člověka, tedy člověk něčím výjimečný, případně spasitel není, nebyl a nebude. Ani Ježíš takový nebyl, to o něm vyprávěly legendy, které vyprávěli nevědomí lidé. Ježíš mohl být maximálně na úrovni Marcelky z hor, Osha, Tolleho, Sadguru, Zdeňky Pohlreich, Spiry a mnoha dalších osvícených lidí. U nich už žádné já, žádné ego, žádný program není, pouhá prázdnota. A o těch by mnozí nevědomí lidé řekli, že jsou Synové Člověka. Jsou skutečně božští, znovu objevili božství v sobě. To ale může každý.

Už teď nějakou dobu skoro vůbec nečtu, zato pořádně sleduju YouTube, hlavně politiku.

Putin mi zrcadlil mou tvrdost, krutost, patologičnost, méněcennost. Sral mě tím, co dělá s Navalnym. O měsíc později mě už vůbec nešval, vědomě jsem tím prošel.

Nikde není psáno, že pravdu může poznat pouze duchovní člověk nebo, že má větší šance než ateista. Klíčová je nevinnost srdce, nelpění na svých pravdách a přesvědčeních, nelpění na ničem.

V březnu 2022 v centru Oneness v Rusavě v Hostýnských vrších zřejmě plně seberealizovaný Daniel Krejčí mezi řečí označil Viktora za *boží dítě*. Seberealizovaný či sebeuvědomělý ve

smyslu, že daný člověk žije z naší pravé podstaty. Ví, kým či čím skutečně je, respektive čím není.

Zřejmě velmi ozdravná byla setkávání na kamarádské úrovni s Anežkou, naprosto spontánní dívkou. Na jaře a podzim 2022 její láskyplná a spontánní energie zřejmě léčila Viktorovu duši, snad hlavně program hodného chlapečka, který na sebe kašle. Slábl tak program přizpůsobování druhým na úkor sebe. Již byl Viktor minimálně spoután tím, že si ostatní pomyslí, jaký je sobec. Žil již velmi vědomý život, ale jistá prázdnota, nenaplněnost chvílemi zůstávala, jelikož jeho srdce se zatím zcela neotevřelo lásce, třebaže už bylo velmi otevřené tou dobou oproti předchozím letům. V průběhu roku 2022 i díky setkáním s Marcelkou z hor, Naropou a snad i Anežkou, následně i s Martinem Bařkou se hojily poslední rány, a srdce se mnohem víc otvíralo bezpodmínečné lásce, se kterou přicházelo více a více plnosti do jeho života. Viktor Martina více představil veřejnosti v únoru 2023, jelikož vnímal jeho velký potenciál pomoci lidem na cestě sebepoznání.

Párkrát se inspiroval Naropou, 5krát byl na jeho dvouhodinovém satsangu v letech 2021 a 2022. Zprvu v prosinci 2021 jeho ego snižovalo Naropu co nejvíc, aby byl Viktor ten největší guru. Ale po setkání s ním a shlédnutí pár videí brzy pochopil, že je osvícený. Tou dobou se ještě srovnával s kdekým v Česku a snižoval je, aby měl co nejmenší konkurenci jako duchovní učitel.

V březnu 2022 na setkání s Marcelkou z hor v Pasečnici cítil třetí den velkou vděčnost Marcele, v myšlenkách mu samovolně chodilo, jak se jí klaní k nohám. V průběhu roku 2022 Viktorovi občas chodila na mysl Ježíšova slova *Jsem tichý a pokorný*. Jak se jeho mysl tišila víc a víc, jak tím pádem byl pokornější, tak tím více s ním rezonovala tato Ježíšova slova. Ano, pokora je odrazem tiché mysli, tedy menšího a menšího ztotožnění s myslí. Viktor žil více a více z boží vůle, z vůle života – nechával život skrze sebe proudit, život se skrze nás jen děje, již mu nevnucoval své představy, svou vůli. Bytostně tak zakoušel význam slov *Bud' vůle tvá!*

Od listopadu 2022 bylo ztotožnění s myslí již tak málo intenzivní, že už nezpůsobovalo žádné utrpení. Před tím občas ještě lehčí, ale již od léta 2021 žil Viktor v doslova ráji na zemi. *Já, ego, se umenšuji, aby ve mně mohl žít bůh, vědomé nic, pravá podstata*. O tom je proces rozpouštění ega, proces růstu sebe-vědomí, proces růstu vědomí. Již nešel proti sobě, a kdyžtak zcela vědomě. Žil již téměř v neustálém klidu za vším, ač mysl nabízela nabídky ega, pokoušela, sváděla nadále. Dokonce, když se ještě někdy ozval třeba lehčí hněv, byl často prožíván plně vědomě někdy i s radostí. *A právě klid za vším je pravý domov, po kterém touží každá duše*.

Snad ne náhodou dostal Viktor zákaz vstupu k prarodičům od srpna 2021 až do dubna 2022 kvůli tomu, že nebyl očkován na COVID, přitom se vir začal šířit již od března 2020. Snad prarodiče těžce nesli velké změny, které u něj probíhaly na duševní úrovni, zřejmě si od něj potřebovali odpočinout.

email Zuzaně z 10.3.2021

Problém křesťanství je, že vychází z duality. Dobro, zlo. Jen někteří křesťanští mystici to dokážou překonat a vnímat vše v jednotě. Bůh stvořil vše v pořádku, nic zlého ani dobrého nestvořil. Mistr Eckhart možná. Je potřeba překonat pohled duality a objevovat jednotu. K tomu člověk dochází vnitřním postojem přijetí všeho takové, jaké je. S ničím nebojuje. A postupně pak poznává pravdu o této realitě.

Buddhismus, Buddha nebyl buddhista a ani Kristus nebyl křesťanem, a jiné podobné nauky hovoří o jednotě. O prázdnotě, o nicotě. Co je naše já ve skutečnosti? Co je tvé já? Nic jako já nenajdeš v sobě. Já je pouze iluze, kterou vytváří emočně-pocitové-myšlenkové vzorce, které nás zotročují. Když se od nich osvobodíme, roste náš vnitřní klid, jsme pány svých pocitů, emocí a myšlenek, nikoli jejich otroky, jak je to u drtivé většiny lidí běžné. A jak roste ten klid, čím dál víc se zjišťuje, že já mizí, láska roste. A osvícení je tehdy, když už tam žádné já není,

naprostý klid, žádné otročení myšlenkám, pocitům a emocím. V tomto stavu jsou ti lidé láskou a pravdou. Člověk to může chápat pouze na základě vlastní vnitřní zkušenosti, kdy je skutečně osvobozen od těch programů a s tím i roste poznání, jak tato realita funguje. Tato realita je zcela mentální. Iluze.

Když lidi začínají být víc sami sebou, začínají poznávat pravdu. Klíčový je taktéž přítomný okamžik, ve skutečnosti nic jiného krom něj neexistuje. A je dobře stále hlouběji vplouvat do přítomnosti. Tato alchymie bytí sami sebou a přítomného okamžiku, tedy hluboké existenciální zkušenosti člověka vede k pravdě a lásce.

Mě třeba reinkarnace vůbec nezajímá. Dokud jasně nevím, že to tak je či není. Proč bych na tom měl něco stavět. Je úplně jedno, jestli to tak je či nikoli. Veškerou pravdu ti přinese vlastní vnitřní existenciální zkušenost, nikoli intelekt, racionalita. A pak ti je čím dál tím víc jasnější, že něco jako reinkarnace asi je, ale asi ne tak, jak si to mnozí představují.

Byl jsem odkojen jako ateista, pak uvěřil v Krista, Boha. Pak pochopil, že Kristus není ničím výjimečný, že takový může být každý. Pak pochopil, že Bůh je asi nějaká energie, dost mechanická, pak že ta energie je asi nějaké vědomí a pak, že ta energie je asi nějaká prázdnota, nicota, potenciál, ze kterého myšlenkovým procesem vše vzniká. Proces od materialistické, hrubší, konkrétní podoby, třeba církevní nauky, k jemnější, neurčité, neuchopitelné. Od ega k prázdnotě, k blaženosti. Je to proces od toho, jaký bych měl být, jakou mám o sobě představu (ego) k tomu, jaký skutečně jsem, k přijetí všech mých pocitů, emocí, myšlenek. Cesta od podmíněného přijetí k bezpodmínečnému.

Od pravdy a lásky nás oddělují pouze naše představy o tom, co pravda a láska je. Když se jich vzdáme, pravda se nám začne ukazovat a bezpodmínečná láska zaplavovat naše srdce.

Není třeba věřit v nic. Klad' si otázku, zda vím, že tomu, čemu věřím, že to tak je. I vědecké pravdy zpochybni. Jinak jakoukoli nepodloženou „pravdu“ odhod'. Klam myslí by to jinak byl, je třeba žít přítomným okamžikem a držet se vlastní vnitřní zkušenosti. Jakákoli víra (i ta vědeckoracionalistická) je hra myslí/ega, protože nás odvádí od přítomného okamžiku do budoucího, který stejně neexistuje, protože i budoucí i minulý je pouze přítomný. A ego nás chce tahat do minulosti a budoucnosti, hlavně, abychom nežili tady a teď.

Časem, budeš-li toužit po pravdě a lásce, určitě taky přijde tvůj „kvantový skok“ z duality do jednoty, poznáš, jak tě klame tvá mysl/ego, a Marcelka, Osho a mnoho dalších osvícených ti budou blízcí.

Skutečné hledání pravdy je o nejistotách, jistotu potřebuje pouze ustrašený člověk, a naše ego je živeno strachem. Skutečné hledání pravdy je skok do iracionality srdce, do neznáma. A chvílemi to vypadá, že nás ty pocity, emoce a myšlenky v neznámu pohltí. Ale je to jen bu bu bu – když člověk chápe, že to jsou jen nějaké pocity, emoce a myšlenky a nebojuje s nimi, nejlépe je jen pozoruje, oni postupně zeslábnou. Čistý mechanismus, žádný bůh či Ježíš, jen mechanismus. A až ty emoce, pocity a myšlenky zeslábnou, rozjasní se pravda a zaplaví láska. Drž se toho, co s tebou teď rezonuje, ale taky se toho včas vzdej, až to pochopením přerosteš. Vůbec ničeho se zavile, ze strachu, nedrž, jinak tě to stáhne. Zkus někdy přijmout to, že nevíš, s tvým nitrem to třeba rezonuje a ty nemusíš racionálně vědět proč, to je v pořádku. Naše nitro i tělo je mnohem moudřejší než náš intelekt, a proto se jim musíme učit naslouchat. Vědět všechno intelektuálně potřebuje ustrašený človíček, který se bojí nepředvídaných situací.

Nemusíš všechno chápat a všemu rozumět:). Je třeba víc důvěřovat životu, bohu. Velká racionalita z nás dělá strnulé lidi. Je potřeba se víc uvolnit, víc důvěřovat svému srdci, pocitům, k tomu vede Osho. Říct životu ANOOO:) a nevnímat ho jako utrpení. Skutečnou pravdu a skutečnou lásku poznáš skrze iracionalitu, skrze své srdce. Je to skutečně cesta iracionality, někdo by řekl cesta bláznovství, ale tak to tady holt funguje.

My se často pasujeme do nějaké role, nosíme masky, tedy žijeme z ega, nejsme sami sebou. Mnoho věcí člověk pochopí, až když se přestane bát, ponoří se do té iracionality, přítomného okamžiku. Proto je racionalita tak omezená, ta se na pravdu dívá hodně z

dálky. Život začíná tam, kde končí strach. A za vším utrpením je strach. Opakem lásky není nenávisť, nenávisť taky vychází ze strachu, ale strach.

email Evě z 14.3.2021

Jde o to pochopit, že žijeme v iluzi v iluzi, a že žijeme jen nějaký příběh psychofyzického celku, těla s jeho pocity, emocemi a myšlenkami, ale my tím příběhem nejsme. My jsme pouze nestranným vědomým pozorovatelem, lépe řečeno vědomím/prázdností/egoless. A tím pádem jsme od toho příběhu odosobněni. A již nezažíváme kvůli identifikaci s tím příběhem žádné utrpení. My se snažíme zkrášlit ten příběh, ale ono je jedno, jaký je, klíčové je získat od něj odstup pochopením, jak nás mysl klame a vytváří tu iluzi v iluzi.

email příbuzným z 20.3.2021

Život není pouze o práci, zahradě, sportu, dětech, vídání se s příbuznými a kamarády, pustém tlachání, televizi, opravování atd. „Život není zvyk, život je nepřetržité hledání, kladení otázek. Život je otevřená cesta, a dokud nenalezneš konečnou pravdu svého bytí, nezastavuj se.“ Citát od Osho

Na jaře 2021 byla Viktorom prožita nicota, ve smyslu prázdnoty všeho, že vše v tomto světě nemá vlastní podstatu, je doslova ničím, prázdným. Vše vzniká z ničeho, z prázdnoty. Také bylo prožito být bohem, ve smyslu, že já jako vědomí, jako pravá podstata jsem tvůrcem této reality. I na základě těchto dvou mystických prožitků ego postupně sláblo, identifikace s programy ztrácela na intenzitě.

V březnu 2021 natočil rozhovor s filosofem a youtuberem Antonínem Dolákem. To byl zárodek jeho veřejného působení na duchovním poli. Viktor se již chtěl veřejně prezentovat, zatím ho to ale k větší aktivitě nepouštělo, ač ego chtělo. Až od září téhož roku natáčeli s oním filosofem další videa, mohli jich za rok a půl natočit tak 200, následně byl však daný kanál smazán, videa ztracena. Viktor chtěl předat druhým nabyté poznání, které by je mohlo inspirovat vydat se podobnou cestou, jako šel on, avšak stále tam byly vypočítavé motivy, touha po obdivu, třebaže v mnohem menší míře než dřív.

email Zuzaně z 24.3.2021

Jasně, v nějakém smyslu existuje jak dualita, tak jednota. Já je iluze, které ve skutečnosti asi neexistuje, ale nám se, když se s ním ztotožňujeme, s myšlenkami, pocity, emocemi, zdá být reálné.

Já to vidím tak, že se reinkarnuje obsah mysli, tedy naše myšlenkové emoční vzorce, tedy nějaká iluze já, se kterou se ztotožňujeme. A až se nebudeme s žádným myšlenkovým a emočním programem ztotožňovat, nebude se už nic reinkarnovat. Ale kdo ví, jak to je s tou reinkarnací i s tím já.

Každý žije ve svém světě, na základě různé programové vybavenosti, proto je pro každého pravda relativní. Až přestanou žít ve svém světě, světě duality, ale ve světě jednoty, tam mohou žít v Pravdě. Ale kdo ví.

Zuzana píše: „Přijdeme ještě na naše nové já, které je plné lásky. Ale že to nebude prázdnota, ale opět já...“

Osvícení mluví a žijí stav, kdy už tam není ani to já plné lásky. I tam je asi utrpení kvůli tomu já, ale rozpoznali se jako čiré vědomí, prázdnota, už tam není nikdo. A tento stav je čistou láskou a pravdou, malé děti také nemají já, nejspíš. Kde je ještě nějaké já, je ještě nějaké ego, byť i mnoho lásky. Ale tomu definitivnímu stavu předchází ten, o kterém píšeš. Ono se to nedá rozumově pochopit, pouze vlastní zkušeností, kterou měli a mají mnozí osvícení, aspoň tak to vnímám.

Podle mě osvícení vědí, co je cílová stanice, tedy vnitřní stav, na této zemi. A já jim důvěřuji, byť ne dogmaticky, i na základě nějaké vlastní zkušenosti:). Člověk nemá věřit v nic. Tu jistotu získá na základě vnitřního stavu, vnitřní zkušenosti, nikoli rozumu. Člověk nemůže žít naplno, protože neví, co to je žít naplno, pokud pouze uvěřil v něco.

To jo, každý ať žije podle toho, co s ním rezonuje. I Marcelka a další se nějak vyvíjeli, než začali chápat věci lépe.

Jo jo, přijetí čehokoli, štěstí, neštěstí, takové, jaké je, je asi cesta k blaženosti. To je ta jednota, která nerozlišuje.

Už se nedeprimuju. Deprimoval jsem se hlavně proto, protože Putin zrcadlil mé vnitřní nastavení (diktátorské sklony). To, co nám vadí, je vždy o nás.

Je skvělé, že se nebojíš, strach nám zatemňuje zrak. Hlavně ten vnitřní. Já pouze nabízím, nepřesvědčuji. Každý se má držet toho, co s ním rezonuje. Sám jsem v nějakém procesu.

email Zuzaně z 23.4.2021

Ego je mysl/myšlenky, pocity, emoce, které nás ovládají. To však neznamená, že všechny myšlenky, pocity a emoce nás ovládají. Marcelka mluví o přirozených emočně pocitově myšlenkových programech, třeba hlad, a zmutovaných programech, třeba obžerství, které nás ovládají.

Řekněme něco jako „pravé já“ (vnitřní pozorovatel) je to, když jsme vědomí, tady a teď, uvědomujeme si naše pocity, emoce, myšlenky, ale i vnější podněty. Tedy v bdělém stavu, kdy žijeme v přítomném okamžiku a nenecháváme se oklamat naší myslí, zmutovanou, která po nás chce, abychom řešili minulost nebo budoucnost. Vždy ze strachu, a přestali vnímat, jak zpívají ptáčci, jaké máme pocity teď a tady. Ta mysl/ego/strachy usilují o naši pozornost. A chce ovládnout naši pozornost, naše vědomí svými nesmyslnými strachy, a tam se ztrácí naše vědomé já (pozorovatel) – já, které je odlákáno z přítomnosti do minulosti či budoucnosti. Ztotožňujeme se se zmutovanými programy, uniká nám přítomná chvíle, žijeme z ega, z falešného já, nikoli z pravého já. Pravé já je jen pomůcka, když se pak ponoříš ještě hlouběji, už tam žádné já není. Ale to není teď důležité, důležité je ten vědomý pozorovatel, který si je vědom toho, co se děje v přítomném okamžiku.

Víra je na nic, to neznamená, že v nějaké fázi hledání nemůže být nápomocná, podstatná je vlastní zkušenost, nech se překvapit, zda nějaké já máš.

Osvícený člověk má emoce, pocity i myšlenky, akorát tam není nikdo, kdo by se třeba hněval, bál se, radoval, jen je to pozorováno z jakéhosi neutrálu, za vším je klid. Bez pocitů, myšlenek a emocí by nemohl člověk – psychofyzická jednotka existovat v tomto světě.

Meditativní stav je stav, kdy člověk žije v přítomnosti, vnímá své nitro, ale i okolí, je uvolněný, je jakýmsi vnitřním pozorovatelem. Člověk to může zakusit i při běhu, řízení, milování, adrenalinových sportech, prostě u všech činnostech. Ale u běžného člověka je to většinou jen kvůli těm mimořádným okolnostem, kdy člověk prostě musí být v přítomném okamžiku, jinak by narazil při rychlé jízdě a tak. Té zmutované mysli nezbyvá prostor, aby nás vlákala do minulosti či budoucnosti. Proto lidi vyhledávají třeba ten adrenalin, protože tam mohou zakusit tento meditativní stav – klid, pokoj, oni nevědí, proč to dělají, ale je to právě kvůli tomuto chvilkovému stavu v přítomném okamžiku. Jinak nám pořád hlavou létají nějaké myšlenky, dusí nás nějaké pocity a emoce.

Osvícený člověk je v takovémto stavu, ale trvale. Moc nemá smysl o tom spekulovat, každý, kdo se skutečně rozhodne poznat Pravdu, k tomu dojde a sám pochopí. Důležité je stávat se více a více tím nestranným vnitřním pozorovatelem všeho. Vnějšku i vnitřku.

Žádné přesvědčení (myšlenky, představy) není já. Já je iluze mozku na základě těchto mnohých přesvědčení. Ale mnoho přesvědčení nevytvoří já, pouze jeho iluzi. Skutečně v sobě někde nacházíš nějaké já? Nebo jen shluk přesvědčení?

Ten další krok bez já je ještě daleko, tak není třeba na tom teď lpět. Vědomý pozorovatel je stále já. Člověk, když začíná s matematikou, tak taky hned nepochopí integrace třeba.

Je to o rostoucí důvěře k životu, důvěře, že tě povede k Pravdě.

Co když je podstatou všeho jakési vědomí, prázdnota? A člověk si to musí jen uvědomit, v přítomném okamžiku jediň, uvědomit si svou pravou podstatu. Co když tou vědomou podstatou člověk vždy byl, jen ji nechal zahalit zmutovanými programy? Uvědomit si vnitřně, existenciálně svou pravou podstatu, stát se z nevědomého vědomým.

Jestli chceš poznat Pravdu a Lásku, nic jiného si nepřej, nechtěj, ani zdánlivě pěkné věci jako činit okolí šťastným. Vše přijde samo, až tehdy to bude skutečná pomoc okolí, nikoli pomoc podle tvých představ. Člověk žijící v Pravdě a Lásce automaticky dělá okolí skutečně šťastným, ne šťastným podle něčích představ.

Psychická nemoc neexistuje, je to pouze přílišné ztotožnění s nějakou myšlenkou, pocitem, strachem, tedy egem. A to může prohlédnout každý a osvobodit se z toho. Musí jen chtít, a to může každý. Život už mu pak vyjde vsťric. A přivede ho k pochopení. Pochopitelně, kdo je s těmi strachy už hoooodně ztotožněn, tak tam to může být už složité v tomto životě. Ale vycházej z toho, že existuje pouze přítomný okamžik, věčnost, tak je to úplně jedno. Je to v pořádku.

Obecná testovatelnost asi není možná, protože cesta k Pravdě vede přes vnitřní hlásek, napojení se sama na sebe, a to tě pak povede. A to je vždy individuální. Sestoupit z rozumu do srdce.

Putin jako každý nevědomý člověk je ovládaný svými myšlenkově, pocitově, emočními programy, tudíž je nesvobodný a nemůže za své činy. Nemůže za to, že je psychopat, silně ztotožněný se svým egem. To však neznamená, že takový člověk musí ničit lidské životy nejen v Rusku, ale v případě války i jinde. Přílišné omlouvání někoho je také pouze program, je to opak přílišného odsuzování, a každý extrém je nerovnováhou. Brání nám to vidět věci takové, jaké jsou.

email Evě z 23.6.2021

Nemyslím si, že každý hledá pravdu a lásku. Drtivá většina se zabetonovala ve svých strachách, zdánlivém pohodlí, a jejich život je pak prázdný, utrpením. Ale pochopitelně pravdu může najít člověk kdekoli a kdykoli. Jak říká Osho skrze přítomný okamžik nebo čistou lásku, která sežehne vlastní ego. Ale nezbytnou podmínkou toho je být otevřeného nevinného srdce. Což je málokdo.

Nemám žádný sen. Nehledám přátelskou ani nepřátelskou komunitu. Láká mě komunita lidí toužících po Pravdě a Lásce, ne po těch pravdách a láskách, kterými se jen klameme. Ale kdo ví, co bude. Jít za svými sny shledávám v rozporu s tím, o čem mluví Osho. Ale, tak rozumím ti, skoro každý si vybírá jen ty krásné stránky. A touží po příjemných pocitech.

Občasné pochyby u Viktora o svém duchovním směřování vymizely, již velmi slabá pokušení v tomto smyslu přicházela začátkem roku 2022. Ač před tím pochyby byly, nebylo jiné naděje, jiné cesty od roku 2018.

Někdy od července 2021 žil Viktor již velmi v jednotě, rozvíjela se velká citlivost, vnímání hlubší roviny života. A docházelo k postupnému rozpouštění vědomého pozorovatele, berličky ukotvení se v přítomném okamžiku – pozorovatele, který byl ještě někým, kdo pozoruje, stále jakési já.

Ztotožňoval se s pocitem, že musí všem pomoci, spasit, že *on našel recept a musí ho předávat za každou cenu*, to vedlo k jistému nátlaku na druhé. *Nemusí předávat*, pokud dotyčný nechce, *jen nabídka*. Ztotožnil se s programem duchovního učitele, duchovní pýchy. I když vidí mentální programy, ego, které druhým lidem způsobuje trápení, které si oni sami neuvědomují, netřeba zasahovat, pokud nejsou otevření. I to je v pořádku nechtít se vnitřně osvobodovat. Viktor od podzimu 2021 tak trochu naháněl učedníky, ať už osobně či emailem, byl na nich

lehce závislý, závislý na jejich obdivu. Naplňovali jeho ještě ne zcela zevnitř naplněné nitro. Od roku 2022 začal tento program mizet. To však neznamená, že by toto veřejné působení nemělo pozitivní dopad do řad opravdově hledajících lidí, už tehdy měl Viktor co říct. Hlavně od roku 2022 bylo víc setkání s lidmi, kteří sebezpoznání myslí vážně, to byl odraz i jeho zranění. S tím souviselo i jisté lpění na meditačním centru v roce 2021, bylo to z hlavy, Viktor stále chtěl být jako Osho, zatím nebyl zcela sám sebou. *Centrum může vzniknout, avšak v naprosté vnitřní svobodě, bez jakýchkoli pocitů výjimečnosti, nadřazenosti.* Na jaře 2023 spolu s Martinem Bařkou iniciovali založení centra Oáza Lásky a Pravdy.

Zrcadlení

Zrcadlení se může projevat dvěma způsoby. Prvním *pasivním* je, že v energii probuzeného člověka, v jeho vědomé přítomnosti dochází k zveličení nevědomých rysů, lpění lidí kolem něj – *doslova jim bije jejich nevědomost do očí.* Podobně jako úplněk vše zveličuje. Je to pro ně příležitost k uvědomění.

Současně se zrcadlení může projevat *aktivně* tak, jako by probuzený vytvářel situace pro intenzivnější sebezpoznání, sebeuvědomění hledajících – děje se tak samo. Kdy to v lidech může vyvolat nepříjemné stavy, ale to je příležitost uvědomit si, že na něčem lpí a více se tak vnitřně osvobodit.

V zrcadle se doslova odráží jejich nevědomá reakce, jejich připoutanost. Vědomý člověk je zrcadlem nevědomého. Někde má smysl zrcadlit více, někde méně, někde vůbec, podle připravenosti, zralosti daného jedince. Viktor sám začal často vnímat třeba hněv jako velké obdarování, jelikož si díky tomu mohl uvědomit svou vnitřní připoutanost a postoupit tak na cestě sebezpoznání.

Stejný rys člověka může být odmítán jako něco špatného, po probuzení ze spánku ega, tedy po přijetí toho rysu takový, jaký je, se stejný rys může stát nástrojem lásky. Život probíhá stejně, příběh je napsán, přirozenost jedince je nějaká, jen vnitřní postoj se změnil. Z odporu, k tomu, jaký Viktor je, se stalo přijetí, a i třeba zdánlivá tvrdost pak může být ve skutečnosti láskyplný prostředek. Dřív, ztotožněný s myslí, chtěl ublížit, ještě na jaře 2022 si v lehčí formě tuto patologickou škodolibou radost uvědomoval, na konci roku 2022 to již nebylo pocíťováno. Odešlo to, rozpustil se i tento projev ega. Nyní může být zrcadlení používané jako nástroj pro sebezpoznání druhých.

Třeba z nějakého pohledu se může zdát Viktorovo chování sobecké, asociální, amorální, ponižující, avšak to vše může být pouhý nástroj lásky a pravdy. Před probuzením tím chtěl ublížit, nyní může pomoci – nemyslí třeba zdánlivé ponížení vážně, pouze ho zajímá reakce druhých. Po nikom nic nechce, nikoho ničím nesvazuje, jak pak může být jeho chování sobecké? Sobecké pro to, že neplní očekávání druhých? *Nic není svaté, žádné pravidlo, žádný zvyk.*

Obluda v něm byla, protože potlačoval své přirozené drsnější rysy, měl k nim odpor. Celý život měl škodolibou radost z provokování druhých. Nyní se provokování či popichování druhých děje, avšak nikoli z ega. Ego není živeno, ale na tváři pobavenost může být. Není to z touhy ublížit, jako dřív. Lidé se čílí kvůli malichernostem, a to je mnohdy zábavné. I on se rozčiloval kvůli malichernostem, dřív je bral zcela vážně, nyní se více a více směje tomu, jak ho jeho mysl zkouší manipulovat.

Pro sebezpoznání d'áblíčků v nás je třeba i někdy velmi tvrdá reakce okolí, aby to v nás vyvolalo to potlačované, a my si to mohli uvědomit, prožít to vědomě, uvolnit tak své nevědomí. Mnohdy je to velmi bolestivé, ale přínosné, ba to nejcennější. *Cesta sebezpoznání je pro odvážné.*

Život v dodávce

Viktor se odstěhoval z rodného domu v Pardubicích v podstatě až na podzim 2008, konečně se mohl zcela otevřít novým čerstvým vlivům. V Praze žil v nájmech přibližně 10 let. Již plánoval, že tam zůstane trvale, chtěl být ve středu dění, jako ego vždy potřebuje. Avšak po seznámení s krásami a tichem přírody zejména od roku 2020, kdy jeho mysl již byla tišší, jej Praha již nikdy na bydlení nelákala. V Krkonoších se pro něj stala příroda domovem, cítí se tam nejlépe. Příroda je zcela přijímající, nikoho nesoudí, oplývá tou nejčistší energií. Dokonce si všiml, že i zvířata se ho méně bojí, jak se proměňoval i vnitřní stav Viktora, tedy jakási jeho životní energie, vibrace – stával se i menším ohrožením pro ostatní tvory.

Naplněný život je harmonií klidu a pohybu, odpočinku a aktivity. Viktor však měl v Krkonoších příliš klidu a málo pohybu, snad proto ho život zavál k životu v dodávce. Meditativnost a aktivita se doplňují, je třeba být i v tomto ohledu v rovnováze. Jakákoli nerovnováha je ego, i nadměrné meditativní ústraní opovrhující světskými aktivitami je únik sám před sebou, tak i přílišný důraz na záležitosti projeveného světa.

Že bude něco dobrovolně psát či, že bude rád veřejně mluvit, by ho dřív nenapadlo, stejně tak žít v dodávce. Jak se člověk vnitřně osvobozuje, odchází strachy, otvírají se neočekávané možnosti, vlastně ty nejlepší pro nás, kterým člověk svými představami, svou vůlí jen brání vstoupit do jeho života. Od července 2021 do nyní tak žije Viktor v dodávce, nikdy před tím ho takový způsob života nelákal. Tou dobou přišla inspirace. Pán, v jehož bytě přebýval v Žacléři, měl též velké obytné auto. Viktor si uvědomil, že to je ta cesta pro tebe, a během pár dnů již měl dodávku koupenou. Vnitřní rostoucí svoboda se zrcadlila i navenek. Do té doby žil v Krkonoších, avšak pak ho to více táhlo i do společnosti a současně chtěl žít v přírodě, proto si život v dodávce nemůže vynachválit.

Když už žil v dodávce, měl nějaké období touhu schovat se přede všemi, ať o něm nikdo neví, být neviditelný. Spal na neznámých místech, nikdo nevěděl, kde se zrovna nachází, tato naprostá svoboda dělala Viktorovi dobře.

Objížděl duchovně zajímavá místa na podzim 2021, v zimě a na jaře 2022. Seznamoval se s duchovní scénou v ČR, meditačními centry a podobně. Nic ho neoslovilo tak, aby se tam usadil, ani to před tím neplánoval, nejlepší byla samota okořeněná společenským kontaktem. Snad se tou dobou ještě projevovaly zbytky nutnosti společenského styku z ega, vycházející ze stále drobné nenaplněnosti vlastního nitra.

Epilog – Zaplouvání do osvětlení

Viktor se ještě ve svých 8 letech občas zabýval myšlenkou, co to je za divné části těla, zvláštní mu přišly zejména uši. Jako by nebyl plně sžitý se svým tělem, jako by lidské tělo bylo něco nahodilého, nikoli podstatného. O něco později byl s tělem již plně identifikován, avšak zejména od roku 2020 se tato identifikace opět začala narušovat. Více bylo zakoušeno, že Viktor není tělem, ani myslí. *Kdo tedy je?*

Poznej Pravdu a ta tě osvobodí – tu Viktor do značné míry poznal na hlubší bytostné podstatné úrovni již v lednu 2020, od té doby se rozpouštělo ego a on více a více žil z pravé podstaty, kráčel stezkou vědomého života. A toto poznání Pravdy – bytostné pochopení, že Viktor není žádnou myšlenkou, žádným pocitem ani tělem – není tedy psychofyzickým organismem pojmenovaným Viktor, ho velmi intenzivně osvobozovalo od utrpení. Postupně člověk také zjistí, kým či čím je – doslova vědomým nic, vědomím, vědomým pozorováním, uvědomováním, vědomou prázdnotou, která zbyla po rozpuštění ega, po rozpuštění iluze já. Stal se láskou, bohem, bytím, které je za vším. Až je žito z pravé podstaty zcela, lze mluvit o

osvícení. Tělo a mysl jsou pouhými nástroji oné pravé vědomé podstaty pro život v tomto světě – o obojí je třeba dobře pečovat. *Mysl má být naším pomocníkem nikoli pánem!* Veškerá připoutanost zmizela, veškerá identifikace ve smyslu *já jsem něčím* odešla.

Dá se říci, že osvícení je krom vědomí, čím skutečně jste, krom žití z pravé podstaty, také totální napojení sama na sebe, na cítění, na prožívání vašeho organismu. Žádné ego již nevnucuje psychofyzickému organismu žádné představy, je mu dána naprostá volnost a svoboda, dotyčný se stal naprostou Svobodou, stal se Láskou a Pravdou. Jste zcela vnitřně svobodní a rozhostí se ve vás neustálý klid, ať se děje, co se děje. *Pravý domov jste našli ve svém nitru.* Osvícený je ten nejpokornější, nejláskyplnější člověk, jenž participuje vědomím na *božství*, rozpoznal se jako všeprostupující princip, jako jednota, avšak zůstává současně člověkem s jeho tělesným a mentálním omezením.

Utrpení z Viktorova života zcela odešlo v listopadu 2022. Nepříjemné pocity se již nedostavují, respektive není žádné ego, žádné já, které by se s nimi identifikovalo, a tak ztrácí palčivost. Dřív se zdály nepříjemné, nyní obdobné pocity jen jsou, ani příjemné, ani nepříjemné, nikdo to neposuzuje. Není již žádné já, které by mohlo trpět, není, kdo by trpěl. A to umožňuje Viktorovi žít v trvale povzneseném stavu. Již po ničem netouží. Jak může toužit po něčem, když teď je tak příjemně. Touha vždy odmítá, co je nyní a hledá naději v budoucnosti či minulosti.

Procesem uvědomování, rozpouštění ega veškeré jeho projevy ztratily na síle, nebyly od ledna 2020 vůbec živeny pozorností, vyhladověly. I třeba ten, jak se Viktor cítí, ten, že se musí vždy cítit dobře. V přítomnosti Martina Baťky během pravidelných setkávání v únoru a březnu 2023 se zbytky Viktorova ega, které však již nepůsobily utrpení, zrcadlily a byly zvědomovány – docházelo k naprosté harmonizaci jeho nitra. K naprostému napojení sám na sebe. Třeba tužba být vždy první, *nikdo v okolí nemůže být nad ním* – vše zbylé vychází na povrch, je prožito, uvědoměno a definitivně se rozpouští.

Rozpor mezi oslavou a povinnostmi zmizel, vše se stalo pro Viktora oslavou. Jasně bytostně vnímá, že vše je jen hra, vše je jen jedno velké pomíjivé pískoviště či divadlo, a tudíž nelpí na ničem. Probuzený či osvícený je svým způsobem mimo hru, už žije nereálnost všeho, nevážnost všeho. Pak není vůbec na čem lpět, ani na životě, vše je jen hra. Odpadne i plnění jakýchkoli představ či očekávání, jaký bych měl být. Odpadne jakýkoli duchovní perfekcionismus, jen být sám sebou. Avšak již také není nikdo, žádné já, které by bylo samo sebou. Jen se vše děje, jen se vše žije, život se skrze dotyčného žije a on mu nediktuje, jak se má žít. *Stal se samotným Životem.*

Jen vše je, bez jakékoli osobní identity, bez jakéhokoli ztotožnění s čímkoli, jelikož již není žádné já, které by se čehokoli drželo. Odpadne i ten projev ega, odpadne i ten, kdo vše pročistí, kdo hledá Pravdu či ten, kdo ji našel. Dotyčný se stane doslova Pravdou, ničím.

Nyní v březnu roku 2023 žije v naprosté svobodě, život je brán jako hra, je brán s naprostým pochopením. Žije uvolněný, v neustálém vnitřním klidu, ve vnitřní radosti, ať už se v životě odehrává cokoli, žije v ráji na zemi, veškeré utrpení odešlo, třebaže proces růstu vědomí pokračuje nadále, již však za velmi příjemného, trvalého blaženého stavu, jenž nemá protipól, je to stav vycházející z vědomí jednoty. Zkušenost naprosté vlastní transformace si Viktor nese jako poklad ve svém nitru vždy s sebou – je to vnitřní stav, jenž se mu stal zcela vlastní.

Naše životní radost je spojená se stavem naší mysli, se stavem našeho vědomí. Viktor se zcela uzdravil z nemoci ztotožnění se svou myslí, jeho srdce opět plně ožilo. I ten nejzavrženější člověk dle běžné morálky v sobě může odhalit svou pravou podstatu, své božství. *I z d'ábla se může stát bůh, přestane-li věřit své mysli.*

Pouze tím, že se ztrácíme pozorností ve své mysli, v přemýšlení, tak se ochuzujeme o něco krásného!

Viktor trpěl, protože bojoval se životem, s bohem. Svůj kříž začal nést tehdy, když se odevzdal do vůle života, do boží vůle roku 2014. Jeho ego však skutečně bylo křížováno až od ledna 2020, na začátku roku 2023 byly zatlučeny poslední hřeby. *Dokonáno jest!* Viktor jako pravá podstata se narodil, vstal z mrtvých, byl vzkříšen. Z pocitu naprosté oddělenosti, opuštěnosti, osamělosti se stala naprostá jednota, sounáležitost se vším.

Cestou z pekla myslí do ráje srdce nabyl velké poznání. Rád se o ně podělí!

